

БЕЛИНДА ДЖОУНС ЛЮБОВНА АКАДЕМИЯ

Превод от английски: Валерия Ноева, 2008

chitanka.info

ГЛАВА 1

*Ако предпазя поне едно сърце да не бъде съкрушен,
значи не съм живяла напразно.*

Емили Дикинсън

Ако има кътче, където да отидеш, за да осъществиш копнежите на сърцето си, кътче, в което да намериш реален и осезаем любим, а не само бодрите съвети как да завоюваш мъжа на живота си? Ако това е Италия? Или още по-добре — Венеция?

Би ли заминала?

Аз заминавам в понеделник. Изобщо не желая да ми се бъркат в любовния живот — имам си сериозна връзка и общо жилище с гаджето ми Джо, така че за мен това е само работа — поредната ми задача от списание „Хот“. Въсъщност имаше твърде много възторжени отзиви от британци, срещнали любовта на живота си в „Любовна академия“, и интересът към този град се преплита с ненаситността на нашите читатели за телевизионните звезди от „реалистита“ с техните гадни изкуствени плитчини за удължаване на косата. Така че Рут, редакторката ми, иска един от онези материали, които се правят под прикритие и показват познаване на нещата отвътре с ехиден тон, за да подкопая тяхната правдоподобност, а тя да докаже теорията си, че „Любовна академия“ е чисто и просто изключително шикозна агенция за компаньонки (подобни задачи са неин специалитет, но вече е ангажирала места за безплатна СПА почивка на Бахамите).

Барабаня с пръсти по матовосребристите клавиши на лаптопа.

Имам да напиша реклама за следващия брой, преди да замина — едни два реда, които да накарат читателите да си отбележат наум, че непременно трябва да си купят списанието, но както обикновено тя се оказва по-трудна задача за мен, отколкото самата статия. Изглежда акцентът на репортажа ми убягна не на последно място и защото вчера в четири следобед в офиса получихме промоционален пакет коктейли,

сервириани в чаши за мартини с капачета, за да се предотврати евентуално разплискане или доливане на алкохол в заведенията, и ние решихме да опитаме „букета“ на всеки от тях. И ето ме на следващата сутрин като хипнотизирана от мигащия курсор на домашния си компютър.

Знам, че Рут ще отхвърли „Уроци по любов“ или „Умират си за учителка“, или „Учи ли се любовта?“ като прекалено безъби. Обмислям снимка на Мадона с тениската й с лого: „Италианците го правят по-добре“.

А отстрани: „Особено, ако им платиш!“.

Но се опасявам да не прозвучи като клевета.

Де да бях необвързана, както го изисква статията, тогава щях просто да възкликна: „Влюбих се в гондолиер!“ и край.

Правя осморка на въртящия се стол с надеждата да ме споходи някакво вдъхновение.

Напоследък списанието ни като че ли е усвоило паникъорския тон на американските новини: „Бъдещото ви гадже може да прекара уикенда с венецианска куртизанка!“

Аз обаче не си падам по това. Може би да пробвам с отдавна изпитаното заглавие на песен? Например: „Това е любовта! Или не е...?“

Звъни се на вратата. Поне малко разнообразие. Брат ми. Малкото ми буреносно облаче. Някога Джо и аз се наслаждавахме на късните съботни обеди с Киър, защото се кикотехме, докато майонезата не започваше да ни излиза през носа, но Джо вече се изнизва уж за да играе скуюш; а всъщност, защото Киър изпадна в досадно униние. Вината не е негова. Преживя нещастна любов. И както и да се опитвах да го ободря — от психиатрична клиника на Оркнейските острови до покани в модния ни отдел по време на кастинги за модели, изглежда нищо не може да го разведри. Но аз не се отказвам и дори сипя баналности, взети от бродираните възглавнички в бабешките магазини за басма. Защото смятам, че стига да намеря подходящ цитат, онова съчетание от думи, което ще стигне до съзнанието му, нещо в него ще се преобръне и надеждата отново ще нахлуе в живота му.

— Имам нещо за брат ти — каза Джо, преди да излезе днес. — Нали ти казах за съкращенията в работата? Ами, Пийт каза, че шефът му цитирал Тенеси Уилямс, преди да го уволни...

— Продължавай — окуражих го аз с химикалка в ръка.

„Идва време да си тръгнеш, дори когато няма къде да отидеш.“

О, страхотно! — изгухах. — И на Пийт олекна ли му?

— Не, той го фраснал.

— О!

— Чao — помахах му на вратата и реших все пак да пробвам с бадемовите апетитки в менюто за уикенда.

— Знаеш ли, Киър, идва време да си тръгнеш, дори когато няма къде да отидеш — цитирах, молейки се да зърна реакция в пъстрите светлокафяви очи на брат си.

Au contraire^[1]. Очевидно му беше писнalo от моите цитати и той ми го върна с един от своите:

„Най-тъжното нещо е да обичаш някого, който някога те е обичал.“

И аз на свой ред се почувствах *фрасната*, и то право в сърцето. Усетих как очите ми се насълзват от съчувствие. Какво да му отговоря? Но пък е толкова отчайващо да гледаш някого, който си обичал 35 години, да падне духом до такава степен. И да затъва в отчаяние вече какви-речи година. „Просто трябва пак да яхне коня.“ — все повтаря Джо, което ще рече: „Просто му трябва да оправи друга мадама.“ Но Киър не е такъв. Не може да прелита като пеперуда. Когато каже „Обичам те“, то върви с доживотна гаранция, а в този случай изглежда, е твърдо убеден, че сърцето му е било предназначено именно за нея. Не че знам много за въпросната, Киър не си разкрива картите, а за връзките си изобщо си мълчи от вечния страх да не ги урочаса, ако изрече надеждите си за бъдещето на глас. Неведнъж се случваше за пръв път да науча за последната му приятелка едва когато всичко вече е приключило. Дори и тогава подробностите бяха оскъдни. За него това беше твърде личен въпрос, така че не ни докарваше до лудост с безкрайни анализи какво се е случило и как да я приютка обратно, а с отчужденост и меланхолия.

Или бе „толкова опустошен“, както често пееше Джеймс Бълънт по време на раздялата.

Днес Киър изглежда сравнително представителен, дрехите му като че ли са носени само три дни и челото не е по-смръщено от обикновено. Което е донякъде жалко, защото съм сигурна, че ще го вбеся още преди да сме омели сладките, които е донесъл.

— Да минаваме ли към плюскането, или първо ще довършиш, с каквото си се захванала? — кимва той към лаптопа.

Бързо затварям капака, преди да ми е предложил помощ, макар че по го бива да измисля кратки заглавия от мен, родената бъбривка, но точно тази тема трябваше да бъде поднесена в лесносмилаем вид.

— Не, може да почака — казвам аз и отивам до шкафа. — Чай с мляко?

— Нали нямаш нищо против аз да го направя?

Гледам го как вади покупките, сновейки между хладилника и барплота. Може би не е най-подходящият момент да го разпитвам. Дори гръбнакът му изглежда малко по-изправен днес. Тук Джо би изтъкнал, че все още не е избръснал рехавата си брадичка като на афроамериканец, а после щеше да ми напомни какво се случи, когато в началото на седмицата се отбих в Кю Гардънс (работното място на Киър — той е дизайнер озеленител). Докато той привършваше с водните лилии, колегата му Клиф ме дръпна настрана и каза, че Киър може да си загуби работата. На няколко пъти го хващали да се взира в една точка или да седи, подпрял глава на ръцете си, вместо да кастири филизи. Попитах го дали е говорил с Киър за това, но Клиф отвърна, че само думи не стигат. Ето защо смятам за свой дълг да упражня еднолична женска намеса...

— Какво? — пита той, усетил втренчения ми в него поглед.

— Нищо — предавам се аз още на първото препятствие и отново се заемам с кипването на млякото. Не искам да си навличам гнева му, нито да го карам да се чувства мъмрен по какъвто и да било начин, но трябва да го предупредя, и то колкото се може по-скоро — заминавам след 48 часа, а времето тече...

— Знаеш ли, когато беше във Венеция — изтърсих най-после и го изчаках да пребледнее. Споменах ли, че точно там го сполетя любовното нещастие?!

— Е? — гласът му моментално се напрегна, а с поглед съсредоточено изучаваше тигана.

— Да си чул нещо за „Любовна академия“?

Той свива леко рамене и продължава да реди ивици бекон.

— Чух да я споменават, не зная къде е. Не съм ходил там.

— Е, тогава не ти се е налагало... — ох, каква глупост изръсих!

— Искаш да кажеш, че сега се налага ли? — той вдига поглед, видимо засегнат.

— Не. Всъщност да, обаче по съвсем различни причини.

— Какво точно имаш предвид?

Ето на — вбесен както се и очакваше. Браво на мен.

— Ами просто, че аз отивам там, в „Любовна академия“, идната седмица. Всъщност в понеделник.

— Заминаш за Венеция? — уточнява той.

Кимам и вече се чувствам предателка. Като го види човек, ще рече, че съм заговорничила със самата Чинция — така се казва бившата му — с „ч“ като „чин-чин“. Такова весело име, а толкова скръб му докара!

— По работа — бързам да обясня. — За няколко дни под прикритие и исках да те попитам... — очите му ме стрелват предупредително, но независимо от това бързам да довърша: — ... дали ще дойдеш с мен.

Гледа ме и не вярва на ушите си. Все едно съм го помолила да изпържи ръката си на тигана.

— Всичко е бесплатно, можеш да ядеш проволоне на корем, да се видиш със стари приятели...

Изпълнен с насмешка, той произнася:

— Ти да не си...

— Мръднала ли? Смяташ, че се майтапя? Не! — опитвам се да го обърна на шега. — Работата е там, че Рут, редакторката ми, нали я знаеш, вманиачи се по идеята за мъжка и женска гледна точка в статията, която пиша.

— Вземи Джо тогава.

— Искаше ми се, но той е на конференция в Манчестър и освен това мъжът и жената трябва да бъдат необвързани.

— Ти не си необвързана, ти ходиш с Джо — напълно основателно изтъква той. — На практика си женена за него — и сочи наоколо в дома ни, наблягайки на общия тостер, общия диван, общата котка.

— Знам — изхленчвам аз. — Но заради статията тя настоява да се преструвам, че си търся половинка.

Той завърта очи, за да покаже пълното си пренебрежение към света на списанията.

— Пък и тя се хвани на идеята за братско-сестринската гледна точка, а откак ѝ казах, че си живял там, не иска и да чуе за други варианти.

— Първо на първо, не трябваше да ѝ казваш — изглежда ме кръвнишки.

— Не го направих нарочно — изписвам, просейки милост. Всъщност се видях принудена, когато колегата Фентън предложи да замине с мен. Той пише доста наперено от позицията на „истинския мъж“, но като човек е страшно откачен и напудрен. Не мога да го понасям с неговите „мъжкарски“ аромати. И тогава се разбъбрих за Киър. А Рут взе, че се вдъхнови — допадна ѝ, че той ще може да разпитва из местните кръчми и че говори достатъчно италиански, за да събере уличаващи доказателства. Опитах се да ѝ обясня, че единствената кал, която Киър е в състояние да разрови, е градинската, но тя не искаше и да чуе. Освен това си падна по варианта брат и сестра, защото така сме щели да имаме мъжкия еквивалент на моето аз, което въобще не е вярно. Киър и аз сме съвсем различни, като че ли родителите ни не са едни и същи. Особено що се отнася до любовта. Той винаги се е стремял към постоянна връзка, докато аз все съм намазана с масло, за да се изпълзвам на всички. Не знам как стана така, че аз съм обвързана, а той все още не се е установил. Съдбата има абсурдно чувство за хумор.

Особено като се има предвид, че Киър е от мъжете, които се влюбват в неповторимата същност на момичето, а пък аз все се надявам да намеря подобие на идеалния изпълнител на главната роля от позабравен стар филм.

Освен това Киър е от малцината на планетата, които не искат лицата им да заемат цялата първа корица на някое списание. Въпреки че има много хубаво лице и нашата леля Маргарет взе да твърди, че с тази волева брадичка и изпъкнали мускули трябва да стане модел. А за него, честно казано, едва ли има нещо по-отблъскващо. Киър има нужда от чист въздух, да се разхожда по безкрайни поляни, а не от луксозни обувки, за да дефилира по тесни подиуми. В нашето семейство аз съм повърхностният човек.

От друга страна, макар че като тийнейджърка да се стремяха да изглеждат като жените от модните списания, винаги съм искала да бъда журналист, който интервюира поп звезди. И направих всичко

възможно да осъществя мечтата си. В началото се радвах да видя собствените си наблюдения и текстове отпечатани, но напоследък се чувствам като съчинител на текстове под снимки. Разследващи репортажи като този за „Любовна академия“ бяха рядкост. Досега се налагаше да се боря със зъби и лакирани със скъп лак нокти, за да се докопам до свободна страница, та да посветя на някоя страховта история толкова слова, колкото тя заслужава, и това във времена, когато Бритни Спирс заема цели две страници, посветени на това как излиза от кафене „Старбъкс“ с — не щеш ли! — чаша топла напитка в ръка. Такива неща са пагубни за душата на пишещия. А ако и това не те погуби, редакторката Рут със сигурност ще го постигне. Откак стана „главен“, тя не пропуска възможността да се възползва от обстоятелството, че може да нагрубява и унизиya подчинените си както и скимне, със съзнанието, че те ще търпят, защото много обичат списанието. Странното е, че язвителната й юрисдикция не се разпростира върху реалния свят, а пък върху брат ми — ни най-малко.

— Намери си някой друг — свива рамене той, отказвайки да се подчини на волята й.

— Ама аз имам само един брат, а и тя вече знае за Венеция...

— Кажи й, че е станала грешка и аз всъщност съм градинарствал шест месеца във Венецуела.

— Изключено!

— А пък аз не мога... — той замълчава и се поправя — ... няма да се върна.

— Защо не го приемеш като всяко зло за добро? — предлагам аз и ми става неудобно от собствения ми оптимизъм. — Можем да се сдобием с нови спомени, с хубави спомени.

— Стигат ми толкова хубави спомени — лицето му помръква. — Старите бяха страховни... — гласът му пресеква — и затова са толкова болезнени.

Сърцето ми се свива за пореден път. Решена съм на всичко само и само старата болка да отзуви — де да можех да щракна с пръсти и той да срещне новата си любов. Но тази задача изглежда невъзможна. Много по-лесно беше, когато бяхме на четири и пет. Ако някой дребосък го тормозеше, отивах да му стоваря един, бях една година поголяма и поради това достатъчно влиятелна да ги сплаша. Инстинктът ми да го защитавам си е все същият, но вече не мога да се явявам с

гръм и трясък и да оправям нещата с пухковите си юмручета. Както би се изразил Джо: „Не можеш да избиеш зъбите на Чинция“.

„Трябва да направя нещо на всяка цена!“, не преставам да се вайкам аз.

И тук се задава командировката и аз се раздрънквам за Киър и Венеция пред Рут, и се самонавивам, че той трябва да се върне там заради някаква твърде съмнителна развръзка. (Много удобен подход — един неприятен миг, а после отупваш прахоляка от ръцете си и караш нататък.) Когато му го предложих, той се изсмя:

— Значи да разчовъркаш старата рана е най-добрият начин да я излекуваш, а?

Стои до прозореца и гледа към градината на съседите.

— Знаеш ли, понякога повторната среща с дадено място или човек ти дава възможност да ги оцениш обективно — обръщам се аз към приведения му гръб. — Помниш ли как бях хлътнала до ушите по онзи набит тип Дънкан, който ме заряза през 1993 година...

— Не познаваш Чинция, нали? — възразява той и се обръща с лице към мен.

— Не — не върви да изльжа.

— Е, благодаря, че ме покани, но отговорът ми е не — кратко и любезно. Темата е приключена. Взема си якето и се отправя към вратата. — Ще се видим, като се върнеш.

— Няма ли да обядваме?

— Не съм гладен.

— Но... — спускам се към него, готова да му препреча пътя. Не искам да си тръгне и да остане сам с чувствата, възникнали отново по моя вина.

— Кристи! — с упрек.

Ясно. Няма начин да го убедя. Прецаках всичко. Трябва да го пусна да си отиде. Не ми остава нищо друго, освен да се пържа в собствените си опасения. Седя на сред бъркотията в кухнята и си мисля каква ирония, че в Италия семейството е над всичко. Изглежда в Айлингтън^[2] важи точно обратното. В момента се чувствам напълно безполезна — какъв е смисълът да си нечий роднина и да правиш всичко за негово добро, щом не си в състояние да сториш каквото и да било, за да се почувства той поне малко по-добре?

[1] Напротив (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Айлингтън — квартал в централната част на Лондон. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 2

„Мъжът желае жената, докато жената желае желанието на мъжа.“

Мадам дъо Стал

- Какво стана с Джейсън Морис?
- Премести се в Нова Зеландия — отговарям на Джо.
- Кога? — изглежда объркан.
- Преди две години.
- А, ето защо не съм го виждал в „Короната“ напоследък.

Вместо да четем неделни вестници, Джо и аз седим в леглото всеки със своето тефтерче с адреси и се опитваме да намерим мъж, когото да взема със себе си във Венеция. Започнах с мъжете, които познавам, сведох ги до онези, които харесвам, а накрая се запитах с кого съм готова да живея в една и съща стая.

Въздъхвам дълбоко.

- Единствените, останали в списъка ми, са гейове.
- Винаги можеш да разчиташ на Келвин Спрат. Той неизменно е под ръка.

— Има си гадже.

— Какво?! — изсмива се Джо — Въщност въпросът е „Как?“.

Вдигам рамене.

— Може тихомълком да е изкаral курс в „Любовна академия“.

— Може — той разглежда случайно хваната визитка: „Джак Пинър и синове“.

— Джак Пинър ли? — повтарям. — Като онзи дядка, водопроводчика.

— Ммм, мисля, че той умря миналата година. Но можем да опитаме с някой от синовете му.

— А може би просто трябва да напусна — захвърлям тефтера пораженчески. — Вече месеци само говоря за напускане...

— Да, но ще трябва да работиш, докато тече предизвестието — отбелязва Джо с акуратност, която да ме подтикне да възприема позата на обидена примадонка. — Я! — грейва той изведнъж. — Зная кой е единственият човек, който веднага ще зареже всичко заради теб, защото има слабост към теб!

— Кой? — питам предпазливо, отваряйки само едното си око.

— Татко.

Не отхвърлям веднага предложението. Мистър Саймън наистина е много приятен човек.

— Няма си гадже. Обича да пътува. Луд е по Джина Лолобриджида... — ентузиазира се Джо.

— Знаеш ли, по принцип бих се съгласила, обаче да спим в една стая... — правя кисела физиономия.

— Май ще е малко странно — той изглежда разочарован.

— И не на последно място, защото ще се прибирам след среци с друг мъж — стрелвам Джо с периферен поглед.

Подхилква ми се злорадо, знаейки накъде бия.

— Иска ти се да ревнувам, нали?

— Малко — признавам. Доверието му в нашата връзка е достойно за възхищение, но прекалено за моя вкус.

Той се обръща на хълбок.

— Виж, става дума за работа. Разбирам това и ти вярвам.

— Да, ама онзи, когото ми готвят, е италианец — възразявам ввесена.

— Е, и? — засмива се Джо и ме придърпва в обятията си. — Едва ли ще си паднеш по тези глупости.

Ето какво му е лошото на Джо — той смята романтичната любов за глупост.

Навярно някои мъже мечтаят за принцеса, пред която да се прекланят и да я обожават, а други искат „другарче“, с което да спят. Съзnavам, че не само Джо се стреми към второто. Знам, че има безброй мъже, които се отнасят със същото пренебрежение към Свети Валентин и годишнините, и разбирам, че не им се ще да ги назидават как да се държат на този или онзи празник; нямам нищо против, ако поемат инициативата да направят нещо мило или празнично в някой най-обикновен и случайно избран вторник, но и това не става, нали?

Чудя се защо жените са създадени с такава способност да изпадат в екстаз, след като на съвсем малко мъже е свойствено да ги докарват до това състояние.

А най-отчайващото е колко лесно можеш да разтопиш едно момиче. Може би мъжете просто го правят напук? Или ги мързи? Или се сдържат? Изглежда като че ни отнемат нещо. Това е то. На мен романтичната връзка ми е официално отнета. Действително така стоят нещата, кълна се. Обидно е.

Представям си как Джо възразява:

— Е де, веднъж ти купих цветя.

Добре си спомням случая. Пристигна направо от супермаркета с висящи на ръцете найлонови торбички с рибни крокети и тоалетна хартия и ми връчи, увити в целофан хризантеми, с разтапящото:

— Вземи, за теб са.

— О-о-о, скъпи, колко мило! — възторгнах се аз, защото исках да го насырча пак да го направи, но нещо вътре в мен напираше да се обади: „Да беше свалил цената от 3.99 лири, преди да ми ги дадеш!“

Но пък по някакъв начин е мило, нали? Да е верен на себе си. Никаква показност, никаква високопарност. Цветята са си цветя. Бил е в супермаркета — или супера, както той го нарича — и си е мисел за мен. Това е важното. Не е ли все едно как ще ти връчват подаръка? Щеше ли да означава повече, ако се беше промъкнал зад мен, беше ме целунал по врата и беше поднесъл букета пред гърдите ми, изричайки с дрезгав глас:

— Прочети картичката!

Чувам как сърцето ми извиква: „Да!“, а после: „Какво пише, какво пише?“ „Само аз и ти, мила, винаги аз и ти!“

Или „Благодаря ти, че ме обичаш!“.

Или „Ти си най-скъпият ми човек!“.

Ето такива неща ми е казвал, затова зная, че ги мисли. Какво му пречи да прекрачи и този праг?

Много мисля за това, откак ми поръчаха материала за „Любовна академия“. Преди се бях почти примирila с обстоятелството, че Джо си е Джо — няма изведнъж да почне да рецитира стихове, нито ще ми направи предложение с надпис в небето, но е до мен и с мен и съм му благодарна за това. Може би на моменти дори твърде благодарна. Навсякъвно му прощавам прекалено много, защото се боя да не остана

отново сама. Киър ми е обица на ухoto, а Джо се появи чак сега — на тридесет и шест съм и той е първият, с когото живея на семейни начала.

Странно, но през всичките си самотни години смятах, че проблемите ми ще се решат от само себе си, стига да си намеря гадже. Вярвах, че така автоматично ще придобия сигурността винаги да имам до себе си човек, който да ме обича и да ме подкрепя, с когото да споделям всичко и да се чувствам много близка и безгрижна. Изобщо не бях подгответена за ежедневните колебания и разочарования. Съвместният ни живот определено ни хвърли в един съвсем нов свят от еднообразно ежедневие. Вече се обаждаме по телефона не за да кажем: „Мисля за теб!“, а само да напомним: „Купи омекотител!“. Преди излизахме да вечеряме в италиански ресторани с блещукащи китайски фенерчета, а сега: „Остана чили от вчера, трябва да го употребим“. И макар да сме заедно у дома, кълна се, че ни остава по-малко време един за друг. Преди, когато оставаше при мен, за него съществуваха само телевизията и аз и прекарвахме вечерите си, сгушени на дивана; а сега си има удобно кресло с падаща облегалка, компютъра си и колата, за да се занимава, както и един милион досадни домашни грижи, и понякога ми се струва, че просто забравя за мен. Той се връща вкъщи не за да ме види, а просто се прибира у дома.

Разбира се, има неща, които ми доставят удоволствие — няма нищо по-приятно от сутрешната прегръдка. В обятията му се чувствам сигурна, обгърната от топлота и обичана. Действа ми като валиум и незабавно забравям всичко лошо. Сещам се само ако не си получа гушкането. Честно казано, недостатъците на връзката ни забелязвам само от разстояние и никога в обятията му.

А за онова, което най-вече докарва жените до отчаяние — нежеланието за обвързване — и дума не може да става. Той, а не аз предложи да заживеем заедно, той поиска да си купим къща. А сега предлага следващата стъпка — бебе.

За момента тази стъпка ми се струва твърде прибързана. Неговата единствена грижа май са финансите, докато мен ме тревожи всичко останало. И не на последно място липсата на каквото и да било аларма от биологичния ми часовник. Определено съм доста възрастна, но оттам — ни звук. Може слухът ми да не е наред? Или часовникът ми да е дигитален? Кой знае? Факт е обаче, че не съм в състояние да

отсека, че не искам деца; но и категорично не искам и да нямам деца. Живот без отрочета изглежда някак унил и обречен. Навсякога го желая най-вече подсъзнателно. Но дали точно сега?

Сигурна съм, че объркването ми е нещо нормално. Представата, че ще създадеш ново човешко същество, е ужасяваща отговорност. Аз се тревожа дори когато смесвам водка с боровинков сок за коктейл, така че искам някаква гаранция, че ние с Джо сме подходяща сплав за едно бебе.

Може би тези девет дни раздяла идват тъкмо навреме. Може би ще постигна известна яснота. А засега ще се възползвам максимално от обстоятелството, че последният ни ден заедно се падна в неделя. Придърпва ме и ме притиска:

— Ммм, толкова си мекичка.

Въздъхвам удовлетворено и се пригответвам за още гушкане в леглото, а той спуска крака на пода.

— Побързай — измърквам и временно го замествам с възглавница, смятайки, че ще отскочи до тоалетната или за чаша вода.

Гледа си часовника.

— Ще направя всичко възможно да се прибера до девет, за да се видим поне за малко довечера...

— Как... къде отиваш? — викам, вече седнала.

— На работа — Джо оглавява вътрешния отдел на голяма корпорация в Ситито.

Преглъщам възраженията си. В момента там са под пара и знам, че трябва да направи всичко възможно, особено като се има предвид и конференцията другата седмица. Но все пак...

— Няма ли първо да закусиш? — предлагам му. — Сума храна остана от вчера.

— Не. Ще се видим с Кейт и ще закусим преди работа.

— О! — Джо все още кара „меден месец“ в отношенията си с новата колежка Кейт. С мен може и да е капнал и да отговаря едносрочно, но щом се обади новото му „другарче“ Кейт, направо прелива от дързост, остроумие и енергия. Призлява ми, като го гледам как се раздава без остатък на някой друг, а за мен остават само огризки.

— Нямаш нищо против, нали? Смятах, че ще си опаковаш багажа...

Поглеждам часовника.

— Цели десет часа ли?

— Имаш много дрехи.

— Да, знам, като за два метра и двайсет сантиметра — цитирам аз отреденото ми от Джо пространство, когато се нанасяхме.

— Оттогава сантиметрите са се увеличили — посяга той към дупето ми. — Имам предвид не само мястото в гардероба!

Млясва ме закачливо и излиза, преди да успея да го замеря с възглавницата. Винаги е приятно денят ти да започне със забележка относно теглото ти.

Ето още един постоянен дразнител — феноменалната липса на такт у Джо.

Не кога да е, а точно на рождения ми ден, като излязохме да вечеряме и аз просто сияех от задоволство, той се наведе и рече:

— Как може жена на твоята възраст да има пъпки?

Отначало реших, че не съм го разбрала и той всъщност е казал: „Никога не си изглеждала по-прекрасно!“, ама не, седеше насреща ми и сочеше червената издутина на брадичката ми. Ненадеен двоен нож в гърба: на тема възраст (с четири години съм по-голяма от него) и за лошата ми кожа — с един куршум — два заека. Едва успях да стигна до тоалетната на ресторантa и избухнах в сълзи от обида. Как може да каже подобно нещо на всеослушание? Прозвуча толкова преднамерено злорадо, а той си седеше ни лук ял, ни лук мирисал. Не мога да разбера как такъв интелигентен човек е в състояние да се държи така невъзпитано. Например миналия месец, когато онova празноглаво маце, новата им секретарка, ме изправи на нокти.

— О, мила! — придърпа ме той към гърдите си. — Добре ми е с теб. Не ми трябва някоя готина иекси.

При това не само аз го отнасях. Тия дни седемгодишната му племенница ни беше на гости, а той възклика:

— Я, колко са ти космати ръцете!

А после си излезе и я остави самотно да съзерцава едва забележимия златист мъх. Ето какво ме вбеси най-много — дори не беше вярно! После се втурнах да я утешавам да не му обръща внимание, защото си е за чудо и приказ каквато си е, а нейният чично е идиот, на когото трябва да му изтръгнат езика.

Внезапно изпитах радост, че се махам. Нали има теория, че ако вдигнеш летвата, мъжът инстинктивно ще те последва. Дори не се налага да го убеждаваш или молиш, просто си живееш живота с повече достойнство и самоувереност. Да, винаги става...

Обръщам се по корем и притискам лице към дюшека. Е, мога да си лежа така и да се тюхкам или пък да проявя практичност и да си събера багажа. Веднъж и аз да се държа позитивно — ставам и се изправям с ръце на кръста пред гардероба.

Ако отивах в някой друг италиански град, щях да помисля за панталони седем осми и кърпи за глава на Гучи, но какво друго да си вземе човек за Венеция, освен раирани тениски и украсени с панделки сламени шапки? Единствената венецианска модна сесия, за която се сещам, е на Джулия Робъртс, шляпаща из наводнения площад „Сан Марко“ с колекция от въздушни бални рокли, новаторски комбинирани с гумени ботушки. Мисля, че беше в зимното издание на „Вог“. Е, сега е лято и първата ми грижа е да се примиря с неизбежните курешки от гълъбите. Не искам да нервича всеки път, докато седя на терасата на някое кафене или позирам за снимка със сивите птици, накацали в индийска нишка на протегната ми ръка, която по-късно да излезе под заглавие: „Дали и мъжете ще се трупат така около Кристи?“

Почнах да изваждам всички дрехи в бяло, отмятайки закачалките и добавяйки нови резки по леко провисналата релса на гардероба, удивена колко много дрехи си стоят още с етикетите. Господи, дори по отношение на модата имам проблем с обвързването — виждам нещо, харесвам го, купувам го, но рядко успявам да се принудя да го облека, защото това ще означава, че го притежавам завинаги и няма връщане назад.

Тъкмо се хокам, че не поисках помощ от Аня — модния редактор на „Хот!“, когато чувам звън като от чаши откъм компютъра си, който ме известява за ново съобщение. Забавно е, нали, че никога не те напуска надеждата, че ето, с това съобщение най-после ще започне желанияят от теб живот дори когато би трявало да си съвършено доволна от живота си в момента.

О-хо, от „Любовна академия“ ми казват да си взема дрехи, подходящи за сватба. Какво например, дълга бяла рокля и воал ли? А, „за поканени на сватба“. Връщам се до гардероба и бърникам за трите си летни рокли, които винаги изглеждат прекалено шик за ежедневно

облекло, но пък прекалено бонбонени за вечерно. Едната изглежда като че ще искам да привлеча вниманието на кума, другата е с полиестерна подплата и най-вероятно ще лепне по бедрата ми по време на церемонията, а третата купих един ден, когато четири часа трамбовах „Оксфорд стрийт“^[1] и за нищо на света не исках да си тръгна с празни ръце, та ако ще и с непрактична покупка.

— Ето, дойде ти времето! — казвам на донякъде твърде ярката дреха в златно и лилаво.

Добре. А, сега бижутата.

Предполагам, че задължителен аксесоар за Венеция е карнавалната маска, но си мисля, че те са истинска напаст, защото ръсят позлатата си навсякъде, оставяйки златен пърхот по рамото на партньора и смесвайки се с черния пипер на спагетите.

Още един кусур на Джо — вечерята, отново се самонавивам аз. Вече предпочитам да ядем пред телевизора, защото седнем ли на масата, знам, че ще ме зареже на сред яденето, още дъвчеща. Честно казано, не си спомням кога за последен път не стана да си изпразни чинията в мивката, преди аз да съм приключила с храната. Намекнах, че е малко невъзпитано и го помолих да изчаква и аз да се нахраня, но почти веднага реших, че така ще си лепна някое заболяване на храносмилателната система заради начина, по който зяпаše всяка хапка, която бодвах на вилицата си, и се примирих.

— Добре — въздъхвах. — Можеш вече да ставаш.

Той изхвърчаваше, а аз седях самотна с чаша вино и се питах защо не клонираха Кари Грант, докато все още можеха. Бзззззт. Сега пък съобщение.

Ама че лудница! Добре, че Джо е на работа, иначе нямаше да ни остане и минутка само за нас двамата. Натискам съответния бутоң и се появяват три думи: „Добре де, ще дойда.“

Зяпвам и падам обратно на леглото от изненада.

От брат ми е!

Какво го е накарало да размисли? Една нощ ровене из стари снимки? Решението да замине и да си върне Чинция? Вероятността възторжените отзиви за „Любовна академия“ да са истина?

— Обадих се на Тонио — обяснява Киър, когато му позвъних да го попитам. — Той ще бъде извън града първите три дни, но когато се върне, иска да му помогна за нещо.

— Добре — реших да не любопитствам повече, да не би да размисли.

— И знаеш ли, добре ще е да го видя.

Усмихвам се доволно.

— Видя ли! Току-виж излязло нещо добро.

— А и в работата ме съветват да си взема малко почивка.

— Добре, добре и не забравяй...

— ... да се избръснеш. Знам, няма. И ще се подстрижа.

Боже, колко хубаво! Откога се крие зад тази защитна растителност.

— Хъмм, трябва да си вземем и подходящо облекло за сватба — леко треперя, докато го произнасям.

— Костюмът, който носих на седемдесетгодишнината на татко.

— Идеално — възкликам одобрително. — Има ли нещо, което аз трябва да взема?

— Вземи възможно най-малко багаж. Венеция не е град за маневриране с обемисти куфари.

— Разбрано.

— И удобни обувки. Ще има много ходене.

Измъквам двата чифта с най-скандално високи токове и ги заменям с чехли.

— Готова съм!

Уговорихме набързо къде ще се срещнем и накрая, все още задъхана, му благодарих, че е размислил.

— Но не обещавам нищо за настроението си, като пристигнем.

— Разбирам — бързам аз да го успокоя. — Просто съм ти толкова благодарна, че ще дойдеш, а и кой знае, може пък да прекараме добре.

— Не насиливай нещата.

— Не, не, няма. До утре.

Затварям телефона и танцувам — толкова се радвам, че си пускам акапелно изпълнение на „О, sole mio!“.

Уха! Внезапно започва да ми се струва, че голямата промяна е възможна, при това не само за Кийр. Ами ако и моят живот се промени изцяло? Усещам как нещо се раздвижва. От доста време търпя ежедневни разочарования. Стана ми навик да си мисля: „Е, това ли е?“ и да си отговарям простишко: „Аха. Извинявай, но нищо не може да се

направи.“ Ами ако „Любовна академия“ може? Какво като ще се преструвам на необвързана — току-виж получа някой и друг съвет как отново да вдъхна страст в настоящата си връзка. Дълбоко в себе си искам нещата между мен и Джо да потръгнат. Искам той да се окаже мъжът за мен. Всяка алтернатива би била твърде разрушителна. А и вече знам по едно наше скъсване колко много ще ми липсва. Вече ми липсва. Поглеждам часовника. Още два часа.

Ще взема да си пусна „Surtmiertinie“^[2] — любимия ми филм, чието действие се развива във Венеция, докато си правя маникура.

Точно в 8:25 чувам завъртането на ключа в ключалката и той влиза с любимата ми тайландска храна за вкъщи, целува ме, още преди да я е оставил, а аз си мисля: „Дойде си. При мен!“.

Докато стана време да си лягаме, се чувствах уютно в пашкула на домашната атмосфера. Гледах го как се съблича, разгонвайки възхитително несъвършеното си тяло и когато се шмугна под завивката, с нетърпение се гушнах до него. Вземам си думите назад — бях прекалено чувствителна и истерична, както казва той. Всичко сега е толкова хубаво!

Лежа и прокарвам пръсти през косата му, а той прошепва, че ме обича и се обръща да ме целуне.

— И аз те обичам — промълвявам с глава на гърдите му, готова да се отпусна в общата ни дрямка, когато той внезапно се отърсва от мен.

— Добре ли си? — питам.

— М-хм. Малко ми е горещо — и се отмества в неговата част на леглото.

Нелепо е да падам духом, но е така. В нощта, преди да замина за „Любовна академия“ не желая да допусна и най-беглата сянка на съмнение, че нашата връзка може би не е идеална.

„Не искаше да ме прегърне. Не е нарочно — горещо му е“, казвам си.

А на теб ти се иска някой, който с готовност ще вдигне някой и друг градус, за да те държи в обятията си. Някой, който ще напъха любовна бележка в куфара ти. Някой, за когото ти си по-важна от всичко. Който ще се отнася към теб също така нежно, както ти към него.

Затискам уши с възглавницата, но не е лесно да заглушиш вътрешния си глас.

[1] Оксфорд стрийт — модна търговска улица в центъра на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Филм с Катрин Хепбърн. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

*„Липсата ти може да се превърне от болка в наслада,
ако знам, че и аз ти липсвам.“*

Неизвестен автор

— Е, значи ще се видим след девет дни — преструвам се на безразлична, докато наближаваме гара „Виктория“.

При раздяла с Джо винаги се чувствам отвратително неспокойна. Изпитвам копнеж по миг на пламенна многозначителност, преди да се разделим. Нека не прозвучи меланхолично просто ако стане така, че никога повече не се видим. Той обаче призна веднъж, че в повечето случаи забелязва отсъствието ми чак на следващия ден.

— Как да ми е мъчно за теб, докато си още тук? — мотивира се той, когато за пореден път се оплаках от неговото безразличие вечерта, преди да замина.

Попитах го дали следващия път не би могъл да ме прегърне по-дълго и по-силно, колкото да ми хвърли прах в очите, но сигурно вече е забравил този разговор, защото спря колата до тротоара, без да си разкопчае предпазния колан.

Погледнах входа на гарата през улицата, а после пак него.

— Не можа ли да спреш по-наблизо?

— Тогава ще се наложи да обръщам, нали после отивам на работа.

Да бе, за мен е къде по-лесно да притичам като самоубийца през булеварда, мъкнейки тежкия си претъпкан куфар. Споменах ли, че завала?

Прегльщам с въздишка хапливите си забележки — не ми се ще на раздяла да си разменяме неприятни думи. Вместо това се насилевам да се усмихна и се пресягам да разроша нежно косата му.

— Мила — възпира ръката ми той.

— Какво?

— Оттук отивам направо на работа.

Премигвам срещу него. Дори и косата му ли не бива да докосвам? Понечвам да кажа нещо, но преди да съм си отворила устата, телефонът му зазвънява. Той отговаря. Седя вцепенена и се чувствам безтелесна и далечна. Печална картичка. Не съм очаквала да ме окичи с тежък сребърен медальон на Свети Христофор^[1], нито да ме засипе с куп любовни писма, за да отварям по едно на всеки час от раздялата ни, но една хубава прегръдка щеше да ми дойде добре.

— Да, да, изчакай секунда, Кейт, тъкмо оставях Кристи — закрива телефона с ръце, навежда се към мен и бегло ме целува по устните. — Приятно прекарване, мила.

Аз обаче не помръдвам. „И край?“, питам не толкова него, а вселената като цяло.

— Какво? — обръща се той към мен.

И аз пак не съм в състояние да направя каквото и да било, освен тъпко да се взирям в него.

— Още нещо ли има? — пита той нетърпеливо и вдига телефона пред лицето ми, сякаш мога да забравя, че телефонният разговор за него е по-важен.

Излизам от колата, отварям задната врата, издърпвам куфара си и когато той се трясва на платното, извиквам:

— Много се надявам!

Цели пет минути, след като е потеглил, стоя на тротоара леко замаяна. Не можа ли да се стегне и да ми отдели поне пет минутки — само на мен? Само от това имах нужда. Всъщност и три стигат. Една, за да ме хване за брадичката ми и да каже: „Много ще ми е мъчно за теб! Моля те, не забягвай с мъжа, който плете кошнички за бутилките «Кианти»!“ Така щях не да стъпвам, а направо да летя и сърцето ми да прелива от радост, а сега се чувствам напълно опустошена. Просто не бива да си затварям очите пред липсата на каквато и да било страсть помежду ни. Ако я караме така, няма да се справим дори и с най-elementарните неща, необходими, за да се роди едно бебе.

Изправям рамене и се пригответвам да пресека улицата. Трябва да се отърся от неудовлетвореността си заради Киър. За подобни жалки чувства разполагам само с времето, необходимо ми да стигна до перона. Трябва да се науча да сдържам емоциите си, особено с оглед на предстоящите девет дни. Освен това мога да се терзая и да се скъсам

от анализиране, но истината е, че едно съобщение „Здрави, скъпа“ от Джо може напълно да оправи нещата. Не искам да съм му бясна, а да го обичам!

Внезапно спирам и изваждам телефона си с нелогичен оптимизъм. Нищо. Вероятно още бръщолеви с Кейт. Изкушавам се да му звънна, но какво бих му казала, освен: „Обичай ме повече! Обичай ме истински! Обичай ме, както искам аз! И се дръж така, сякаш ти идва отвътре!“.

И тогава виждам две момичета с униформи, които отиват на работа, хванати под ръка, а всъщност се подкрепят една друга, защото се превиват от смях. Ето такава искам да бъда. Не момичето, което чака на телефона, колкото и мобилни да са те в наши дни. (Толкова за съвременните технологии: докато имахме само домашни телефони, поне се терзаехме ежесекундно, но само докато си бяхме вкъщи, а сега носим това терзание със себе си навсякъде.) Обръщам се да хвърля още един поглед на онези момичета. Какво ли ще си помислят, ако разберат, че се оставих безцеремонността на гаджето ми да съсипе вълнението от пътуването до Венеция. Венеция, за Бога!

„Глупачка!“ — бумти гласът на Пинк от мобифона ми в синхрон с мислите ми.

Наистина трябва да си сменя мелодията на телефона. Но после виждам, че съобщението е от Мици, която отговаря за знаменитостите в редакцията, и решавам, че звукът и така си е добре. Не че е тъпа по рождение, но мисля, че от изправяне на косата, с цел да заприлича на Ева Лонгория вече е започнал да се уврежда мозъкът ѝ.

— Добро утро, госпожице М., как беше в Дубай? — питам, докато си проправям път в навалицата на гарата.

— Не беше зле — двама втора категория и един първа — при нея всичко зависи от наличието или липсата на знаменитости. — Чух, че заминаваш за Венеция?

— Потеглям, както си говорим — потвърждавам, заобикаляйки наперен американски военнослужещ.

— Отлично, ще трябва да свършиш едно-две неща за мен, докато си там.

Поемам въздух, за да се подгответ. През последните няколко месеца тя се опитва да ни преквалифицира в щатни папарици, настоява да не се разделяме с последния модел телефон с камера и ни задължава

веднага да изпращаме заснетото в офиса, още преди да си успял да си поръчаш мартини с китайска слива или панирани лучени кръгчета в зависимост от мястото на събитието. Всяка неподправена снимка носи ваучер от 10 лири за магазините „Оейзис“, спестявайки на фотографския отдел от 50 до 200 лири на знаменитост. Досега съм спечелила 20 лири за „откровени“ снимки на две звезди от „реалитита“, които ме помнеха от интервютата ми с тях отпреди няколко месеца и ме помолиха да ги щракна съответно пред „Дизел“ и „Джо Малоун“ очевидно с надеждата да получат стоки на аванта.

Честно казано, заслужаваха го, защото поеха върху себе си удара, спестявайки го на някои истински знаменитости. Покрай тях пропуснах Кейт Уинслет, Рейчъл Уейз и Джъд Лоу през онзи следобед. Очаквам техните благодарствени писма.

— Първо, винаги щом ти се удаде възможност, скачай в частната „маршрутка“ катер на хотел „Киприани“ — подхваща Мици инструктажа си. — Там ходят големите звезди: Дженифър Лопес, Гвинет Полтруу, Харисън Форд, Джорджо Армани…

— Дадено — прекъсвам я с чувството, че може да изброява така чак докато стигна до регистрацията.

— Там е един от малкото басейни във Венеция, а от само себе си се разбира, че звезда по бикини…

— Да, да, ценоразписа го знам. Обаче дали ще ме пуснат да се мотая там току-така, ако не съм гост на хотела?

— Само си направи резервация за обяд, за вечеря или за чай, щом попаднеш там.

— О, мисля, че програмата ми ще е твърде натоварена.

— Ммм — произнася тя. — Всъщност колко е голям материалът ти?

— Четири страници най-мно… Зависи до какво се добера.

— Имаш предвид, освен херпеса на всички мъжки проститутки, които наемат! — присмива се тя.

— С какво друго мога да ти помогна? — вече нямам търпение да приключи разговора.

— Елтън Джон.

— Разбрах — правя се, че записвам наредданията ѝ, докато всъщност зяпам паста с крем и стафици. — Сър Елтън по бикини?

— Не, не, не!

— Какво тогава? — правя се на тъпа.

Тя снишава глас:

— Рут ми обещава премия, ако се докопаме до нещо за него и Дейвид във венецианската им къща.

— Но ще я получа аз, а не ти — заявявам донякъде безцеремонно.

Кратко мълчание, последвано от:

— Добре де, ще я разделя с теб. Предполагам, че ще бъде удар, защото тя се е обзаложила с Анастейша.

— О, боже, пак ли ония двете! — изстенвам, досадена от жалкото съперничество на Рут с редакторката на „Флаш“.

— Сериозно — умолява ме Мици. — Пестя за пластична операция на носа, така че парите наистина ми трябват. О, и си отваряй очите на четири за Патриша Аркет и Томас Джейн — може да се върнат за годишнината си.

— Не знаех, че са женени.

— Стана вече година. Старинни дантели, гондола и всичко останало, както си му е редът.

— Това ли е всичко? — изведнъж усетих голяма умора.

— Е, от само себе си се разбира, че ако някоя знаменитост посещава „Любовна академия“...

— Това ще бъде конфиденциална информация.

— Не задълго, щом ти ще ровичкаш наоколо, нали така?

Правя гримаса. Ако исках да се ровя в такава мръсотия на работното си място, щях просто да предлагам еротични танци на прибиращите се от работа капнали и мръсни работяги в метрото.

— И кажи на хубавия си брат, че още чакам да ме покани на среща — изписква тя, преди да затвори.

Извъртам очи.

— Сигурна съм, че ще се свърже с теб веднага щом успее да направи резервация в „Робушон“.

Ето го и него, на мястото, където се бяхме разбрали. Чист и спретнат в кафяви панталони и памучна фланелка в цвят слонова кост. На пръв поглед разрывът с Чинция изобщо не го е имало, но като доближавам, виждам, че промяната е само външна. Май тази тенденция по вина на любовните ни несполуки започва да се разпростира върху цялото семейство, като го виждам как смръщено и

саркастично гледа влюбена двойка тийнейджъри, наслаждаващи се на последните си мигове заедно: тя е стъпила върху износените му маратонки, дългите им коси се преплитат от вятъра, челата им са допрени, очите затворени, а устните им ту шепнат сладки нищо не значещи думи, ту се сливат в целувка до самозабрава.

Разбирам възражението на Киър — изглежда ужасно грубо да парадираш с подобен екстаз, след като деветдесет процента от присъстващите със сигурност изпитват пристъп на завист или непълноценост. Или допускам статистическа грешка поради огорчение?

Набързо проучвам лицата на преминаващите: едни веднага отклоняват поглед, други завъртат очи, трети се вглеждат с копнеж, четвърти — сладострастно. Да не говорим за мен, която си мисля хапливо: „А защо аз не се сбогувах като тях? Какво толкова съм направила, че да заслужа катапулт, когато се сбогувам с гаджето си?“

— Киър! — възкликувам самонадеяно и протягам ръце с надеждата да го изтръгна от мрачните му мисли, както хората се тупат по гърба, за да спрат хълцането.

— Кристи — отговорът му е доста по-сдържан, но прегръдката му — сърдечна. Задържам се в прегръдката му с надеждата да поема евентуалните му остатъчни опасения, за да ги изхвърля после в тоалетната. Заедно със своите собствени.

— Какси? — питам, леко обезпокоена от сенките под очите му, докато се качваме на експреса за Гетуик.

— Уморен — потвърждава, отпускайки се на мъхестата червена седалка, и заспива още преди да сме потеглили. Не мога да не се възхищавам на способността на мъжете да дремят, независимо от това колко емоционално заредена е атмосферата. И въпреки това се радвам за Киър, няма по-добро болкоuspокояващо от съня.

Аз обаче съм будна и се извъртам да наблюдавам болезнената раздяла на дългокосите влюбени, но с удивление виждам, че и двамата се качват на влака. Значи изобщо не са се сбогували! Просто страстна целувка в девет сутринта! Боже! Потъвам в седалката си и се моля да не заемат двете свободни места срещу нас.

Докато минават край нас, ги чувам да си говорят. Няма грешка — италианци са!

[1] Свети Христофор — покровителства пътуващите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

„Великолепието и красотата на реалната Венеция надминава въобразението и на най-дръзкия мечтател. Никой наркотик не може да сътвори такъв град, а никоя представа не е в състояние да предугади очарованието му.“

Чарлз Дикенс

Четири часа по-късно вече кацаме на летище „Марко Поло“ във Венеция. Скандалната двойка още е с нас. Вече се опасявам, че ще ни преследват до края на седмицата, но скоро разбирам, че с нищо не се отличават от стотиците други ненаситни влюбени наоколо.

— Съжалявам — чувствам се задължена да се извиня на Киър, когато други двама правят опит да се погълнат взаимно на опашката за паспортен контрол.

— Няма как да ги избегнем през летните месеци — отвръща с примирение. — Да ги видиш само в Кралската ботаническа градина през почивните дни, особено в храма на нимфата Аретуза! — поклаща глава.

— Да, но там поне може да насочиш маркуча към тях — измърморвам аз.

— Наш ред е!

Докато ме избутва напред, се превръщам в кълбо от нерви. Митничарят в кабинката изучава лицето ми, а после снимката. Без малко да усети измамата — че придобивам нова самоличност под прикритие, докато той проверява официалната ми такава.

Измърморва нещо на колегата си — може би: „Какво безочие — да дръзне да поставя под съмнение автентичността на любовта в Италия!“ Пак ме поглежда и отсича: „*Iiprossimo!*“, махвайки на следващия на опашката.

Отдъхвам си и преминавам. Шпионският ми статус остава ненакъренен.

След обичайното досадно чакане за багажа се измъкваме от навалицата и се отправяме по една покрита галерия под свъсеното небе, сподирени от поривист хладен вятър.

Едва сега ми идва на ум, че това не е обикновен град — до Венеция трябва да се стигне с лодка или с водно такси, в зависимост от средствата.

На кея вече има опашка и аз се забавлявам с правилата на венецианските моторни катери: „Не стойте разкрачени между лодката и кея! (освен ако не сте много добър в шпагатите). Не пушете! (освен ако не искате екшън с взривове). На всяка цена подайте ръка на шофьора при качване на борда!“

Гледам жената пред себе си как прави точно това и си я представям с бели ръкавици, закопчани на китките, и решавам, че правилото е едновременно практично и много елегантно. Съпругът ѝ обаче не изглежда дотам въодушевен да се ръкостиска с италианец.

— Ето го и нашия — Киър кима към следващия потеглящ катер, който ръмжи до нас. Неописуемо шикозен, от лъскаво дърво, сякаш полирано със златист сироп, с мъхести стени в чаен цвят и седалки, тапицирани с еластична бяла кожа. Облягам се и прокарвам ръка по шева с усещането, че съм филмова звезда, въпреки че осветителите са забравили да включат слънчевата светлина.

Междуд временено Киър помага на облечения с поло шофьор да издърпа на борда моя пръскащ се по шевовете куфар. Леко смутена се шегувам, че едва съм сместила трупа вътре сред всичката козметика, но никой не се засмива. Хм. Малко съм загрижена, че вече час, откак съм в Италия, а няма и помен от безсръмно флиртуване, но се утешавам, че просто всички смятат, че съм с Киър. Няма съмнение, че веднага щом фиктивното ми положение на свободна жена се разкрие, ще ме засилят с предложения и пици във формата на сърце. Потегляме!

Докато се плъзгаме по повърхността, по стъклата се стичат пръски, сякаш съм в открита автомивка. След десетина минути съзирам земя и се втурвам към предния прозорец, но Киър ми съобщава, че било фалшива тревога.

— Това е Мурано — островът на стъклото, а не Венеция.

— Островът на стъклото — въздъхвам, представяйки си китни прозирни сгради под снежнобял купол. — Дано да успея да си купя

нещо. Искам комплект чаши за вино от ония, нали се сещаш, със златист дантелен кант около ръба.

— Доста са скъпички — предупреждава ме Киър. — Стъкло колкото искаш, но не е евтино.

— Е, може да мина и с две чаши за специални поводи — решавам, докато се носим нататък, вече нагаждаща се към представата за течни пътища, и нетърпеливо се оглеждам за първата си гондола.

И тъкмо тогава я виждам — *La Serenissima*^[1], както е известен този древен град. Питам се дали ще дари с малко безметежност и нас, двамата пришълци?

Преди да пристигнем, си представях как двамата с Киър порим Канале Гранде с джеймсбондовски устрем; вятърът отвява старите му грижи, но правилата ни ограничават да се носим като народна песен с никакви си няма и три километра в час и пейзажът наоколо се движи със скоростта на грохнал от старост сценичен работник. Колкото и да съм очарована от затъналите във вода охрени фасади с бодливите им следи от ракообразни и миди, белязали различното ниво на водата, непрекъснато извръщам очи към скръбното лице на Киър. Изглежда едновременно унил и опустошен, сякаш наистина всичко, освен външната му обвивка се е озовало в плен — някъде в този град. Но къде?

Докато се носим по безлюдния канал, украсен не с карнавални гирлянди, а с мокро пране, аз се опитвам да надникна в къщите за никаква следа, но вратите от ковано желязо изглеждат натруфено непроницаеми, а жалузите на прозорците — отблъскващо заключени. Въпреки това има нещо отзивчиво в архитектурата — сгради, които иначе бих описала като величави и магнетични, изглеждат унили и потънали в забрава, сякаш сподавят своята пищност от уважение към загубата.

Внезапно се почувствах наистина жестока: нима го подлагам на всичко това, за да угодя на една сприхава редакторка или още по-лошо — заради вътрешната си необходимост да се чувствам способна да оправям всичко в живота му? Казват, че представлението не е свършило, докато дебелата лелка все още пее, и човек може да реши, че Италия бъка от едрогабаритни оперни певици, но нима това е повод да го водя тук? Преди чувството за вина и пораженческото настроение да ме погълнат, решавам: щом не мога да се осланям на вселенската

справедливост, която ще го дари с любов, каквато той заслужава, ще трябва да се доверя на „Любовна академия“.

Тъкмо взех решение, катерът даде заден и поехме по толкова тесен канал, че дори куфарите ни започнаха да си гълтат коремите. След което дава на пълен ход! Шофьорът спира сред фонтан от пръски до малка дървена платформа и ни маха да слизаме. Киър го послуша без колебание, но аз не съм убедена, че платформата ще удържи и двама ни заедно с багажа. Опитвам се да използвам забавящата тактика на заплашването, но лодкарят започва да жестикулира възбудено да слизам и да дръпна едно въже с пискюл, висящо на стената. Така и правя нервно, уплашена, да не би да задействам вратата на трапа и да цопна в лагуната.

Вместо това съзирам две гигантски облицованы черни врати, които се разтварят и разкриват разкошен салон — мраморни подове, застлани с огромни персийски килими; овални, ярки като накити стъклописи; причудливи старинни фенери на стълбове, строени като стража от двете страни на импозантна двойна стълба; ръчно изрисуван таван с бледозлатисти и воднистосини шестоъгълници високо над нас. Ще ми се да спирам, да гледам и да погльщам всяка колона и всяка картина оттук до градината в другия далечен край на това потресаващо преддверие, но сега пък шофьорът настоява да му платим. Сто евро. Очевидно се плаща на минута. Нищо чудно, че карат толкова бавно. Следващият път ще ритам с крака във водата отзад и ще си спестя петдесет лири.

— Добре дошли в „Любовна академия“! — приветства ни дребничка брюнетка, подстригана като момче. — Вие сте Киър и Кристи Бейли, нали? Аз съм Сабрина.

Опитвам се да бъда любезна и да ѝ отвърна със същата мила усмивка, но все още съм зяпнала от благоговение при първите си стъпки в истински венециански дворец.

Не мога да повярвам, че такава грандиозна сграда може тутакси да ти се стори така уютна — чак потръпвам от това усещане.

— Сигурно ви е студено — Сабрина цъка с език по повод облаците и затваря вратите след нас. — Да заръчам ли да ви донесат топло капучино в стаята?

Очите ми светват.

— А правите ли горещ шоколад?

— Разбира се — усмихва се успокояващо. — А за вас, сеньор Бейли?

— Нищо — отговаря той. Какъв е смисълът да поддържаш само една черупка? — Отивам на разходка.

— Но... — понечвам да се възпротивя.

— Знам, приемът за „добре дошли“ е след час. Ще се върна.

— Не искаш ли да си видиш стаята? — жално питам гърба му. Как му дава сърце да напусне този рай? Не иска ли поне да огледа наоколо?

— Няма нужда — хвърля ми мрачен поглед и подминава рецепцията. — Вече съм бил тук.

[1] La Serenissima — Най-безметежната. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

*„Когато се озовах във Венеция, мечтата ми стана
моят адрес.“*

Марсел Пруст

Тапети в гранатово розово от разточително щампован сатен, подови мозайки, изльскани до такъв блясък, че да се подхълъзнес — това го очаквах, но полилеят, който веднага бие на очи в стая № 16, е сладникаво абсурден дори и според венецианските критерии — умопомрачителна ледена скулптура, чийто крайчета са в крещящи цветове в бонбонено червени и електриковосини оттенъци. Взирам се по-отблизо: през живота си не съмвиждала нищо толкова смущаващо безвкусно — халки, вдянати в стъклени тръбички висят от издължените му рамена като сгърчени пипала на калмар, а от тях изскачат крещящо лъскави цветя, каквито за последен път съмвиждала върху шапка на клоун. Всичко това заедно с един канделабър изглежда така, сякаш виси във въздуха благодарение на тавана, създаващ зрителна илюзия за истинско небе, който пък на свой ред е обрамчен с още по-натруфени рисувани ивици, предизвикващи илюзорна представа за корнизи от позлатено дърво с гравирани плаки с флорални мотиви и обемни резбовани розети. Очаквах известно свръх стимулиране в Двореца на дожите, но не и в нашата стая.

Отивам до ръба на скърцащо старинно легло и се отпускам на подобната на гоблен покривка, докато отпивам първата си гълтка горещ италиански шоколад. На вкус е сладко-горчив с така гъст, но при все това тъй прахообразен привкус, че се налага да редувам всяка гълтка със сръбване от моята вода, станала вече блудкова след пътуването. Изтеглям се назад и опирам удобно гърба си върху таблата на леглото. Удивена съм от способността на тази стая да вдъхва представа за тайни любовни срещи на знатни особи. Лесно мога да си представя Казанова, шляещ се по улицата долу, и на два пъти се

навеждах от прозореца да проверя дали не го карам да ме чака. Питам се какво ли щеше да прави Джо в този град. Защо ли изобщо се питам — той щеше да го възненавиди. Веднъж нощувахме в луксозна къща за гости в италиански стил най-горе на Ричмънд Хил за сватбата на моя приятелка. Той направи на пух и прах всички разточителни укражения, от които аз изпадах в екстаз, защото били прекалено пъстри и претрупани; получи пристъп на клаустрофобия от прекалено многото тъкани по леглото с балдахин; ароматът на свещите по поръчка му се стори твърде сладникав; ваната с крачета във форма на животински лапи до прозореца с гравирани стъкла, разкриващ гледка надолу към Темза, била едно непрактично неудобство.

— Как така няма душ? Че аз как ще се натикам в това?

Предполагам, че барокът е пълната противоположност на стила на истинския пич. Те май си умират за изчистени линии и минималистична едноцветност, а? Малцина истински мъже се наслаждават на златни акценти. Въпреки това все се питам какъв ли бил животът с мъж, който ги предпочита. Първо, щеше да носи само гладки тъкани като кадифе и кашмир. В прическата му непременно щеше да има непокорен кичур, устните му ще са с вкус на скъпо червено вино, с радост дълго ще се излежава (особено в легло като това), несъмнено ще гали тялото ти с пауново перо, докато те гледа с възторг от всичко преживяно. И от всичко, което предстои.

На вратата се чука. Сърцето ми подскача. Така ли започва? Първо те прельстява стаята, а после се появява мъж с маска и дантелени ръкавели! О, това е Сабрина с формулярите за регистрация. Едва успявам да прикрия разочарованието си. Въпреки че по петите я следва млад мъж с поднос със закуски вместо официална вечеря.

— По вкуса ли ви е всичко? — пита тя закачливо.

— Да, да, чудесно е! — бързам да отговоря, за да се върна към фантазиите си, допълнени с вкусно похапване.

— Някакви въпроси?

— Само един — отвръщам все пак, сещайки се какво каза Киър, преди да излезе. — „Любовна академия“ винаги ли се е помещавала тук?

— Всъщност не. Тук сме само от три месеца.

— О, значи тази сграда...

— Беше, т.e. все още е хотел — отговаря ми тя. — „Палацо Абадеса“.

— „Палацо Абадеса“ — повтарям аз.

— Собственичката на хотела Мария Луиза е много специална дама, ще се запознаете с нея на приема — усмихва се многозначително Сабрина, преди да излезе.

Връщам се в гнездото си от изправени възглавници и се опитвам да се сетя дали името действително ми е познато, дали Киър не го е споменавал някога, или просто буди приятни асоцииации. Сигурно скоро ще разбера, той трябва да се върне до двадесет минути. На теория. Разбира се, напълно е възможно изобщо да не се появи. Изхвръкна толкова бързо. Чудя се къде ли е сега; дали се опитва да избяга от призраците на миналото из тесните улички, или стои вцепенен под балкона на Чинция.

Държа формуляра за регистрация пред себе си и се опитвам да се концентрирам върху формалностите.

Първата страница е разпечатка на всички сведения, които вече съм предоставила, включително и на две лъжи — първата, че си нямам приятел, и втората, че се издържам с писане на приказки за деца. Не е кой знае какво преувеличение, като се види колко позорно незрели са много от статиите ми в списанието (Виж „Гаджето да подхожда на куфара“ в августовския ни отпускарски брой). Ниският ми интелектуален статус бие още повече на очи в град с такова престижно литературно наследство. Ето какво казва Байрон:

„Видях от нейната вълна да се издигат сгради, сякаш някой махна с вълшебна пръчка.“

Докато аз енергично си записвам, че сигналните цветове на пилоните, боядисани в бяло и червено, от двете страни на каналите приличат на реквизит от една популярна телевизионна игра.

Избирам си от закуските и разглеждам втората страница от формуляра, очаквайки тя да е нещо като анкета — била съм на семинари за самоусъвършенстване, които обикновено изискват да съставиш резюме на конкретните си очаквания от курса, та уж организаторите да могат да се съобразят със специфичните нужди на

участниците. В този случай тя е всичко на всичко договор за конфиденциалност, изискващ да се закълна в най-добрата си рецепта за спагети, че няма да споделям с никого извън „Любовна академия“ преживяванията си от следващите девет дни. Подписах се с една завъртулка, с която квотата ми за лъжи нарасна на три.

Добре, че не сме в Сицилия. Или пък в Рим. Не съм религиозна, но ми се струва нередно да посъльгвам на крачка от Ватикана.

Отново се надвесвам през прозореца с жалузи — крайно горестна поза, макар гледката да разкрива само стена с графити и шумна група туристки. По-възрастна жена с шапка камбана и сива пелерина се опита да подмине гълчавата на групичката с якета с качулки. Поглежда нагоре към мен, но не можа ясно да доловя изражението на лицето ѝ. Питам се какво ли си мислят местните за „Любовна академия“? Дали за нея съм поредната лековерна туристка, хванала се на въдицата, че италианците го правят по-добре? А може да няма нищо против, защото така се създават нови работни места? Ще ми се да видя обявата за набиране на персонал за това заведение: „Търсят се любовници, способни да убедят и най-безнадеждните циници, че романтична любов съществува.“

Поглеждам часовника си и отивам до вратата, като че ли Киър може просто да стои отвън и да чака да му отворя. Няма го. Въздъхвам, облягам се на рамката на вратата и шаря с очи из горния салон, не по-малко разкошен от онзи долу — столове, тапицирани с коприна, и дебели албуми със снимки, изложени на дълги, лакирани в златисто, маси. След секунди любознательната ми натура ме подтиква да обиколя на пръсти неравния под, като спирам пред всяка врата с надеждата да подслушам някоя разобличителна забележка, но дори и да чуя нещо, каква полза, след като и най-скандалните разкрития ще са на италиански. Отбелязвам си наум непрекъснато да нося диктофона със себе си, та ако доловя нещо, което да ми заприлича на секретно, да накарам после Киър да ми го преведе.

Ето едно интересно кътче. Взiram се в тъмницата и се стряскам от автоматично светещата лампа. Озовала съм се в преддверие. Изглежда, като че ли тук има още три стаи, едната с надпис: „PRIVATO“.

Възможно ли е в нея да са скрити тайните на „Любовна академия“? Ако разбия ключалката, ще изскочи ли плакат: „Да, всичко

това е една голяма измама! Ние сме най-изисканата агенция за компаньони в света!“

Взират се в дървената врата, сякаш очаквам с рентгенов поглед да проникна от другата страна. Твърде тихо е, за да има някой вътре. Пристигвам още една крачка. Със сигурност е нелепо да подслушвам на такъв ранен етап от играта — ако сега ме хванат, изобщо няма да има за какво да пиша. Така че защо ръката ми посяга към бравата?

— Какво правиш?

Извъртам се, а с дясната ръка се хващам за гърдите, откъдето сърцето ми за малко да изскочи.

— Ти си се върнал! — изненадата в гласа ми е твърде очевидна, докато се взират в мокрия от дъжда силует на брат си.

— Не трябва ли да се пригответяме за приема? — изглежда не е в настроение да ми партнира в ролята ми на „мис Марпъл“.

— Да, да — кимам аз паникъосана, докато се връщаме към сатененото си убежище.

Гледам го да вади дрехи за преобличане от куфара си и множество думи напират към устните ми, но като че ли не съм в състояние да намеря най-подходящите, с които да му кажа: „Съжалявам, че те доведох тук. Как да ти помогна? Впрочем къде беше преди малко?“ И изричам само:

— Ето формуляра от рецепцията, който трябва да подпишеш. И си вземи нещо от подноса!

Отново само кимване.

Чувствам се толкова неловко, толкова безпомощна.

— Виж, ако искаш да си тръгнеш...

— Е? — гледа ме предизвикателно.

— Аз, разбира се, не бих искала...

— А и ще ти създам доста неприятности в службата... — повдига вежди той.

— Няма значение — правя се аз на безгрижна за 2 500 лири за билета и таксата му, които ще трябва да възстановя на списанието. Да не говорим за провалената гледна точка на брата и сестрата.

— Ще остана, докато Тонио се върне — отстъпва той. — За после не обещавам нищо.

— Добре — свивам леко рамене, като се старая да не правя резки движения, за да не го прогоня обратно навън, в нощта. Колкото,

толкова. Кой знае това заведение може да се окаже истинско свърталище и двамата ще бъдем надрусани и робски покорни още преди да е станало време за лягане.

* * *

Ходим на смени до огромната баня, като никой от нас не си дава труда, който си представям, че полагат обитателите на съседните стаи, за които гарантирам, че са се превърнали в лаборатории за помади и парфюми. Направо ги виждам как си оправят вратовръзките с все потреперещи ръце, как си нагласят деколтетата, едва удържайки се на ръба на ваната, за да могат да се огледат от глава до пети. Ако се заслушам внимателно, със сигурност ще чуя бръмчене на машинка за почистване на косъмчета в носа.

Оглеждам разрошената си от пътуването коса и се скастрям, задето не положих повече усилия за нея, а пропилях толкова време в тревоги за капризните настроения на Киър, вместо да грабна уреда за изправяне на косата.

„Любовният живот на брат ти не е твоя работа!“ — опитвам се да си втълпя една от последните мантри на Джо, но се сепвам: „Джо ли? Няма никакъв Джо.“ За нуждите и целите на статията аз нямам гадже. Връщам се обратно в играта и в момент от живота си, в който очаквам да ми се случи нещо изненадващо и обнадеждаващо, защото иначе просто ще пукна.

Ау, колко ли са нервни в момента гостенките с действително съкрушени от любов сърца? Дали новата им любов наистина ги очаква долу, в залата за прием? Наистина ли ги делят минути от следващата купидонова стрела в сърцето? Тъй като имам не малко самотни години зад гърба си, не мога да не им завиждам за тазвечерното тръпнешо очакване; защото колкото и да си самотен без партньор, винаги има надежда всичките ти романтични мечти да се събуднат, а когато вече имаш сериозна връзка, трябва да се простиш с много от идеалите си.

Трябва ли наистина? Дали и аз щях да се чувствам така, ако бях срещнala подходящ мъж? Макар че изобщо не съм сигурна дали е възможно мечтаният от мен човек да съществува в 21 — ви век. Идеалът ми е по-близо до вечерята с танци, а не до еротичните танци,

до писмата, писани на ръка от саваните на Африка, а не до съкратените съобщения от близката кръчма; до фантазии подобни на черно-бели филми, които едва ли ще се превърнат във високотехнологична цветна действителност. Разбира се, от „Любовна академия“ твърдят, че мога да получа всичко, което искам. И дори повече. И то скоро.

Връщам четката си за зъби в чашата и прехапвам вече ментовите си на вкус устни. Не мога да повярвам, че изобщо ще се вържа на номера им, но ако той все пак е вече в тази сграда — човекът, с когото няма да ме глаждят никакви съмнения? Човекът, когото еднакво лесно си представям да танцува под звуците на Синатра и да вдига бъдещото ни потомство (малките Макс и Мили) високо над главата си.

И ако той е долу и също тъй страстно копнее да ме види, наистина ли ще се появя в този вид? Огледалото отразява едно съсипано лице, но вече е 19:54 и няма никакво време за магически преобразления. Мога само да си сложа най-ослепителния блъсък за устни, да облека най-прилепналата си рокля и да обуя най-високите си обувки. Потръпвам, когато бронзираните им кайшки се впиват в пръстите на краката ми. Сега става дума единствено за показна храброст и аз започвам от Киър.

— Готов ли си да се срещнеш с бъдещата госпожа Бейли? — обръщам се към него с насиlena веселост.

— А ти готова ли си да изневериш на Джо с жиголо? — тръсва ми се той.

Чувствам се разбита. И виновна при това. Как можа да ми хрумне тази идея?

Въздъхвам и се отправям към вратата, без повече да ме е грижа дали Киър ще ме последва, или не. Писна ми да бъда опитното зайче на „Хот“. Когато се върна, ще поискам да ме преместят в отдела по обзвеждането в другия край на коридора. Ех, да можех сега да разглеждам стъклото на остров Мурано, вместо безразсъдно да си играя с човешки сърца...

ГЛАВА 6

„Венеция е като да изядеш цяла кутия шоколадови бонбони с ликър наведнъж.“

Труман Капоти

Когато стигаме до двойно стълбище, застлано с килим с цвета на червени боровинки, Киър инстинктивно се отправя наляво, а аз — надясно. Сегрегацията изглежда едва ли не в реда на нещата: мъже и жени — различни нагласи, различни потребности и абсолютно различна представа как да демонстрират истинска любов с държанието си.

Когато долу отново се събираме, Киър едва успява да отправи подобие на гримаса към мен. Да не повярваш колко лесно успяхме да се разсмиваме един друг — общото ни минало винаги ни е предоставяло толкова материал за забавление, а сега дори една усмивка изглежда като странно хрумване.

— Вие сте първите — хвали ни Сабрина и ни насочва не към разкошна бална зала, както си представях, а към градината оттатък receptionта.

Колебливо излизам на двора, но небето се е прояснило и изчистило и откроява всяко стръкче трева, накитено с по капчица роса. Киър излиза направо на моравата, намокрятки ръбовете на панталона си, и като изследовател на джунгла в търсене на храна се насочва към увивните растения, покриващи високите зидове около двора. За да не си изкалям обувките, аз се придържам плътно към тухлената пътечка, която обикаля дърветата в средата, и спирам да се полюбувам на елегантните статуи и изобилието от гъсти хортензии с листенца като избелели конфети.

— Всичко тук е толкова красиво! — възкликовам внезапно и се чувствам като момиченце. — Изобщо не очаквах подобно нещо!

— Е, Венеция не е прочута със зеленината си — пристъпва той към мен.

— Знам — тръсвам се аз. Да не би на всичкото отгоре той да ми държи тон?! — Но ти си работил тук като градинар, така че все ще има някоя и друга пъпка за наглеждане. Това да не са перести палми? — прокарвам пръсти по израстъците на кората пред мен.

Той кимва.

— А това са латинки? — соча лъскавите розови цветове в основата на ствала.

— Петунии. Виждаш ли колко приличат на фунията на стар грамофон?

— А, да — кимам с облекчение, че изглежда сме намерили тема, която да го увлича.

Той дори подхваща ново изречение:

— Това всъщност е една от спирките на туристическата обиколка „Тайните градини на Венеция“.

— Колко тайнствено — отбелязвам.

— Това е характерно за този град — отбелязва той и лицето му отново се помрачава. — Да крие толкова зад високите си зидове...

Хайде пак даде заден! Я да я карам по-безгрижно:

— Защо утре не ми покажеш къде си работил, ако остане малко време? — предлагам.

— Ще видим.

Поглеждам в краката си да видя дали не е време да се погрижа за пришката си и отново се обръщам към него:

— Далеч ли е оттук бившата ти работа?

— Петнайсетина минути пеш — свива рамене той.

— О, страхотно! — проявявам ентузиазъм аз. — Все ще се измъкнем дотам в някакъв момент.

Мълчание.

Не мога да повярвам, че търпя такова принудено светско бръщолевене като на коктейл със собствения си брат. Внезапно абсолютно непознатите ми се сториха далеч по-привлекателна перспектива и ми хрумна, че точно в момента може да препречвам пътя на новата му любов. Трябва да се махна, като е за предпочитане да отстъпя място на някоя подходяща за него жена. Около градинския бар е пълно с такива, така че примамвам Киър да отидем и да си

вземем по чаша местно шампанизирано бяло вино. Докато той се пресяга за две тесни и високи чаши, аз докосвам по ръката една от минаващите съблазнителки.

— Роклята ви е абсолютно зашеметяваща — ахвам аз, възхитена от пурпурната ѝ сатенена рокля по тялото.

— О, нямате представа колко проблеми ми създаде! — незабавно започва да ми шушука тя. — Избрах червеното, защото смятах, че така ще се откроявам, но като пристигнах, установих, че се сливам с тапетите! — тя разиграва повторно изпитания от нея ужас, а аз своевременно я имитирам. — Че кой ще се влюби в глава без тяло?!

Разсмивам се високо, доволна, че съм попаднала на ярка индивидуалност, ако не се лъжа, с американски акцент.

— Не можете да си представите облекчението ми, като разбрах, че са решили приемът да е на открito! — продължава тя.

— А зеленото е контрастно на червеното в цветовия спектър, така че изпъквате съвсем ясно! — казвам ѝ аз.

Изглежда доволна и въздъхва, а погледът ѝ блуждае из градината.

— Сега остава само да се появи и моят приказен принц.

— Нещо, което да ви хареса? — питам все едно сме тръгнали да пазаруваме.

Уклончиво свива рамене.

— Засега нищо, което да ме накара да търся нещо старо и синьо^[1].

— Как ви се струва дворецът? — питам я. Според мен, след като е от Щатите, се очаква да изпадне във възторг колко невероятно старинен и автентичен е той, но вместо това тя сбръчква нос и прошепва:

— Малко е зловещ, нали?

— Наистина ли? Така ли ви се струва? — питам шашнато.

— Видяхте ли порцелановите кукли, наредени на шезлонга на горния етаж? — потръпва тя.

— Не ме впечатлиха — отговарям. — Но ако бяха кукли вентрилоквисти, досега щях да съм се изнесла в друг хотел.

— Трябваше да отседна в „Брокат“ — намусва се тя.

— О, недейте — скастря я брат ми, намесвайки се в разговора ни малко по-безцеремонно, отколкото изисква любезнотта.

— Не, трябваше — възразява тя, измервайки го с поглед от глава до пети, питайки се какво го засяга него. — Минава за най-разкошният хотел във Венеция.

— Мит. Сградата е занемарена и потискаща, в коридорите мирише на болница, а управителят е апоплектичен.

И двете мигаме на парцали.

— Искате да кажете „епилептичен“ — обръща се към него тя, внезапно заинтригувана.

— Не. Раздразнителен, и то необуздано. Опасно раздразнителен.

— Какво е станало? — питаме двете в един глас.

— Не ми се говори за това — и шумно отпива от пitiето си.

— О, хайде, разкажете! — възбудено го подтиква тя. Брат ми се поколебава за миг, но изрича на един дъх:

— Наричат това нещо луксозен хотел, вземат ти седемстотин евро за стая с лекъосани килими, изпоцапана тапицерия и черни следи от обувки по стените, а ако се оплачеш, ти заявяват назидателно: „Това е старинен хотел, господине“, сякаш нищо не разбираш от историята на града; а сопнеш ли се, че отпечатъците са от 21-ви век, а мърлявщината — съвсем съвременна, отвръщат ти, че било така във всички много посещавани хотели. Ако пък снимаш олющената боя и зарязаната стълба в коридора, защото всичко това едва ли струва една месечна заплата, управителят с почервеняло от гняв лице заплашва да те съди пред очите на всички във фоайето, които вече до един съжаляват, че са се хванали на шумната реклама, а не са отседнали в двореца „Грити“.

— Ay! — едва се сдържам аз.

— Значи смятате „Грити“ за по-добър? — пита тя заговорнически.

Киър изсумтява като разярено магаре, извинява се и се оттегля. Очевидно и този, и онзи нямат нищо общо с описанията на туроператорите.

— Кой е този? — пита тя, докато го гледа как отива на бара за още една чаша.

— Брат ми Киър — въздъхвам аз с надеждата, че той не възнамерява да обиди всички присъстващи жени. — Впрочем аз съм Кристи.

— Тифани Чеиз от Маями, Флорида. О, шоколад! — грейва отново при вида на сребърен поднос с лъскави кафяви парченца. — С какво са?

— Ликьорени — осведомява ни сервитьорката. — В Италия ги правят с лимонов ликър, с грата или с мускатово вино.

— Чудесно, така ще се натряскаме два пъти по-бързо! — възкликавам одобрително и лапвам първите попаднали ми бонбони, като си сръбвам от виното.

— Според мен притежават свойства на афродизиак — келнерката се опитва да изкуши Тифани, но тя е непоклатима.

— Не мога — отдръпва се. — На диета съм за пречистване — никакъв алкохол, пшенични и млечни продукти. А тези от натурален шоколад ли са? — сочи тя кръгчета колкото монета в друг преминаващ поднос.

Озъртам се за скрити камери. Сигурно се шегува.

— Пречистваща диета в Италия?! — изпитвам необходимост да уточня и изясня аз. — Но това означава никакво вино — нито „Валполичела“, нито „Кианти“, нито леденостудено „Соаве“?! Никаква паста, ниоки и пици, хрупкави и с въгленчета, извадени направо от фурните на дърва?

Тя поклаща глава.

— Никаква моцарела, рикота и пармезан! — събирам сили, за да мина към десертите. — Никакво тирамису, кремове и сладолед! — гласът ми става пронизителен.

Тя свива рамене, привидно спокойна.

— Нямаше ли да е по-разумно да сте на диета някъде, където храната не е толкова вкусна?

Преди да успее да ми отговори, готин млад келнер ни прекъсва и предлага да ни долее още от бялото вино.

— Имате ли шампанско? — питам Тифани и веднага парира съсредоточения ми поглед: — От друго, да, но от шампанското не мога да се откажа.

— Въщност това, което пием, е съвсем като шампанско — уверявам я, — но не могат да го наричат така, защото не е от областта Шампан.

Келнерът следи за отговора й на тръни, сякаш очаква разрешение да й връчи собственоръчно избран подарък.

— Не — категорична е тя. — Обичам само шампанско. Питам се дали и по отношение на мъжете е толкова придирчива, колкото към храните. Никакви хлебари, млекари, дегустатори...

Може пък да направи изключение за сервитьора на вината? Той току-що обеща да поисква шампанско специално за нея.

— Много е хубав — отбелязвам, след като той е излетял да изпълни възложената му задача. — И доста услужлив...

— О, не, не се занимавам с келнери! — изглежда скандализирана, както и аз, защото изявленietо ѝ определено звучи кощунствено в Италия.

— Нали знаеш, това тук не се възприема като временна работа, докато изникне нещо по-добро, а като истинска кариера.

— Остава да ми предложиш гондолиер? — присмива ми се тя.

— Знаеш ли, забавно е, че го спомена, но от обясненията на брат ми излиза, че те всъщност са най-богатите мъже във Венеция. Печелят повече от тукашните адвокати и бизнесмени.

— Наистина ли? — ето, че очите ѝ светнаха.

— Вярно е — напевно отвръща пътен глас с италиански акцент.

— Имат дебели портфейли, но са безмозъчни.

Обръщаме се и виждаме мъж с бяла маска и черна пелерина. За миг ми хрумва мисълта за „Фантома на операта“ и се питам какви ли белези прикрива маската, но после забелязвам, че той не е единствената маскирана фигура, проникнала в групичката ни. Виждам маски на шутове, от които висят сребърни звънчета, прекрасни филигранни изделия с проблясващи кристали Сваровски, позлатени котешки домина, и няколко традиционни дългоносовци. С новодошлите навярно вече наброяваме най-малко четиридесет души. Но макар сега да сме малцинство, никъде не мога да открия мъж, който да прилича на Киър.

— Мислех, че карнавалът е през февруари — мръщи се Тифани, отдръпвайки се от една шантава маска в обезпокоителен садо-мазо стил.

— Трябва ли и ние да сме маскирани? — питам Фантома, мислейки си, че бих си избрала маска с пера и пайети. В червено и златно. Може би с дръжка.

Той поклаща отрицателно глава.

— Не, само вашите Аморе.

— Аморе ли? — повтарям заинтригувано. — Искате да кажете... Той кима.

Значи маскираните мъже и жени са бъдещите ни половинки през следващите седем дни? Ама че главобълъсканица ще падне!

— В „Любовна академия“ искат да видят естественото привличане между хората, без външният вид да ги разсейва поне в началото — обяснява Фантома.

Ето защо до един се перчат с плащове вместо с традиционни костюми — няма как да си паднеш по нечие деколте или по мъжко дупе в сатен. Отбелязвам си наум някои неща за статията — и не на последно място, че това е отклонение от типичната за агенциите за компаньони практиката, при която целият избор несъмнено се основава на външния вид.

Оглеждайки Фантома, съм принудена да призная, че има нещо доста секси в това да не виждаш нито телата, нито чертите им. Пак тази тайнственост. И вероятността, като свалиш маската, да откриеш лицето, за което си мечтал цял живот...

Ще ми се да се смеся с тълпата, за да засиля тръпката, но Тифани пак връща Фантома на темата за гондолиерите и се задържам, за да разбера, че имало само около четиристотин регистрирани гондолиери, че броят на лицензите е ограничен и обикновено се предава от поколение на поколение.

— Познавате ли някого лично? — пита Тифани, очевидно, без да се интересува, че може би пропилива шанса си с този конкретен Аморе.

— О, да, стават да хапнеш пица с тях, да идеш в казиното или на дискотека, но за разговор... — поклаща глава. — Не можеш да говориш с тях за значимите неща в живота, в брака, за вътрешното израстване на личността...

Докато аз си мисля колко сериозен изглежда Фантома, Тифани прави точно обратното:

— Колко струва една гондола?

Представям си как той повдига вежди под маската. Досега не му е задала дори един въпрос за него самия.

— Тъй като те до една се изработват ръчно от местни майстори — подхваща той търпеливо, — около двадесет хиляди евро.

— Хм, щом са такива традиционалисти, сигурно се женят само за венецианки?

— Тъкмо обратното, обикновено си търсят чужденки за гаджета. Венецианските бащи не желаят дъщерите им да излизат с гондолиери.

— О, аз нямам такъв проблем — изчуруликва Тифани. — Не съм разговаряла с баща си от двадесет години.

Докато си приказваме, забелязвам, че ръката на Тифани непрекъснато се прокрадва до новопристигналия поднос с черни шоколадови кръгчета — едно в устата, едно в чантата, едно в устата, едно в чантата...

Очевидно не съм единствената, която го е забелязала.

— Казват, че шоколадът е заместител на любовта — приближава ни един дребосък на четиридесет и нещо, чиято плешива глава едва достига до рамото на Тифани. — Казвам се Мелвин.

Тя преценява малкото, което има за преценяване — от обувките му на високи токове до пепелявия цвят на лицето му — и се пресяга за още един бонбон, недвусмислено демонстрирайки предпочтанията си.

Той насочва вниманието си към мен. Не схваща ли, че трябва да си бъбри с дамите с ослепителни маски от папиемаше?

— Знаете ли, за втори път съм в „Любовна академия“ — казва ми той.

— Боже, нищо ли не стана първия път? — питам съчувственно.

— Напротив — мазни ми се той. — Пак съм тук тъкмо защото мина много добре. Ако разбирате, какво имам предвид.

Сякаш ме разсьблича с поглед и извръщайки се погнусена, се бълсвам в услужливия келнер със сребърна кофичка за лед с шампанското на Тифани.

— За вас — заобикаля ме той и се държи така, като че ѝ е донесъл главата на дракона, тормозил селището ѝ векове наред.

Очаквах тя да продължи разговора, докато той ѝ налива, но вместо това тя му се умилква:

— О, глезите ме! — и умишлено докосва ръкава му с въпроса: — Как се казвате?

— Марчело — грeйва той в усмивка, едва ли не зашеметен от вниманието ѝ.

— Марчело, толкова ме зарадвахте — гука тя и пъхва банкнота от петдесет евро в ръката му.

— Не, не! — противи се той на разточителството ѝ.

— Заслужавате ги — настоява тя.

Дори да не възнамерява да се сближава с келнерите, определено не им го показва.

— Чин-чин! — вдигам тост към Тифани, леко разочарована, но не и изненадана, че Фантома се е насочил другаде. — За любовта в Италия! Опа! — чуквам се прекалено усърдно и светлите балончета плисват по ръката ми заради едно пощипване по задника. — Мелвин! — възкликовам и се обръщам да го скастря по-строго, но той вече се е скрил в тълпата.

Отърсвам ръката си от пръските, цъкайки с език.

— Ей сега, имам кърпички — Тифани оставя чашата си и започва да рови в чантата си. — Кълна се, че ако ме чифтосат с този дребен перверзник, ще се хвърля в канала.

— И ще е най-добрият начин да се запознаеш с гондолиер — закачам се аз и слагам чашата си до нейната, за да се избърша. — Но той не носи маска, така че сме в безопасност.

— В безопасност, но не и пощадени. Лицето му само щеше да спечели от маската...

Докато се занасяме, отново се оглеждам за Киър — къде ли е... И когато се обръщам, виждам, че Тифани пие от моето вино по погрешка.

Очаквам изблик на отвращение, но вместо това тя вдига чашата нагоре към светлината и я оглежда — по-светлият оттенък на питието е абсолютно издайнически.

— О, много по-хубаво е от моето шампанско — възклика и се озърта за келнера си.

Не мисля, че изобщо я е изпускал от очи, защото застава до нея на секундата.

— Марчело, скъпи, може ли чаша от това?

— От виното ли? — изглежда объркан.

— Да, божествено е! — напевно отвръща тя. Той поглежда към шампанското.

— Не искате ли...

Тя махва пренебрежително с ръка.

— Вече обичам това вино. Това е новата ми мания! Усмихвам се, като я виждам да кръстосва чашата си с един от тайнствените непознати, кикотейки се, когато челата им се удрят. Ето кого ще наблюдавам тази седмица.

Тъкмо решавам да потърся някого с плащ и за себе си, когато се приближава друг немаскиран.

— Добре ли сте? — питат той. Очевидно ми е сънародник, някъде около тридесетте, с къдрава кестенява коса, бяла ленена риза, тъмносини джинси и жълто-кафяви мокасини — общо взето доста подобен на Джо. — Видях „удара и бягството“ — казва и сочи към дупето ми. — Тази техника се нарича „*pizzicato*“.

— Как?

Вади малка книга с меки корици от джоба на сакото си.

— Баща ми я купил през 60-те и ми я даде, преди да дойда тук.

Прочитам заглавието и вдигам очи към него: „Да се държиш като италианец“.

— Искате да кажете, че в нея има цяла глава за щипане на задници? Не мога да повярвам!

Той кима и разлиства книгата, за да намери страницата.

— Изброяват три различни техники: „*pizzicato*“, което описват като бързо щипване с палеца и средния пръст, подходящо за начинаещи.

Извивам очи.

— Твърде се съмнявам, че му е било за пръв път.

— „*Vivace*“ — продължава той, — по-силно щипване. Прави се многократно с бърза последователност.

— О, не! — изтръпвам при едната мисъл.

— И „*sostenuto*“ — продължително, с цяла ръка и въртеливи движения.

И двамата изглеждаме объркани, докато се опитваме да си го представим.

— Всъщност препоръчват да се снабдите с малък балон хелий, за да се упражнявате.

— Сериозно ли говорите? — надничам през рамото му да видя илюстрацията и с удоволствие долавям приятен полъх от одеколона му „Бърбъри“.

— Не бива да се взема на сериозно — признава той. — Забавлявах се в самолета дотук.

„И ти самият добре ме забавляваш в момента“, мисля си. Всъщност е доста приятен. Харесва ми умният му поглед и с вкус оформените му бакенбарди. Не разбирам защо Тифани гримасничи и клати глава така настойчиво зад мен. Вярно, че не е от определените за Аморе, но пък малко истинско секунално влечеие е от голямо значение, нали така?

— Не бъркайте тези съвети с програмата на „Любовна академия“ — казвам аз. — Ще си навлечете доста неприятности.

— Нали в това е смисълът? — смига ми нагло, но смразяващото присъствие на Тифани изтрива усмивката от лицето му. Застанала е точно пред него и излъчва въпроса: „Ти защо си още тук?“ право в лицето му.

— Е — оставя бутилката си бира „Перони“, — сигурно скоро ще започнат да ни чифтосват, а и ми се пишка, така че доскоро.

— Разбира се — махвам му на прощаване, преди да изсьскам на Тифани: — Какво?

— Защо си губиш времето с него? — хока ме тя.

— Ами, не е облечен като Батман от 15-ти век...

— Англичанин е, нали? — прекъсва ме тя с присвити очи.

— Да, но...

— Не се разсейвай! — изръмжава ми. — Преди всичко, ако англичаните бяха за чудо и приказ, нямаше да си тук.

Отварям уста, чувствайки се длъжна да защитя ако не нацията си, поне Джо... Ами брат си?!

Да, наистина — но къде ли, о, къде ли е той?

Тъй като не искам да изпусне половинката си, хуквам към стаята ни да проверя дали не се крие под леглото, както правеше като малък. Няма го.

Връщам се на коктейла и бързо обикалям градината. Докато се движа из тръпнещите в очакване гости, осъзнавам с колко много от тях тепърва ще се запознавам. Едно от момичетата изглежда от типа, който би се харесал на брат ми: косата ѝ е с естествения си цвят, лицето ѝ е изпъстрено с цял рояк тъмни лунички, а роклята повече подхожда за тичане на бос крак из полето, отколкото за високи остри токове, с които се пронизват мъжки сърца.

Разбира се, добре би било, ако и той беше тук. Не обичам да си го представям насаме с мъката му, която би могъл да сподели с нас.

— Не! — извиквам на Мелвин, известен още като „острите нокти“, предчувствуващи, че се готови за „vivace“.

— Ама толкова беше хубаво предишния път! — възразява той.

— Грубиян — възклика с досада и продължавам напред, без да обръщам внимание на подвикванията му:

— Стая номер три! Ще оставя отключено! — и надзвъртам през градинската порта към улицата.

— Киър! — ето го, тъкмо се измъква по най-тясната уличка. — Чакай! — не се обръща и ускорява крачка, вероятно припомняйки си, че бях шампионка на сто метра в училище. — Не ме карай да тичам на тези токчета! — викам и след секунда правя точно това. — Къде отиваш? — крещя след него.

Уличката е толкова тясна, че разминаването си е чиста проба уличен грабеж, така че не ми коства кой знае какви усилия да го притисна до тухлената стена, от което мазилката се посипва по земята като спечена глазура от изсъхнал пандишпан.

Тогава се случват две неща: — първо, разбирам, че този човек не е брат ми. И второ, пакетът, който непознатият носи, пада на земята и се строшава.

Отскочам назад и се вцепенявам от неудобство. Мъжът ме гледа с видима надежда да получи обяснение.

— Извинете — идват внезапно на себе си, — помислих ви за... — но какъв смисъл има? Оправданието, че съм се припознала, няма да възстанови счупеното.

Той навежда глава, все още странно спокоен.

— Sono I'umo sbagliato?

— Моля?

— Сбъркала сте ме с друг? — питат той.

Приисква ми се да се изсмея високо. Напротив! След като имах възможността да видя лицето му, разбирам, че прилича на мъжа, с когото всяко зарязано момиче, дошло в Италия, ще поиска да се запознае: лъскава тъмна коса, блестяща смугла кожа с една-единствена бенка високо на дясната му буза, очи със същия съвършен нефритен цвят като водата в каналите, но вместо с техния млечно опалов оттенък, неговите са ясни и блестящи. Нищо, че елегантното му

облекло напомня за по-куртоазна епоха — счупих нещо негово, а той дори не ме навика. И в заключение, толкова е привлекателен, че дори забравих да отговоря на въпроса му.

Опитва отново:

— Загубихте ли някого? Perso?

Зяпвам от удивление — въпросите му изглеждат неестествено проникновени. В известен смисъл е така — бяхме толкова близки с брат ми...

— Зле ли ви е? — намръщва се и изглежда все по-загрижен от увисналото ми чене.

— Май се счупи — успявам най-сетне да оформя изречение, сочейки смачканата купчинка на земята.

Свива леко рамене.

— Просто ще трябва да направя друго.

— Това е нещо, което сте изработил сам? — изстенвам. — Не може ли да купя ново?

Устните му се извиват в размисъл.

— Можете да купите от мен!

Колко спокойно го приема! Поглеждам отново пакета и нерешително казвам:

— Звучеше като стъкло...

— Si — потвърждава той. — Vetro.

— Значи сте... — иска ми се той да довърши изречението, за да не изтърва някое венецианско клише, но той търпеливо ме чака да намеря думата — ... стъклар?

— Да.

— И това е... — поглеждам пакета — беше...

Не разбрах превода, защото в същия момент чух някой да креши името ми на улицата:

— Синьорина Кристи!

Сабрина ми маха от вратата на двореца.

— Време е! — извиква тя напевно, заинтригувана донякъде от положението ми.

— Идвам! — отвръщам ѝ и се опитвам да изглеждам колкото е възможно по-непринудена.

— Доведете и приятеля си, ако искате — усмихва се тя дяволито.

— О, не, не — отклонявам предложението ѝ.

— Защо не? — вдига той въпросително глава, докато се вслушва в бъбренето и звъна на чаши.

— Не е съвсем обикновен купон — опитвам се да се измъкна.

— Знам какво е — казва той простишко. — Венеция има само шестдесет хиляди жители. Това е един доста задушевен град.

— Смятах, че би трявало да е градът на тайните — възразявам.

— Бъдете спокойна — усмихва се. — Няма да издам тайната ви.

Ще ми се да му отвърна с: „Виж, знам какво си мислиш, но не съм я закъсала чак толкова. В родината си имам гадже.“ Обаче осъзнавам, че изобщо не искам да му кажа точно това. Поглеждам назад — Сабрина още чака.

— Първо трябва да намеря брат си — извиквам й.

— Няма нужда, той е тук. Говори си с градинаря ни.

Киър се навежда през портата и ми махва, явно развеселен след разговора с колега по наторяване.

— Сако със същия цвят — отбелязва моята жертва, вече схващайки недоразумението.

Трета глава изниква при портата. Значително по-ниска от останалите две.

— Ако играете на „открадната целувка“, може ли и аз да участвам? — издува омазаните си със сос за брускети устни Мелвин съвсем по птичи — точно като Джордж Буш.

Мъжът до мен прикрива кикота си с кашлица:

— Е, разбира се, ако вече си обещана на друг...

Тупвам го възмутено и макар между ръката ми и тялото му да има плат, — о, я стига! — долавям силата и характера му и ме връхлитва внезапно вълнение.

„Защо пък да си нямам още един за всеки случай“, мисля си. В края на краишата нямам представа с кого възнамеряват да ме чифтосат — ами ако някое италианско подобие на Мелвин дебне зад кулисите?!

— Да вървим тогава — отстъпвам и махвам по посока на двореца.

— Искаш да дойда с теб ли? — очите му блъсват, сякаш очаква по-официална покана.

— За мен ще бъде чест да ме придружиш — правя аз каквото мога любезнно. — Впрочем аз съм Кристи — съобщавам, докато вървим. — Кристи Бейли.

— Данте Соранцо — отговаря той.

— Данте? — повтарям с разширени от смайване очи. — Като онзи от „Ад“-а! — внезапно ме връхлетяло лошо предчувствие и се озовавам точно пред дверите на „Любовна академия“.

— Е, да, но защо не и като Данте Гейбриъл Росети.

— Не съм чувала за...

— Твой сънародник. Художник. Поет — поглежда към вече притъмнялото небе и въздъхва:

*„Слънцето все се скри
и извитата луна прилича на перце,
отлетяло надалеч над залива;
а тя говори в безветрения въздух.“*

Погледът му се спира на устните ми:

*„Гласът ѝ е като песента на звездите,
когато запяват в хор.“*

Мой ред е да се облегна на зида, обезсилена от близостта на прекрасната му декламация. Какво друго би могло да предизвика по-голям екстаз от зеленоок мъж с дрезгав италиански акцент?! В момента не съм в състояние да си представя нищо друго.

— Трябва да опитате шоколадовите бонбони с ликьор — измърморвам, докато влизаме. — Превъзходни са.

[1] Поверие, че на сватба се носи нещо ново, старо, синьо и нещо, взето назаем. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

*„Разтвори сърцето ми и ще видиш думата «Италия»
гравирана в него.“*

Робърт Браунинг

— Решила си сама да си избереш партньор, така ли? — Киър хвърля поглед към Данте, докато се събираме пред малка платформа, обвита в бяла мрежа.

— Разбих неговото „куоре“ — опитвам се да оправдая присъствието му аз.

— Разбила си му сърцето? — брат ми изглежда изумен. — Че кога?

— Какво? А, не! — вълнувам се аз. Сигурно не съм го чула добре. — Беше стъклено. Счупих някакъв негов предмет от стъкло.

— И реши да се реваншираш, като го вземеш за свой партньор? — изсумтява Киър. — Най-добре да стоиш по-далеч от Мурано, че няма да се отървеш от поклонници.

Отново се чувствам много възмутена в негово присъствие. Смятах, че се е посъзвел, докато е бъбрил с градинаря, но очевидно е станал още по-раздразнителен пред перспективата от евентуално обвързване. Колкото по-скоро го чифтосаме с оная луничавата, толкова по-добре.

— Benvenuti! Добре дошли! Добре дошли! — сипе Мария Луиза от подиума.

Гледайки къдрявата ѝ руса коса, елегантната ѝ черна рокля и вдигнати ръце, веднага разбирам защо моят приятел и сънародник изтърска:

— Виж, това се назива „La Dolce Evita“^[1]!

Обръщам се да му се ухиля с разбиране и до него виждам Тифани да пресушава поредната чаша бяло вино и непринудено да я

протяга към младия келнер, който изглежда вече е станал неин личен виночерпец, за да я напълни отново.

Набързо оглеждам помещението за Мелвин и установявам, че опулените му очи вече са ме открили, така че тутакси пренасочвам вниманието си отново към Мария Луиза.

— За нас е удоволствие да ви доставяме удоволствие — усмихва се любезно и бегло напомня за съдържателка на публичен дом. — Желаем ви през идните девет дни сърцата ви да се изпълнят с романтична любов, оптимизъм и енергия! — продължава разпалено тя. — Искаме думата „любов“ отново да означава щастие, а не трагедия! — възклика тя, оглеждайки внимателно аудиторията. — Знаем, че някои от вас са малко разочаровани, малко нерешителни, но затова пък изпълнени с много копнеж. „Si“, потвърждавам наум в унисон с носещите се наоколо възгласи.

— Ще направим така, че това да отмине — прави тя бегъл жест.
— Вместо това ще ви покажем възможностите на истинската ежедневна любовна романтика, каквато е при италианците. Никакви приказни фантасмагории. Това е реалност. Вече таите някаква надежда, че е възможно, иначе нямаше да сте тук. А сега да превърнем тази надежда в нещо, което можете да докоснете с ръка.

Виждам Данте да повдига вежди и усещам у мен да се надига желание. Тя каза „да докоснете с ръка“!

— Мнозина питаха за програмата, но ние не разкриваме плановете си за вас предварително. Вместо това всяка сутрин ще намирате под вратата си плик с индивидуалната си програма за деня — това може да са занимания в малка група или занимания само за жени и мъже, или време, което ще прекарате насаме с вашия Аморе. Възприели сме подхода „ден за ден“, защото искаме да ви задържим в настоящето, а не само да мислите какво ще последва. Това е много важно. Бъдете тук и с нас. Ще откриете в наше лице изключително приятна компания! — тя пуска сияйна усмивка.

Тъкмо хвърлям поглед на Киър, за да видя реакцията му, когато Сабрина се промушва зад Данте и ме пита:

— Мога ли да отведа госта ви за момент?

— Разбира се — отговарям, като виждам споразумението за конфиденциалност в ръката ѝ и бързам да му прошепна: — Не се чувствайте длъжен. Ако предпочитате да напуснете, ще ви разбера.

Той кимва и я следва.

Доста странно положение. Питам се как ли ще оценят способностите му на Аморе. Физическият му чар е очевиден, но наистина ли могат да те приемат в „Любовна академия“ за минути? Имам предвид, че очакваш да е имало някакво обучение или въвеждане, или е достатъчно да си италианец, за да те признаят за годен? Може би просто се приема за даденост, че местните знаят как се ухажват жени така, че да умрат от любов!

— А сега — Мария Луиза плясва с ръце и аз се съвземам — ще обявим двойките.

Започва се!

— Тази вечер наблюдавахме кой кого предпочете, кой прояви достатъчно смелост да се сближи с другого, кой изчаква да го заговорят... — смига на Луничавата. — Може вече да сте си избрали партньор? — мен ли гледа, или британеца? — Или пък сте преценили всички евентуални кандидати и сте решили, че никой не е достатъчно пикантен за вашия вкус? — усмихва се тя на Тифани. — Не прибързвайте с преценките! — вдига пръст. — Тук не лансираме партньорства, макар да имаме доста успехи. Вместо това ви предлагаме романтиката на любовното преживяване — тя замълчава. И продължава: — Навярно смятате, че сърцето ви подскача само при определен физически тип хора или личности, но аз съм тук, за да ви кажа, че бъркате или в най-добрния случай проявявате наивност. Целим да ви разкрием нови възможности!

Докато тя говори, установявам, че вдъхва такава увереност, та чак аз лапвам въдицата до степен да си въобразя, че с лекота ще изпитам романтика край някой хубавец като Данте. А може би се нуждая от повече предизвикателства? Или просто се самонавивам, защото виждам Сабрина да се връща, а Данте го няма никакъв? Нямам право да го коря, ако си е тръгнал.

— А сега Сабрина ще обяви двойките — Мария Луиза и Сабрина си разменят местата, като, преди да слезе, Мария Луиза се провиква: — Приемете новото преживяване, както и партньора си!

Със стихването на ръкоплясканията, докато ръководителката на „Любовна академия“ излиза напред, се възцарява осезаемо нетърпение и не на последно място, защото тя има правото да разкрие лицата на избраниците.

— След като оповестим имената ви, ще ви помоля заедно с партньорите си да седнете в градината — Сабрина е самата деловитост, докато сочи кръглите маси, където келнерите са строени да сервират кафе и петифури. Боже, толкова ли бързат да ни отрезват?! Не знаят ли, че така започва всяка английска любовна история — с много пиячка! Вече усещам как губя почва под краката си.

— Тази вечер беше само кратко въведение — продължава тя. — Истинските ви срещи започват утре сутринта.

Е, как да не се заинатя за пореден път! Нали романтичната любов предполага лунна светлина и сенки, а не безпощадна дневна светлина, отклоняваща всички възможни дефекти!

— Iniziamo — придърпва тя бумагите пред себе си. — Започваме.

Все още ни следа от Данте. Жалко, беше хубаво, но за кратко...

— Първата ни двойка са Аморе Стефано и... — замълчава, за да създаде драматичен ефект, от което всички жени в помещението затаяват дъх, макар никоя от нас да няма представа кой е той Стефано — ... и синьорина Меган.

— О, не! — извиквам неволно, когато Луничавата започва да си проправя път през навалицата. Край с бъдещата жена на брат ми!

— Човек ще си помисли, че я искате за себе си! — насмешливо ме изглежда англичанинът.

— Не за себе си, а за него — дискретно кимвам към Киър.

— А-а-а-а — кимва той. — Интересно той кого е харесал за вас?

Игривият му тон внезапно ме изпълва с подозителност. Какво правя тук? Хич не ми е работа да се чифтосвам с когото и да било. Вече си имам Аморе на име Джо. Внезапно изпитвам желание да изляза от играта, но думите на Сабрина, отправени към Меган, събуждат любопитството ми:

— Можеш да свалиш маската на Стефано.

Тя хваща лъскавия му нос и вдига маската над косата му, а той развързва пелерината си. Толкова е притеснена, че е първа, та не мога да преценя дали прелива от задоволство или от отчаяние при вида му. Премествам се по-вдясно, за да виждам по-добре. Съвсем е сносен, малко по-светъл от представата ви за класически италианец и със сигурност няма да й подхожда като Киър, но в края на краищата нали са само партньори, с които да се упражняваш...

— Аморе Марина и синьор Жерар — продължава Сабрина със списъка.

Втурналият се на сцената Жерар проявява прекалено нетърпение да разкопчае пелерината на Марина, на този етап видимо по-заинтересуван от тялото ѝ, отколкото от лицето ѝ. Предричам допълнителни задачи по романтичност за него през идната седмица.

— Аморе Роберто и синьора Черил.

Още една двойка, която не ме засяга.

— Синьорина Тифани...

Ах! Идва и нашият ред! Обръщам се и ѝ прошепвам: „Късмет!“

— За ваш партньор избрахме Аморе Лоренцо.

Сервитьорът Марчело ругае оживено, но едва чуто, докато стройна фигура излиза от тълпата. Когато той вдига ръце, за да ѝ помогне с маската, тя забелязва ролекса му и очите ѝ светват подобаващо. Аз се любувам на поетичните му черти — високи скули, чувствени устни, но Тифани продължава да оглежда часовника му.

Още две двойки, и идва ред на Киър. Успява да ми хвърли последен поглед в смисъл: „Презират те, задето ме подлагаш на това“, преди да го представят на Аморе Валентина.

— *Mamma mia!* — възкликоват до един пълноценните мъже в залата, когато тя сваля наметката си. С пищните си извивки и прищипнатата талия корсажът ѝ сякаш е курабийка във формата на панделка. Изумителната ѝ коса пада на гарвановочерни вълни по голите ѝ рамене, очите ѝ като на Бамби са изкусително подчертани, а устните — предизвикателно алени. С други думи, филмова звезда. Дори и жените ѝ се възхищават открыто и изпъват рамене в напразен опит поне малко да поразкрасят собствения си женски облик. Обръщам се да видя реакцията на англичанина и го задявам:

— Обзалагам се, че се молиш да има сестра близначка!

— Не отричам — ухилва се той, гледайки как Киър неловко я придружава до местата им в градината — единственият мъж тук, който извръща очи от алпийската гънка между гърдите ѝ. — Боже! — въздъхва сънародникът ни. — Ще стане друг човек!

И аз се засмивам с него — само да е посмял Киър да се оплаче. Тя несъмнено е най-сексапилната жена тук. Ако научи тези нацепени устни да произнасят „рододендрон“ или „широколистен“, ще го ударят на страхотна веселба заедно!

— Синьор Адам!

— О, ето ни и нас! — покашля се англичанинът зад мен. Значи се казва Адам. Чудесно. Дарявам го с една окуражаваща усмивка.

— Сигурна ли си, че не си италианка? — поколебава се той за миг.

Поклащам глава и го побутвам лекичко, а после аплодирам ентузиазирано, когато го обявяват с Аморе Алегра.

Целува ѝ ръка още преди да е посегнал към маската ѝ. Виждаш ли, Жерар — това се казва класа!

Секунди по-късно пред нас се разкрива дребничка енергична брюнетка. Когато тя се завърта към него, преценявам реакцията му с вдигане на вежди. Поглежда ме, сякаш да каже: „Все е по-добре, отколкото да ти бръкнат в окото с прът за гондола!“

Доста е привлекателна, признавам неохотно и сръбвам гълътка вино, но доколко ще пасва на чисто английското му чувство за хумор?

— Синьор Мелвин!

Ето, това име действително привлича всеобщото внимание. Насядалите в градината двойки вече си бърбореха помежду си, но сега всички искат да разберат коя ще е нещастницата, предопределенна за джуджето с ракешки щипки.

Той тръпне в очакване:

— Да?

Сабрина поглежда бумагите си, смръщва вежди, разлиства списъците, свива леко рамене и обявява не съвсем убедено:

— Кристи?!

Какво? КАКВО!!!

Оглеждам се с надеждата да зърна маскираната си съименничка, но всички очи са вперени в мен. Как е възможно?! Защо ми се падна изтърсакът в котилото? В списанието имаха предвид съвсем друго нещо.

— Почакайте — Сабрина рови из бележките си.

Идва ми да изкрешя: „Кажи не!“ Да не би това да е за наказание, че се преструвам на самотна? Дали не са разкрили, че работят под прикритие и са го наели единствено да ме тормозят?

— Мелвин, да не си подправил картичките ми? — гневно го поглежда Сабрина.

С овчедушен вид той бърза да признае:

— Знам, че е родена да е с мен — казва само в своя защита.

Въртя невярващо глава. При всички тези скандално апетитни италианки да си губи времето с мен! За вкусовете наистина няма обяснение. За щастие, Мария Луиза спасява положението, носейки оригиналния, написан на ръка списък, и Сабрина съобщава на Мелвин, че ще бъде удостоен с присъствието на избраница на име Филомена.

Идва ми да надам ликуващ възглас — тя прилича на жените с шлемове с рога от оперните хорове. Сигурна съм, че Мелвин си намери майстора.

— Ще се постараю да ти посветя цялото си внимание — отвръща скръбно той. — Но нищо не обещавам.

Което не му пречи да оглежда пищните ѝ задни части, докато слизат от сцената.

Докато Сабрина се радва на възтържествувания ред, набързо преценявам останалите мъже, но беглият ми поглед отбелязва само някакъв вълчи тип и един с маска, по-ослепителна и от женските.

— Синьорина Кристи — извика ме Сабрина.

Сърцето ми се разтурква. Сякаш ей сега ще ми съобщят резултатите от някакъв изпит. Това е нелепо! Ами че всичко тук е само наужким. А аз цялата се треса и устата ми е пресъхнала. И въпреки това се питам дали да не хукна да догоня Данте и да му предложа да направим нещо простичко и без надзор. Като например да залепим стъкленото му изделие.

— ... Вие сте двойка с...

Стига барабани! Просто го кажи!

— ... Данте.

Озъртам се. Счу ли ми се, или тя наистина произнесе името му?!

— Данте! — повтаря тя.

Наежвам се. Тя не съзнава, че той е офейкал. Пълна излагалия! Не искам повече да съм център на вниманието!

— Тук съм — скача той на сцената, целува ме нежно по бузата и прошепва: „Извинявай, трябваше да се обадя по телефона!“

Защо ли незабавно си представям как се обажда на жена си? „Прощавай, скъпа, ще позакъснея — намерих малко допълнителна работа. Лягай си и да знаеш, че имам следи от червило по яката.“

Изведнъж преставам да съм сигурна, че искам този подозрително елегантен минувач. Защо не ми се падна обикновен компаньон като на

всички останали?

— Нали нямаш приятелка или някой, който ще е против да се занимаваш с това? — нервнича аз, докато заемаме местата си в градината.

— Ако имах, нямаше да съм тук — уверява ме той и добавя: — Не на всички венецианци са присъщи нравите на Казанова.

— На някои никакви не са им присъщи — мърмори Филомена от съседната маса.

Дали е само лекомислена забележка, или тя познава Данте лично?

Изведнъж ме обзема подозрителност. Знам, че засега не съм направила нищо, което да представлява измама, но непоклатимостта на разпределението по двойки ме смущава. И не само защото в известен смисъл сама си избрах партньора.

— Връщам се веднага — извинявам се аз, изпитала необходимост да се оттегля и да си събера мислите, преди окончателно да съм скъсала с рационалната си и порядъчна същност.

Решавам да не се качвам в стаята си, защото ще ми коства огромни усилия да се върна. Вместо това се разтакавам в преддверието, далеч от погледа на останалите. Ще ми се да се обадя на Джо и да му разкажа какво става, за да облекча съвестта си, но рискувам някой да ме чуе. И по-добре да не се бавя много, защото Тифани вече се е примъкнала до Данте, вероятно за да провери дали пък той не е гондолиерът на мечтите й, когото по погрешка са чифтосали с мен. Изглежда, е загубила интерес към Лоренцо. Да не би ролексът да се е оказал фалшив? О, Боже! Разсмивам се на глас, като виждам как ръката на Филомена се прокрадва към задника на Мелвин и лакираните й нокти се впиват в лявата му кълка.

— Май предпочитате да гледате света от прозореца? — изниква Мария Луиза до мен. Вероятно се пита какво се каня да предприема.

— М-м-м, не зная, не съм мислила — отвръщам сепнато. — Дойдох да си потърся чаша вода.

— Una momenta! — тя привлича вниманието на един от келнерите, прави жест и той се появява след секунди с чаша ледена вода.

— Б-б-б-лагодаря — запъвам се аз. — Не исках да ви създавам грижи.

— Искам гостите ми да получават каквото желаят — казва тя, улавящки погледа ми. — Харесва ли ви вашият Аморе?

— О, да — отговарям. — Надявам се да няма значение, че се появи в последния момент.

— Съдбата е желан гост в двореца — усмихва се загадъчно тя.

— Хм! — само това се осмелявам да изрека в отговор.

Харесвам Мария Луиза, но нейната всестранна осведоменост за всичко малко ме стряска. Решавам, че колкото по-малко говоря, толкова по-малко ще извадя на показ.

— Навярно вече искате да се върнете при него — поглежда часовника си. — Още пет минути и ще им пожелаем „лека нощ“.

— О, така ли? Тогава е по-добре да побързам.

Махвам ѝ непохватно на тръгване и бързам към Данте, който междувременно се е преместил при Валентина и Киър.

— Наред ли е всичко? — слагам ръка на рамото на брат си, когато стигам до масата им.

— Той е добро момче — кимва Киър към Данте.

— Е, благодаря ти! — тъкмо на устните ми да се заформи усмивка, Киър веднага побързва да я изтрие:

— Не го прецаквай съвсем!

— Какво искаш да кажеш? — ахвам аз.

— Ще си поиграеш с него само заради статията, нали? — обвинява ме Киър.

— Шишт! — възразявам от страх Данте да не чуе. — После ще си поговорим.

— Не се мръщи! — приближава ме Данте и разглежда челото ми.

— Всичко е наред.

— Наистина ли? — не се сдържам и поставям под въпрос думите му, макар да бяха произнесени с мека авторитетност.

Той кима.

— От теб тази вечер се иска само да се оставиш на приспивната песен на звездите...

Сякаш планина се стоварва от раменете ми и въздъхвам, защото думите му като че ли ме целуват по клепачите.

— До утре сутринта — ми казва той с любезен поклон за довиждане.

Отново замълчавам инстинктивно, но този път не от страх да не разкрия прекалено много, а просто не искам да разваля магията на мига.

Докато гледам как се отдалечава по каменните плочи, необезпокоявана от гълчката наоколо, започвам да схващам защо прекратиха срещата така внезапно: утре никой няма да има угризения, че е прекалил с приказките, флиртуването и пиенето. Вместо това ние, „студентите“, ще се събудим с непреодолимото желание да опознаем своите Аморе по-добре.

Или обратното...

— Смяташ ли, че можем да се разменим? — примъква се Тифани към мен. — Не съм във възторг от Лоренцо.

Още всичко ми е като в мъгла заради Данте, но й отговарям, че Лоренцо изглежда страхотно привлекателен...

— Разорен е — прекъсва ме тя.

— Ами часовникът? — смиръщвам вежди.

— Подарък отпреди десет години.

— Е, това не е връзка за цял живот, а само романтичен флирт, така че може би той е точно...

— Не мога да изпитвам романтични чувства към дърводелци — усмихва се презиртелно тя. — Не намирам нищо атрактивно в мъж със стърготини в портфейла си. О, и никога няма да се сетиш какво майстори!

— Да не са...

— Да! Гондоли! — извива очи. — Ирония на съдбата!

— Сигурна ли си, че е разорен? Помниш ли, Фантома каза, че струват двадесет хиляди евро всяка.

— Само чиракува. Той е от хората, които непрекъснато сменят работното си място и всеки път започват от нула.

— А ти с какво впрочем се занимаваш?

Тя се поизчерви.

— Точно сега с нищо.

Освен с търсене на богат съпруг.

— А Данте изглежда доста заможен.

„А, не, да ги нямаме такива!“

— Знаеш ли, той е стъклар? — изстрелвам с надеждата да ѝ пресека мераците.

— Боже? Какво ни чака с всичките тия занаятчии! — отчаяно изрича тя, надлежно разубедена.

Изпитвам облекчение, когато си тръгва, но и донейде съм смяяна от собственическия си инстинкт спрямо Данте, който усетих преди малко. Би трябвало да ми е все едно кой е партньорът ми, в края на краищата става дума само за експеримент. Може би се чувствам длъжна да го защитавам, тъй като аз го забърках в тая история. А и честно казано, не пожелавам Тифани на повечето мъже, като я гледа човек как се стрелка насам-натам да си хване мъж с професия преди лягане. Ще трябва да действа бързо, тъй като почти всички са се отправили към стаите си, включително и брат ми.

— Ще се видим горе — мрачно ме осведомява той пътьом.

— Няма за какво да ми благодариш — промърморвам едва чуто, съобразявайки, че дори не понечва да ми благодари за Валентина.

— Какво ще кажеш за по едно преди лягане? — пита Адам и ми показва бутилката бяло вино, скрита под сакото му.

Поклащам отрицателно глава, защото не искам да усложнявам нещата още повече.

— Твърде съм изтощена за купон.

— Нека поне те изпратя до стаята ти, в случай че... — И се озърта за Мелвин.

— Всъщност мисля да поседя тук още малко — усмихвам се уморено, внезапно почувствала се изцедена.

Той кимва разбиращо:

— Цялото това сексуално напрежение е съсираващо, нали?

— Така е — съгласявам се аз.

Той лекичко разрошва косата ми.

— Лека нощ, тогава!

— Лека!

Оставам навън, в градината, докато не се разотидат останалите, наслаждавайки се на прохладата и на усещането как всичко стихва. Ще ми се да се вкопча в това чувство. Затишие пред буря. Нищо лошо не може да се случи, стига да остана тук сама, напълно неподвижна в тъмнината.

Когато най-после се изправям и влизам, забелязвам познат пакет да се подава от кошчето за боклук до рецепцията. Не мога да повярвам,

че Данте е зарязал едно от собствените си творения по такъв начин! Да, счупено е, но чак пък да става само за боклука?

Оглеждам се — няма жива душа — и измъквам изненадващо тежкия предмет от кошчето. Докато се прокрадвам бързо по стълбите, той прозвънва и проскърцва, счупеното стъкло в него дрънчи и хрупка и аз съм принудена да му щиткам и да го гушкам като бебе.

Вече в стаята, се отправям право към лампата в банята, която Киър е оставил светната заради мен; заключвам вратата, разстиlam кърпа на плочките и поставям пакета върху нея. Сърцето ми ще изхвръкне, докато разопаковам пластовете хартия. Когато свалям тиксото и от последната предпазна опаковка, притаявам дъх. Наистина е стъклено сърце. Макар и строшено. Като внимавам да не се пръсна и аз самата, съединявам по-едрите парчета. Външният пласт е чист с все по-розови петна към сърцевината. В самия център като че ли има някаква завъртулка или пукнатина. Взирам се по-отблизо. Прилича на безцветен надпис. Възможно ли е да е клеймото на Данте? Ами ако е толкова известен майстор, че така стойността на произведението да скача неимоверно? Хипотезата ми рухва, когато установявам, че първата буква е „И“.

Грабвам пинсетите си и докато Киър вече похърква оттатък, събирам по-дребните късчета едно по едно с чувството, че правя някаква символична операция — също толкова безплодна, като да възстановявам съкрушеното сърце на Киър. И накрая...

„Изабела“ — прошепвам името, изписано пред очите ми.

Колко злокобно за въпросната жена! Дали Данте е отивал на среща с нея, за да й го подари, а аз взех, че го строших? Не знам колко суеверни са венецианците, но вероятно той е възприел счупването като знак да я зареже и да последва мен? Точно тогава съзирам бележка, написана на ръка.

Изпитвам вина, задето си пъхам носа в чужди работи, но не се сдържам и я прочитам. Обаче се оказва фактура, а не любовно писмо. За две хиляди евро.

Отпускам се на пода и покривам устата си с ръце. О, боже! И като си помисля колко веселяшки му предложих да купя нещо в замяна на счупеното.

Седя така още известно време, опряна на душ кабината, и се питам как нещата успяха да се усложнят толкова, и то с такава

бързина, а после ми хрумва, че със същата лекота мога да се тюхкам и в леглото си. Вече под завивките решавам да се концентрирам върху съня.

Да не се заблуждаваме: трябва да си почина — утре ме чака най-скъпоструващата среща в живота ми.

[1] „Сладката Евита!“ (итал.) Игра на думи: каламбур от израза „Сладък живот“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

„Каквото и да правиш, прави го с цялото си сърце.“
Конфуций

Не можеш да не харесваш жена, която поднася торта за закуска.

Мария Луиза гледа с любов трите варианта за сладка закуска в средата на разкошната шведска маса — със сочни сливи, ябълки или мраморен шоколад. Лично аз предпочитам да започна деня си с огромно количество шери трайфъл, но мисля, че и това ще свърши работа.

Докато Киър похапва от по-традиционната европейска закуска под формата на нарязани колбаси и мазни сирена Адам се пресята през мен, за да достигне до варените яйца вместо до пържените, за да абсорбира допълнителната бутилката вино, която изпи снощи, аз забелязвам в центъра на помещението странна централна украса — бяло каменно стълбище, което излиза от една маса, подобно на сватбена торта на етажи.

Взiram се напред. Изглежда води към някаква стая. Чудя се дали собствениците ѝ са наясно, че при слизане могат да затънат до глезените в плодова салата.

Ето, появява се крак. Трябва ми само бърз поглед върху характерното пурпурночервено на Кристиан Луботин, за да знам, че е това е Тифани.

— О! — изненадва се тя да открие, че така внезапно се е озовала съвсем буквально в центъра на нещата. — Нищо от това не беше тук, когато отивах да си лягам снощи! — спира се на миниопаковка корнфлейкс. — Мислите ли, че са поръчали тези специално заради Мелвин?

Кикотя се и я каня да се присъедини към нас, като твърде късно си спомням, че Киър не я харесва.

Той я наблюдава със зле прикрито презрение, докато тя отваря един след друг несесери, всеки следващ — по-голям от предишния, съдържащи около двадесет или повече таблетки в сиво-кафяв цвят. Изглежда сякаш се готви да отваря сергия на пазар в Гластънбъри.

— Витамини? — питам с надежда.

Кима утвърдително.

— Това са моите Омега 3 — рибено масло и витамин B12 с продължително действие — изрежда, докато отвърта капачките им. — Селен, фолиева киселина, колоночистител, коралов калций...

— Уау, много са! — прекъсвам аз безкрайния списък. — Оставали ли ти място за обикновена храна, след като ги изпиеш?

— Искаш ли да опиташ? — подрънка несесера с конска доза хапчета пред мен.

— Всъщност не, благодаря, аз съм си добре.

Тя изсумтява с насмешка.

— Какво? — питам аз.

— Ами то е като да си мислиш, че колата ти върви добре само защото си надула радиото толкова силно, че не можеш да чуваш двигателя.

„Какво?“ — възмущавам се наум.

— Искаш да кажеш, че не съм здрава, само че още не го знам ли?

Тя свива рамене и започва да погълща порцията дъхащи на мухъл издължени хапове.

— Как си? — отново връщам вниманието си към нея.

— Ужасно! — хваща се за гърлото. — Мисля, че може да съм се простудила. И като че ли всеки момент ще ме заболи глава. И тази сутрин още не съм... Нали се сещаш, а обикновено съм точна като часовник.

— О — прегълъщам с усмивка. „Хапчетата може би ще помогнат“ — мисля си.

— Някакъв напредък с Лоренцо? — питам я и махвам на Адам, който минава наблизо да си налее нова чаша портокалов сок. Харесва ми тениската му.

— Не — простенва тя жално. — Но, не се предавам още. Той трябва да ме придружи до кулата Кампаниле на площад „Сан Марко“, но вместо това ще си поискам разходка с гондола. Няма ли овесени ядки? — изправя се тя на крака, за да проучи с поглед масата.

— Мисля, че не. Но мюслите са много хубаво.

— Но аз винаги закусвам с овесени ядки — изглежда съкрушен.

— Следващият път резервирай почивка в Шотландия — съветва я Киър, който изглежда нетърпелив още сега да я натири към шотландските планини.

— Марчело дали е наоколо? — питат с надежда тя.

— Не съм го виждала — свиват рамене. — Тук са само една симпатична сервитьорка и Мария Луиза.

Сядат отново на масата, като изглежда съкрушен.

— Тогава искам малко топла вода с мед и лимон.

Тя да не би току-що да ми поръча напитката си?!

— Ами ти? — цупи се лекичко. — Къде ще ходиш с Данте?

Иде ми да кажа: „Имаш предвид, след като минем през банката ли?“, но после решавам да запазя финансовите тревоги за себе си.

— Ще се срещна с него на остров Мурано — изчуруливат. — Тази сутрин намерих инструкциите под вратата — половинчасова разходка с vaporetto^[1], след което ще ходим до ателието му. Имам чувството, че ще издирвам съкровища!

— Искаш да кажеш, че той няма да те вземе оттук? — питат подигравателно.

— Той трябва да работи — обясняват аз в негова защита, в случай че тя поставя под съмнение галантността му. — Нали разбиращ, за него всичко това дойде изневиделица.

— Ммм — унасят се в размисъл тя. — Той без съмнение е привлекателен, но не си ли любопитна с кого щяха да те комбинират, ако не се беше появил? Искам да кажа, ами ако ти бяха приготвили някой италиански граф?

— Всъщност не знам дали някой е бил „известен“, тъй като вчера имаше много повече италианци, отколкото гости на хотела. Вероятно оставят възможност за повече комбинации, за да може да сработи химията между хората.

— Е, аз не знам как са решили за мен, тъй като дори не бях говорила с Лоренцо, преди да обявят имената ни.

С тези думи тя се насочи към кухнята, за да търси чай, овесени ядки и може би Марчело.

— Може би е така, защото всички мъже, които заговори снощи, не искаха да имат нищо общо с нея след това — ехидно изтърсва Киър,

след като оставя на масата салфетката си. — Отивам да се поразходя.

— Чакай! — преглътвам на бързо остатъка от чая си. — Имаме малко време, преди да тръгнем за срещите си, и се чудех не искаш ли да ми покажеш къде си работил преди?

— Не мога точно сега — отрязва ме и после добавя малко по-меко, — може би по-късно тази вечер?

— Добре — въздъхвам, като го гледам как напуска стаята и се чудя къде ли отива пак, но не смея го попитам.

— Голям веселяк е този твой брат — отбелязва Адам от съседната маса.

— Той е с разбито сърце — опитвам се да обясня.

— Като всички нас — свива рамене.

— Да, обаче неговото го разби венецианка — казвам и с поглед натъртвам думите си.

— И си търси белята пак тук, така ли?

Ще ми се да кажа, че Киър е тук против волята си, но ще издам твърде много. Отново ме пробожда вина, че го домъкнах тук. Дори не мога да си спомня защо ми се струваше добра идея.

— Това пък какво е — прекъсва съжаленията ми Тифани и се навежда да вдигне нещо от пода. — Да не е на брат ти? — питам, а в ръката ѝ се намира портфейлът на Киър.

Това ме кара тутакси да подскоча.

— По-добре да го настигна и да му го върна — извиквам, като искам да се подмажа на Киър повече от всякога.

— Но той ще бъде тук след час — спира ме Тифани.

— Може да му потрябва преди това — възразявам и се изстрелявам през вратата, сигурна, че този път ще настигна правилния човек.

Мъжът пред мен изглежда като Киър, ходи както Киър, не носи никакви чупливи предмети, но искам да се уверя на сто процента, преди да действам.

Типично по законите на лошия късмет точно преди да го доближа, многоезична група туристи изниква от страничната улица и ми отрязва пътя и видимостта към него. Бутам се и се промъквам между тях, сякаш съм се озовала във Вавилонски въртоп. Когато най-после успявам да се освободя, го виждам как влиза в сграда в далечината, на разстояние около сто метра от мен. Е, поне е на

ограничена територия, а не изгубен в лабиринта от криви улички на Венеция.

Стигам до входа на сградата. Поемам си дъх и се разколебавам дали трябва да го последвам. Чувствам се като отвратителна досадница. Може пък той да не иска да знам за това място. Отстъпвам и виждам табелка на италиански, която нищо не ми говори. Ако съдя по улицата, най-вероятно това е частен дом. Има малко кафене понадолу, но иначе останалата част на къщата представлява стена от каменни блокове, а всички прозорци са със затворени капаци. Ослушвам се за момент за някакъв звук, който би ми помогнал да се ориентирам, но тишината е пълна. Разкъсвана от любопитство и напрежение, съвсем тихичко почуквам и завъртам бравата на вратата. Трябва ми малко време, за да привикнат очите ми на сумрака вътре след ярката дневна светлина, но скоро виждам, че съм се озовала в малко преддверие. От лявата ми страна има затворена врата, много по-малка от външната. Отдясно се намира остьклено гише на някакъв офис, както на местата, където продават билети. Дали не съм попаднала на някакъв музей?

— *Bion giorno, posso aintala?* — ме пита някакъв глас.

Обръщам се и виждам покритото с бръчки лице на много възрастна жена, което доста ми напомня на Извънземното. Тя ме гледа с мили вече помътнели сини очи. Това, което ме сепва във външния ѝ вид, не е фактът, че е на повече от деветдесет, нито, че е по-ниска от сто и петдесет сантиметра, а това, че е облечена в спретнатото одеяние на монахиня.

— О! — внезапно обзета от уважение, се оглеждам за неизменно присъстващите на такова място религиозни изображения. — Това манастир ли е? Conventol — опитвам се да вкарам в употреба бедния си италиански.

Тя промърморва нещо в отговор, което не мога да разбера. Усмихвам се и се примърквам към вратата, прошепвайки: „Грешка! Невалиден обект на хипервръзка.“.

Хлопвам вратата след себе си и след като си вземам гълтка въздух, се чудя какво прави брат ми в манастир, при това женски?! Дори не знаех, че пускат мъже вътре. Освен разбира се, ако не са от семейство Вон Трап и търсят убежище от нацистите.

Сещам се за „Систър акт“ с Упи Голдбърк и се опитвам да си припомня политиката на манастира, в който се укриваше тя. Срам ме е да си призная, че всичките ми познания за манастири са почерпени от филмите, които едва ли са най-надеждният източник на информация.

Проскърцва врата, която показва някакво движение вътре, и аз скоро решавам да се върна веднага в Академията.

Ще оставя портфейла на Киър в стаята, решавам, докато минавам покрай стара чешма и изтегнала се котка. Той скоро ще забележи липсата му.

Минавам през два моста и след като си мисля, че съм набрала достатъчно преднина, забавям крачка. Гледай ти, във Венеция съм, сещам се най-после.

Спирал на средата на третия мост и се възхищавам на бялата мраморна фасада на Академията. Разбира се има и много по-пищно украсени сгради от нея по Канале Гранде като готическия Ca d’Oro или Palazzo Bevilacqua с неговите мавритански арки, но аз вече съм привързана към семплата хубост на фасадата на Академията с нейните капаци с цвят слонова кост и романтичен балкон. Какво е италианска любовна история без балкон!

Виж ти, някой ми маха от Академията над каменната фасада.

Боже, Мелвин е! Праща ми въздушни целувки. Махвам му небрежно с ръка в отговор и се радвам, че знам къде се намира най-близкият женски манастир, в случай че се нуждая от убежище.

Изведнъж се приковавам на място от внезапна мисъл. Възможно ли е Чинция да е монахиня и това да е сложило край на връзката им?! Или още по-лошо — да е дала обет за послушание, след като вече са се срещнали?!

Представям си всякакви сърцераздирателни сценарии в стил „Птиците умират сами“, когато внезапно виждам пълната противоположната на монахиня — Валентина.

— Къде е Киър? — питат я и изглежда като изгубило се кутре. Облечена е в права жълта рокля и чехли с пришити мъниста.

— Не знам — изльгвам аз. — Тръгнах да го търся, за да му дам това — показвам портфейла, — но не го намерих. Когато го видиш...

— Виждам го! — Лицето ѝ грима.

Аз също го виждам, след като се обръщам на другата страна, но никак си ми е трудно да го погледна в очите.

— Забрави това на закуска — казвам му и бързо намирам повод да ги оставя под претекст, че трябва да си сменя обувките.

Всъщност веднага след като се качвам в стаята, се обаждам на Джо.

— Е, какво мислиш за това? — питам го, след като му разказвам за манастира.

— Нямам идея — казва той и вече си представям как вдига рамене. — Мисля, че е по-добре да попиташ Киър, отколкото мен, не смяташ ли?

Въздишам дълбоко. Мъжете могат да бъдат убийствено практични на моменти. Не знаят ли каква огромна наслада носи изграждането на всевъзможни теории?!

— Какво очакваш да ти кажа, Кристи — отговаря Джо на моето сумтене. — Че брат ти ще бъде изключително неубедителна транссексуална монахиня?

— Започваш да напипваш пулса на нещата — шегувам се аз.

— Все едно. Нямам много време, така че кажи какво става с теб?

— Ами, аз съм двойка с този...

— Изчакай секунда, скъпа! — чувам го да мърмори приглушено.

— Можеш ли да направиш копия на тези документи? Да, на всичките, без кориците. — Давай нататък — връща се към телефонния разговор с мен.

— Двойка съм с човек на име Данте. Той е духач на стъкло.

— Ама разбира се!

— Не, не сериозно, наистина изработва стъклени предмети — смея се аз.

— Предполагам, че добре се целува в такъв случай — сумти Джо.

Само кимам в отговор.

— Всъщност не започнахме никак добре. Вчера счупих нещо скъпо, което беше направил.

— Браво! Добре, момичето ми, позабавлявай се днес и ми звънни по-късно, ако можеш.

— Да, добре — казвам аз с чувството, че бърза да ми затвори. Не мога да повярвам, че дори не попита колко струва това, което съм счупила. Но не трябва да го вземам много навътре. Той все пак е на работа.

— Обичам те! — казва той с разочароващо напевен тон и затваря.

— И аз... — Но когато казвам това, вече чувам сигнала „свободно“ в слушалката.

Седя с телефона в ръка и се боря с желанието да му позвъня пак. Но за какво? Явно той не се нуждае от повече обяснения. Всъщност аз имам нужда от няколко сладникави думи, но тези неща просто не влизат в настоящата му програма. Както обикновено, оставам леко неудовлетворена. Опитвам се да анализирам това чувство и осъзнавам, че всъщност търсех причина, за да отблъсна Данте. Трябваше да ме молиш да не излизам с него, Джо. Искам да си единственият за мен. Само ако ми обръщаше малко повече внимание, щях да съм толкова щастлива.

Но да бъдем реалисти. Желанието ми няма да се изпълни днес, така че — обратно на работа!

Докато другите момичета несъмнено проверяват за наличността на червило и ментови бонбони в чантите си, аз проверявам дали съм взела бележник и диктофон. Надявам се Киър да не се е изпусне случайно за нещо относно работата ми пред Валентина. Той е абсолютно неспособен да лъже, едно от нещата, по които се отличаваме.

— ЧАО! — махвам им, когато минавам покрай тях. Те са разменили няколко думи с Мария Луиза и сега почти едновременно излизаме от Академията.

Когато се обръщат в обратната посока, за момент се заглеждам в грациозната походка на Валентина, чието полюляващо се тяло създава собствен ритъм с намек за ударни инструменти от потракващите й токчета.

Може би Киър е ходил да се помоли за сила да устои на съблазнително извитите й форми, мисля си, когато поемам в моята посока, съвсем подходящо наречена *Fondamenta Zen*. — Не, че всъщност има причина да й устоява, освен ако много държи да ми докаже, че греша.

И ако наистина ставаше дума за молитва, щеше просто да отиде до някая църква, като тази, покрай която минавам в момента.

Спирам се за малко пред нея и гледам издигащите се статуи на светците, забелязвайки, че един от тях има голяма яркосиня топка,

прикрепена до металния му ореол. Какво ли е това — италианската версия на баскетболен кош?

Поглеждам си часовника. Ако имах повече време, щях да открехна гигантските врати и да вляза в сумрачната вътрешност за малко преди срещата с Данте.

Малко изповед от време на време не вреди.

Вместо това тръсвам глава и продължавам, опитвам се да не гледам много сериозно на срещата, но не се получава. Защо не ме събраха с някой изрусен на име Фабио, а с този почти неустоим Данте? Защо се чувствам толкова изкушавана и защо тъкмо сега?!

[1] Vaporetto — лодка, която е обществен транспорт във Венеция.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

„Не разчитай на другите да ти показват пътя, носи собствена карта.“

Дейвид Беърд

Останах сама с мислите си сред заобикалящите ме сгради. Когато свърнах по Fondamenta Nove, видях лагуната да се разкрива далеч пред мен, докъдето стига погледът. Гледката на моторните лодки, които рисуваха безразборни бели ивици по повърхността на водата, ме накара да се почувства неочеквано безгрижна и жизнерадостна. Вдишвам въздуха, напоен с аромат на сладолед, морски изпарения и слънчева светлина и се подготвям да дебютирам като пътник на венецианския градски транспорт.

Първо — билетът. Плащам пет евро и благодаря на служителя на гишето, който ме информира, че се намирам на правилната спирка за потегляне към остров Мурано. Минавам по тълпите и стигам до сглобяемата плаваща спирка, намествам се на пейката и чакам да пристигне номер 42. Опа! Не си давах сметка колко подвижна е всъщност спирката. Така де, не навсякъде може да те хване морска болест на спирка на градския транспорт.

Нещата загрубяват още повече, когато vaporetoto обявява пристигането си с ужасни пръски вода и агресивно дрънчене на ръждясал метал. Гледам с възхищение как дребничка жена в синя униформа мята дебелото въже, прави майсторски възел и спира движението на лодката в идеална позиция, след което освобождава преградата, за да могат да слязат пътниците. След преминаването на слизашите останалите от нас се втурват напред и ето че сякаш отново съм в лондонското метро — нечия раница ме бълска в гърба, един лакът се забива в бъбреците ми, а детска количка премазва стъпалото ми. В изискан и старинен град като Венеция подобни действия изглеждат някак примитивни особено след белите кожени тапицерии

на водното такси. Намирам си ъгълче, в което да се приюта, и се чувствам като укриващ се пътник без билет сред индустриски облицования интериор от метални скобки. После вниманието ми е привлечено от безупречно облечените венецианци, които се смесват с леко озадачените туристи. Е, щом тук е достойно и за тяхната изисканост, няма какво да се оплаквам. Когато потегляме, правя всичко възможно да стоя неподвижно, за да не сграбча нечий ръкав, когато залитна, или да ударя с глава фотоапарата на американски турист.

Хората започват да снимат, когато наближаваме първата си спирка — остров Сен Мишел с неговия гробищен парк (те разбира се му казват „Сан Микеле“). Хвърлям поглед на розово-бежовата тухлена стена, която го обрамчва като корона откъм вълнолома, и забелязвам, че паркът е украсен с извити бели арки и осеян с кипариси като градина за пикници. Това наистина ли е „Островът на мъртвите“?

От Киър знам, че Сен Мишел за Венеция е това, което е Пер Л'Ашез за Париж, а двойката до мен засилва любопитството ми, като разказва за невероятното си посещение там. Може би и аз ще се отбия на връщане.

На лодката се отваря малко повече свободно място и аз изпълзявам на палубата, където заменям пластмасовата седалка със свежия въздух. И тъй като старите навици умират трудно, изваждам телефона си да видя има ли нещо от Джо. Нищо. Опитвам се да съживя сърдечните си мисли за него, като препрочитам старите съобщения, и накрая намирам утеша в едно простишко „много те обичам“. Едно хубаво нещо, което мога да кажа за него, е, че никога не се е свенил да каже тези думи. Започна с милото „много ми липсваш“ и една нощ завърши с невероятно „обичам те“, но беше след пийване с колеги.

— Шефът ми те обича, Дарен от счетоводството те обича, чистачката ни те обича... — бръщолевеше той. — И аз те обичам!

Настъпи мълчание.

— Не се чувствай длъжна да ми отговориш — каза бързо той, внезапно дошъл в съзнание.

— Добре! — отвърнах аз все още затаила дъх.

— Просто ми се искаше да ти го кажа! — продължи той.

— Благодаря — усмихнах се аз, като правех усилия да запазя спокойствие. — Да видим дали и утре ще мислиш така.

Беше наистина много пиян.

Когато по-късно си легнахме, той моментално заспа, но на следващата сутрин той се прилепи към мен и първите му думи бяха:

— Обичам те! — след което ме придърпа за дълга и страстна прегръдка, докато аз греех в неудържима усмивка.

После попита:

— А ти обичаш ли ме? Не се чувствай притисната да го казваш, но обичаш ли ме?

— Да! — отговорих аз.

Въздъхвам лекичко. Той невинаги е бил толкова сдържан. Но дали ще трябва до края на живота си да правя усилия да възпроизведа магията на тези първи мигове!

Чак когато слязох на Мурано, разбрах, че има доста спирки на острова, а аз е трябало да изчакам още две. Погледнах малко обезкуражена картата си, но реших да продължа пеша. И така подминах доста разнообразни магазини за стъклени изделия — от семпло елегантните дюкянчета, сгушени се под стрехите, до големите базари с прозрачни витрини. Като наблюдавах ахкането и охкането, което се чуваше отвътре от страна на туристите, си помислих, че тези магазини са като сладкарница за хора над тридесет години: вместо бонбони, желирани дражета и лепкави близалки те омайваха с вази, чаши за вино, полилеи и друга — всички не по-малко привлекателни от купчините захарни изделия.

Трудно е да устоиш на изкушението да се пъхнеш в някой магазин или да се залепиш на някоя сергия, за да позяпаш стоките — забелязвам на една витрина миниатюрни фигурки, не по-големи от нокът, а на следващата — огромен полилей с размерите на кръзовете във футболно игрище. Преспапиета, рамки за картини, пепелници, стъклени запушалки... Изобщо всичко, което може да се направи от стъкло е наоколо.

Минавам по моста, продължавам по канала, завивам зад ъгъла и изведенъж се озовавам сама. Няма магазини, няма тротоари, само една лодка, която се полюлява в далечината. Поглеждам картата си — да, няма нищо наоколо, но аз следвам маршрута точно. Мурано ми изглеждаше като една умалена Венеция, но вече съм подминалата тухленочервените или бледорозовите фасади на сградите и се озовавам пред голяма тухлена фабрика, чийто вход търся. А, ето го от другата страна, с табелка „Соранцо“, което е фамилното име на Данте.

С побутване отварям вратата и очаквам да го заваря седнал на стол да издухва поредния стъклен балон, все едно участва в реклама на дъвки Хуба-Буба, но вместо това се озовавам пред издържана в бяло рецепция, където ме посреща жена, с вързана на опашка коса.

— Здравейте, аз съм Бианка, мога ли да Ви помогна?

— Тук съм, за да видя Данте — изведнъж се чувствам като ученичка. — Казвам се Кристи.

— А, да, той тъкмо довършва нещо. Може би искате да погледате?

— Искате да кажете, че работи в момента?

Тя кима.

— О, не ми се ще да му отвлечам вниманието. Не искам да бъда виновна за още повредени изделия.

— Не се тревожете — усмихва се тя. — Вътре е малко горещо, но... — тя свива рамене и ме повежда надолу в поредица от коридори, през които стигаме до нещо като огромен склад, като сцена от роман на Дикенс.

Виждам редица пещи, от които бълват жълто-оранжеви пламъци, подове с неравна бетонна повърхност, примитивни дървени работни плотове и смуглни и мръсни мъже. Освен очакваното звънене и подрънкане се чува и звук от удрянето на метални пръти, все едно че някой тренира бойни изкуства зад замъглените от топлината стъкла. Навсякъде се търкалят различни пособия, подобни на инструменти за мъчения; един от мъжете си служи с нещо, което прилича на почерняла и сплескана бухалка за крикет. Потрепервам при вида на истински майстор на стъкло — аз лично за нищо на света не бих долепила устните си до тънката тръбичка, чийто противоположен край води право в адските огньове на пещта. Всичко това е доста по-опасно и мръсно, отколкото въобще съм си представляла, а с бледорозовата си рокличка тук изглеждам точно като балерина в мина за въглища.

— Синьор Соранцо е в онзи ъгъл — Бианка сочи по диагонала на помещението, а когато се обръщам към нея да й благодаря, откривам, че вече е изчезнала.

За момент оставам да стърча непохватно, като събирам кураж да продължа напред покрай кашоните с готови изделия и дългите по метър нажежени ръжени и намусените мъжете. И въпреки че имам

разрешение да бъда тук, се чувствам все едно нарушавам техните производствени тайни.

— О, не! — Данте прикрива с ръка това, което прави, когато ме вижда да наближавам.

— О, съжалявам! — отчайвам се аз. — Искаш ли да изчакам горе на рецепцията?

— Не, не! — отхвърля той предложението ми. — Почти приключвам.

Поглеждам крадешком това, което прави — нещо с бледокехлибарен цвят, и после се приближавам към работната маса до него.

— Довърши ли вече това, което счупих снощи?

Той ме поглежда озадачено.

— Сърцето? — подсещам го.

— А, въщност ти няма откъде да знаеш — казва закачливо. — Размина ти се!

— Какво искаш да кажеш?

— Обадих се на човека, за когото беше поръчката, синьор Поцини, за да му разкажа за малкия снощен инцидент. Той беше толкова щастлив.

— Щастлив?

— Той и неговата Изабела се скарали. Толкова жестоко, че вече не са заедно. Не гледай така!

— Как? — питам нервно.

— Все едно че ти си виновна.

— Добре — изпухтявам аз. — Кога са се скарали?

— Мислиш, че ти си го причинила? — пита Данте развеселен. Че са се сдърпали в момента, в който сърцето им се разби на земята?

— Ами, не знам...

— Не, не — поклаща той глава. — Не е станало така. Ще ти спестя подробностите, но искам да знаеш, че беше за добро.

Въздъхвам, като все още не съм убедена.

— Аз все пак счупих нещо, което ти си направил, независимо дали господин Поцини е доволен, или не.

— Кристи — прекъсва той моето дрънкане, — време е да си простиш. Аз вече го направих.

Ще ми се да продължа със самообвиненията, но той изглежда решен да смени темата.

— Ще ми се да си поискаш някаква компенсация. Не може да ми се размине така леко, за това, че счупих нещо толкова красиво.

— Откъде знаеш? — пита той, прекъсвайки заниманията си.

— Какво да знам?

— Че е било красиво.

Пламналите ми вече бузи се зачервяват още повече.

— Ами, видях пакета да стърчи от кошчето за боклук и понеже бях много любопитна...

— Разбирам — усмихва се той. — Поласкан съм, че си искала да видиш работата ми.

Пръстите на краката ми се присвиват в обувките и причината не е само притеснението.

Въпреки че гласът на Данте има същия приятен и чаровен звук на галантния мъж, с когото се сблъсках вчера на улицата, външността му в момента е направо неузнаваема — от топлината косата му е станала чуплива и голите му ръце са почернели от саждите. Вместо вежливия поклон, с който се разделихме вчера, изглежда по-скоро склонен да ме метне през рамо и така да излезем от помещението.

Когато прави крачка към мен, вече съм готова да се предам, без да се съпротивлявам, но той само посяга за някакъв инструмент, който наподобява пинсети, зад мен.

— За какво служи това? — питам, като се опитвам да прикрия разочарованието си, че не съм вече цялата в отпечатъци от черните му пръсти.

— За да проверя дали размерите са точни — казва той, докато придърпва някаква скица към себе си.

— Правиш полилей?

— Si — това е централната част — обяснява той, като придърпва друг инструмент към подобните на бонбони полусферични стъклa и прави ъгловати нарези.

Докато работи, възрастен мъж с подрънкваша златна верижка се появява от време на време и му подава разни неща, явно знаейки точно как и кога да асистира на Данте.

Очевидно правенето на стъклени предмети изисква работа в екип, както ми обяснява Данте — има един майстор (за да станеш

майстор, са необходими десет години) и определен брой помощници (от един до шест) в зависимост от сложността на изделието.

— Значи ти си майстор — питам, като не успявам да потисна закачливата нотка в гласа си.

Той кима.

— А ти можеш да си ми помощник, като ми подадеш онези borselle.

Той протяга ръка към мен.

— Онези какво?

— Щипците.

Правя го, след което питам как се казва металният прът, за който се закача стъклена форма.

— Pontello — усмихва се той на интереса ми.

— Borselle, pontello — повтарям, все едно че уча имената на децата му. — Ами тръбата за издухване на стъкло?

— Canna da soffio.

— Хареса ми, че един от работниците — правя жест към помощника му — пушеше, преди да работи с Canna da soffio...

Данте се подсмихва.

— Хората си мислят, че ти е нужна много сила за въздуха, който вкарваш през тръбата, но ако използваш правилната техника, това не е така. Помагат ти природните закони.

— Какво имаш предвид? — изненадвам се.

— Първо вдухваш малко въздух и после запушваш тръбата така, че въздухът да се нагорещи, от което той се разширява...

— Разбирам...

„Наистина има хубава уста“ — мисля си, докато го гледам как обяснява за големите топки намачкани вестници, които се използват за оформяне на стъклото, което иначе би се надраскало от всяка друга материя. После, докато разяснява за какво служи нещото, което прилича на дънкова грейка за крака (работниците тук носят такава на лявата си ръка до лакътя), усещам как вадички от пот струят надолу по краката ми. Опитвам се да ги изтрия, преди да са стигнали до ръба на дрехите ми, и предполагам, че Данте е забелязал, защото ми предлага да се отместя с няколко стъпки и да застана по-близо до прозореца. Ах, какво хубаво място с повояващия бриз отвън! Вече почти успявам да се

почувствам добре, когато внезапно до ушите ми стига обезпокоителният звук на счупено стъкло, който идва зад мен.

— Всичко е наред — уверява ме той. — Това е само бракувано стъкло, което пука и се чупи при охлажддането.

Поглеждам зад себе си и виждам редица от кофи, които съдържат точно това. Надявам се, че няма да изхвърчи някое парченце от съдовете. Откровено съм изненадана, че не поискаха от мен да подпиша декларация, че влизам на своя отговорност, преди да ме пуснат тук, където има толкова много възможности да се порежеш или изгориш. Естествено питам и дали стават чести злополуки, ако вършиш тази работа.

— В началото се случва да се поизгориш — признава той, без да се притеснява. — Някои от пещите достигат температура от 1093° С, така че се научаваш бързо какво можеш да пипаш и какво — не.

— Ясно — прегльщам аз и решавам, че е добре да държа ръцете си близо до тялото във всякакъв смисъл.

— Гледай това — казва Данте и намества нещо с краката си. — Само с една капка вода ще постигнем такова охлажддане, каквото е необходимо, за да се отдели изделието от тръбата.

— Yay! — ахвам аз, когато след секунди той прави точно това. Все едно гледам фокус.

— Finite — подава изработката на мъжа със златната верижка. Когато отиваме към рецепцията, той иска пет минути, за да оправи почернелия си външен вид с една бърза aquazonne.

— Разбира се — усмихвам се аз, като не мога да не си представя стегнатата му голота под течащите струи вода.

Не може да се отрече. Този мъж е толкова откровеноексапилиен.

Джо събужда реакция от сорта на „О, толкова е сладък“, промълвено с доволна въздишка. Харесвам това, че е висок, харесвам окосмяването на гърдите му, както и начина, по който неприлично зейват боксерките му, когато се е изтегнал и гледа телевизия. Но при Данте всичко е много насилено. Всъщност толкова насилено, че когато Бианка ме посреща с чаша студена вода на рецепцията, ми иде да я помоля да ми я хвърли в лицето, вместо да я изпия.

Но после решавам да се насладя на тази замайваща и импулсивна страсть. Все пак ще ходим само на обяд след това. Най-еротичното, което може да ни се случи, е да засмукваме заедно спагетите си

подобно на Лейди и Скитника от анимационното филмче. Днес поне съм в безопасност. С нищо няма да ми навреди в тези подарени минути да се порадвам на дяволитата му усмивка, блестящия поглед и melodичен глас... Наистина само му се възхищавам. Така както се възхищавам на певците, артистите и художниците за таланта, който притежават. Само че възхищението към таланта на Данте да създава стъклени предмети се превръща и във физическо привличане, но само толкова.

— Искам да попитам — опитвам се да заговоря Бианка — дали има и жени майстори на стъкло?

— Не, доколкото ми е известно. Разбира се има жени, които изработват мъниста, но повечето са заети с продажбите и маркетинга на продукцията.

— Аха. Кой най-често купува вашите изделия?

— Жените. И обратните мъже — усмихва се тя. — Всъщност много от важните колекционери съвсем не са обратни. Но не продаваме много на лесбийки.

— Така ли? — не очаквах толкова детайллен отговор. Не знам как точно да ѝ отвърна, така че се връщам на мисълта за Данте и неговата майсторска работа със стъклото. Кръстосвам крака. После ги отпускам на пода. Приглеждам роклята си. Гледам си часовника. Нетърпението ми да го видя чист и спретнат нараства; погледът ми блуждае наоколо и търси нещо, което да привлече вниманието ми, така че да мога да ангажирам мислите си, преди той да се появи, но очите ми срещат само празни стени, така че похотта ми рикошира обратно в мен.

— Искате ли да разгледате нашия шоурум, докато чакате? — предлага Бианка, явно усетила неспокойствието ми.

— О, да благодаря! — пристъпвам веднага през вратата, която тя любезно държи отворена за мен.

Ууу! Произведенията на Соранцо определено са различна категория от тези, които предлагат в магазините за туристи. Те не те привличат с крещящото изльчване на повечето стъклени сувенири и не приличат на нещо, което купуваш, за да сложиш на камината си. Биха изглеждали на място в интериора дори и на най-шикозния хотел.

Бианка обяснява, че повечето от изделията са уникати и Данте използва един ден в седмицата, за да експериментира в направата им, а после решава какво от тях ще влезе като стандартен продукт в

каталога, кои ще останат като лимитирана серия, а тези, които приличат на произведение на изкуството, остават като уникати.

— Значи той се занимава и с дизайна?

— Въщност с дизайна на по-съвременните неща, традиционните са направени от неговия баща.

После Бианка казва, че трябва да се върне отново на рецепцията и ми връчва брошура, от която научавам още термини от стъклопроизводството: *aventurine* се наричат съдовете, украсени със златен кант; *millefiori* е терминът за многоцветно стъкло; а така нареченото „млечно стъкло“ е известно като *lat-timo*. Явно само италианският е подходящ за именуване на толкова красиви неща. Повтарям си думите очарована.

Една от вазите е с жълти ивици, които напомнят на размити фарове на магистралата. Предполагам, че я е правил Данте. Това старинно венецианско огледало най-вероятно е работа на баща му, въпреки че си спомням, че в „Оейзис“ продаваха такива, онези с гравираната рамка, така че може и те да се смятат за съвременни.

Разхождам се на пръсти наоколо, като внимавам да не се приближавам твърде близо до предметите, и се възхищавам на създадените илюзии и изтъканите мечти. Все едно съм заобиколена от предмети, предназначени не за цветя или вино, а за духове. И с тази мисъл сякаш призовавам Данте.

Ето го и него в риза в наситеносиньо и тъмносини джинси с още влажна коса, която копнея да разроша с пръсти. Той се приближава. Аз също тръгвам към него и забелязвам една огромна купа, пълна със стъклени спагети между нас. Още не мога да го погледна в очите заради похотливите ми помисли. Вместо това се концентрирам върху детайлите и виждам, че всяка засукана спагета има отвътре черно-бяла нишка.

— Тази техника се казва *incalmo* — обяснява Данте, — свързани.

Поглеждам го. Той отвръща на погледа ми.

— Гладна ли си? — питам.

— Зверски — отговарям аз, изненадана от ръмженето в гласа си.

— Добре — смее се той и ми предлага да го хвана под ръка. — *Mangiamol.*

ГЛАВА 10

„Любовта е приятелство в огън.“
Джеръми Тейлър

Когато излизаме навън, изведнъж се чувствам изключително неловко, затова че се разхождам под ръка с толкова очебийно красив мъж. Дори забелязвам една туристка тайничко да щраква Данте, вероятно за да надпише по-късно снимката: „Мечтаното гадже от ваканцията“.

Радвам се, че той не е официално ангажиран като Аморе, защото иначе сигурно трябваше да се спира и да раздава визитки с обяснението, че ще бъде свободен след около осем дни.

Отминаваме редица ресторани, като за щастие избягваме тези, чиито менюта са изписани върху дъски, украсени с немски, британски и японски флагове.

— Тук харесва ли ти? — пита Данте пред ресторант с голяма отворена площ, гледаща към канала.

Надничам вътре и откривам, че стените са в млечнобяло, украсени с нещо, което иначе бих взела за ръждив форцепс или стара голяма ножица, но сега знам, че това са старинни инструменти за стъкло, сред които е и старият ми приятел „борзелето“. Иначе цялостният дизайн на помещението изглежда съвременен — с под от тъмносиви площи, с месарски плот, маси покрай стените и блестяща алуминиева тръба, която пълзи към тавана.

— Чудесно е! — усмихвам се аз и съм леко смаяна, когато откривам, че менюто предлага по-скоро глезотии за принцеси, отколкото „мамини специалитети“. Данте започва с голяма порция карпачо от акула с мандаринов сос, докато аз се спирам на по-традиционното капрезе със сирене и смачкани домати. От пастата избираме bavette, които както забелязвам, се оказват подобни на талиателе, със сочни омари, в прекрасен коралов цвят. Всяка хапка

носи дълготрайно гъделичкащо удоволствие в устата ми. После си избрах печен морски костур — с крехки, сочни и меки филенца, с гарнитура от картофчета в розмарин.

Очароването от храната надминава дори висотите на любовния адреналин. Направо съм изумена колко много ми хареса храната тук. Обикновено храненето с непознат се превръща в непохватен смущаващо досаден процес, който нямам търпение да приключва. Флиртуването и храносмилането винаги са били взаимно изключващи се действия за мен. Но не можеш да бързаш на обяд с няколко блюда и гледка към канала, при това с италианец. Аз и не бих искала.

Докато Данте ми разказва още за правенето на стъклени изделия, аз не мога да спра да си мисля колко по-добра ученичка щях да бъда, ако той ми беше преподавал в училище. Всичко, което си спомням от часовете по химия, беше спиртната лампа и многото забележки в червено по домашните ми работи. Сега поглъщам всяка негова дума — как стъклото започва съществуването си като пясък, как аквамариненият цвят се получава от смесваното на мед и кобалт, както и че рубиненият изисква златен разтвор.

— Значи е нещо като рецепт? — питам, докато бодвам и последния си картоф. — Всяко ателие ли си има своя тайна формула?

Данте изглежда натъжен.

— Едно време е било така. Стъкларите са били заплашвани дори със смъртно наказание, ако тайните им умения напуснат Мурано, но днес можеш да занесеш всякакво стъкло в химична лаборатория и след като го счупят, ще ти направят списък с точните му съставки.

— Край на старото време — отбелязвам аз, заклеймявайки новите технологии като провалящи истинската конкуренция.

— Сега тайните са в технологиите на обработка на стъклото — казва малко по-весело Данте. — Например дядо ми е създал техника, която другите стъклари изобщо не могат да разберат, камо ли да копират.

— Значи семейният ви бизнес е доста стар? — навеждам се към него, докато келнерът отнася чиниите.

— На шестстотин години.

Уay! И само като си помисля, че за Холивуд е голяма работа, ако имат три поколения актьори от едно семейство.

— Значи родът има дълга история? Чувстваше ли се задължен да продължиш традицията?

— Не — поклаща глава той. — Баща ми беше достатъчно мъдър да ми позволи да избирам сам. И когато го направих, той още повече се гордееше, че съм избрал това, което искам.

Сега знанията ми по история нарастват, като научавам, че първоначално работилниците за стъкло са били в самата Венеция, но заради опасността от пожари (голяма част от старите сгради са били дървени) са преместени на остров Мурано през 1291 година.

— Някъде по това време си бил роден, предполагам?

— Точно така — съгласява се той с играви пламъчета в погледа.

— Но не изглеждам никак зле за човек на седемстотин години, нали така?

— Никак даже! — въздишам аз.

Дълго след като от богатата селекция сирена са останали само трохички, продължаваме да си бъбрим и да отпиваме от златистия мускат. Това е любимият ми начин за водене на разговори — с много отплесвания встрани, които внасят колорит в иначе обичайната тема, смесени с флирт и шеги. Разбираме, че макар и да сме се справяли добре в училище, и двамата не сме стигнали до университетска диплома.

— Опитах с университета за една година, но той не ме хареса — вдига рамене той. — Изглежда обичам да правя собствени открития.

— Аз също — съгласявам се. Умирам от желание да му разкажа как в едно от първите списания, за които работех, редакторката ми ме дръпна настрана, за да ми каже: „Ние не те подценяваме, защото не си завършила университет.“

На мен изобщо не ми беше хрумвала подобна мисъл, а най-интересното беше, че нейната диплома беше в областта на археологията.

— Предпочитам да се самообразовам — казва ми той. — Някои венецианци се концентрират изключително върху външния вид, но аз мисля, че човек трябва да развива културата вътре в себе си. За мен това е основен начин на растеж.

Харесвам напористия му начин на говорене — изглежда толкова убеден в думите си, особено в сравнение с мен, която се чувствам

толкова несигурна и разконцентрирана по отношение на собствения си живот.

Сигурно е страхотно да имаш такова гадже — някой, който да те подтиква да даваш най-доброто от себе си, някой, който непрекъснато да вдига летвата.

— Извинявай за секунда — казва Данте и излиза, за да поздрави свой приятел, който минава отвън.

Облягам се назад и си мисля — „Какъв разкошен обяд“. В редките случаи, когато аз и Джо вечеряме навън, той винаги буквально иска сметката още преди сервитьорът да му е изредил специалитетите. Няма такива неща като наслада на момента и пиршества на сетивата. Философията му се свежда до стриктното: „Влез, яж и се прибирай вкъщи“. В момента за Данте е средата на работния ден и направо не мога да повярвам колко разточително и безгрижно се държи.

Усмихвам се на щастливо пълния си stomах, след което ми хрумва, че аз също се налага да работя.

— По дяволите! — мърморя и ровя из чантата си, за да включва диктофона, после я слагам на свободното място до мен, като се надявам да успее да запише разговора ни.

Сега вече сценарият съвсем не изглежда толкова идиличен — вече не сме двойка, в която всеки се наслаждава на компанията на другия, а компаньон и разследваща журналистка на „почти“ работна среща. Изпивам и последната си гълтка плодов сок от високата чаша и решавам, че работата ми въщност не е толкова лоша.

— Извинявай — казва Данте, който се връща на масата, — не знаех, че едно ръкостискане ще прерасне в кратък разговор.

— Няма нищо — казвам аз и си прочиствам гърлото. Готова съм да подхвана интервюто.

— Той работи в музея на Пеги Гугенхайм, може би ще искаш да го разгледаш?

— О, да, разбира се — да — казвам аз ентузиазирана. — Преди време аз...

— Какво ти преди време...?

Боже! За малко да се изпусна и да му кажа, че веднъж писах статия за прочутата американска колекционерка. Разбира се не за „Хот“, а за списание за изкуство, в което работи един приятел.

— Ммм, да... Преди време прочетох автобиографията ѝ — поправям се аз. — Така че да, наистина ще ми бъде интересно — измъквам се.

— Bene! По кое време си свободна утре?

Не знам точно какво значи „свободна“ в случая, но му казвам, че сутрешните ни занимания в палацото приключват до дванадесет, а после можем да не се прибираме чак до седем.

— Искаш ли да се видим в един там? Можеш да ми бъдеш екскурзовод, щом ти си експертът — шегува се с мен. — И освен това имаш ли някакви други предпочтения за това какво ще правим?

Внимавай какво ще изтърсиш — предупреждавам се и в резултат не мога да измисля нищо в отговор.

— Може би да отидем на плаж? — предлага той.

— На плаж?

— Венецианското Лидо — напомня ми той за прекрасния дванадесеткилометров нос, който разделя лагуната от Адриатическо море. — Ще бъде като кратка ваканция.

— Убеди ме. Звучи като идеалния ден.

— Преди малко — навежда се към мен. — Стори ми се, че искаше да ме попиташ нещо преди малко.

— А, да — да се върнем към интервюто. — Ами чудех се за „Любовна академия“...

— Още една чаша вино? — предлага келнерът, като ме прекъсва на средата на изречението.

Тъкмо да кажа „да“, но Данте си поръчва еспресо и изборът ми става малко неуместен. Поръчката му е толкова разочароваваща отрезвяваща. Да не би да се притеснява, че може твърде много да си развърже езика. Или просто не иска от устата му да излиза огън, когато се върне на работа.

— Какво искаш да знаеш? — пита той.

— Ами, просто... Нали се сещаш, какво мислиш ти за това? — малко преигравам с безгрижния тон.

— Засега ми харесва — усмихва се подкупващо.

— Хубаво. Но вярвал ли в тяхната концепция — да се опитат да направят света по-романтичен? — говори си с него, Кристи, не го разпитвай!

— Мисля, че на никого няма да навреди.

— Смяташ ли, че ти си романтичен? — опитвам се да задам поличен въпрос.

— Аз съм венецианец — произнася той трите най-секси думи на този свят, които съм чувала. — Венеция е романтика сама по себе си. Ние сме родени с представата, че живеем в един уникатен и божествен град. Как после да не сме романтични?

О, божествен е, даже е прекалено!

— Карапли си някоя жена да се чувства несигурна заради това, че е с теб? — питам нещо, което живо ме интересува. — Имам предвид, че ти си такъв красив мъж и макар това да е бонус за едно момиче, може все пак да го накара да се чувства несигурно до никаква степен.

— Разбирам. Случвало ми се е. И после положих много усилия, за да променя това. Мисля, че е важно за една жена да се чувства уверена в себе си и в мъжа до себе си.

Виждате ли?! Знаех си. Той би помогнал в такава ситуация. Бе направил усилие да ме ободри. Не е като Джо, който просто ще каже: „Престани да говориш глупости, нали знаеш, че те обичам.“

— Ще ми се англичаните да приличаха повече на италианците — въздишам аз. — Предполагам, че на теория това ще се случи с Киър, Адам и Мелвин след края на курса. Какъв съвет щеше да им дадеш, ако ти ги обучаваше?

Хвърля ми изпитателен поглед. Вече наистина звучи като въпрос от интервю.

— Да им дам съвет?

— Да, нали знаеш, нещо, което да им помогне да бъдат по-романтични.

— В представите ми англичаните — усмихва ми се — винаги са били много почтителни. Тяхната представа за романтика е да целунат ръката на жената.

„Хубаво би било, ако наистина се случваше!“ — мисля си аз.

— Но смяtam, че жената трябва да бъде прегръщана. Така че по-добре да вземеш една жена в ръцете си и да я накараш да почувства силата ти.

Заклевам се, почти съм готова да се свлека под масата.

— Добре ли си, Кристи? — значи наистина съм изстенала на глас?!

— Мх-хм — тихичко успявам да измънкам.

— Ciao, Данте!

За щастие минава друг негов приятел, около четиридесетгодишен, с артистично изльчване и поема щафетата на разговора. Той се приближава до масата и макар и да не можа да разбера и дума от казаното, не можа да отрека, че изльчва страхотен чар.

— Кристи, мога ли да ти представя един страхотен майстор на стъкло — Лучио Бубачо.

Той стиска сърдечно ръката ми.

— Тъкмо обсъждахме романтиката — му казва Данте, като намигва на мен.

— А-ха!

— Романтик ли си, Лучио? — чувствам, че звуча малко нахално, но още не съм се съзвела напълно.

Той се смее и промърморва нещо многозначително на италиански.

— Казва, че по-скоро е стар мръсник и иска да отидем с него... — превежда Данте.

„Какво, за да ни го докаже ли?“ — помислям си.

— Иска да отидем до ателието му — продължава Данте, — тъкмо довършвал нещо за Сър Елтън Джон и иска да ни го покаже.

Очите ми се ококорват. Да не би в ската ми току-що да падна сочна подробност за тъпста знаменитост?! Или това са само трохички от бисквити?

Ателието на Лучио Бубачо е пълна противоположност на адската работилница на Данте. Мястото е светло и проветриво, с голям работен плот, разположен около стените на помещението. Именно върху него се случват нещата, но погледът ми е привлечен към съседната стая, където са изложени готовите произведения. Вместо големи гладки стъклени панели с абстрактен дизайн там могат да се видят гроздове от преплетени странни фигурки и безкрайно интересни форми. Отдалеч напомнят на нещо средно между молекулярни модели и фантастични приказни творения.

— Отблизо се различават малки маскирани човечета с множество изобразени детайли, облечени в рединготи и свирещи на цигулки и тромpetи; както и жени танцьорки, чиито глави преминават

в глава на лебед, има и русалки, които сякаш се носят сред пищни водорасли.

— Прелестни са! — чуруликам аз, докато разглеждам образа на една Горгона Медуза. Изведнъж се сепвам. Тя наистина ли е обута във високи лачени ботуши и няма бельо? Бич ли има в ръката си? Очите ми шарят насам-натам и улавят садо-мазо маска, обелен банан, изплезен език в стила на Джийн Симънс от Кис — накъдето и да погледна се появяват еротични образи.

— Работите му са изключително чувствени — Данте определено избира прекалено мек израз.

След всички симпатични клоуни и златни риби в магазините за сувенири наистина си мисля, че трябва да има някакъв предупредителен надпис на вратата: „Сега се пригответе за нещо съвсем различно!“

Докато продължавам да се взирям в митологичните перверзии наоколо, вече успявам да проумея коментара за „стария мръсник“.

— Чувствам се доста воайорски — обяснявам. — Все едно сме ги хванали по средата на акта.

— Движението на фигурата е централната тема на това произведение — казва Данте, като потвърждава наблюденията ми. — И разбира се човешката анатомия е негова специалност. Ако не беше роден тук, на Мурано, щеше да е художник или скулптор.

Трябва да призная, че пропорциите и формите на фигурите са безупречни. Някак си е успял да улови свиването на крак или извивката на китка, дори и начина, по който стърчат гърдите, когато тялото е наведено напред. Изпипването на толкова дребни детайли направо ме изумява. Не мога да проумея как изобщо успява да изобрази толкова точно един крайник, при това от материал като стъклото, който застива толкова бързо.

Тъкмо се каня да го попитам как го прави, когато го чувам да споменава Елтън Джон и се присlamчвам незабелязано до дяволския полилей в червено и черно, който той и Данте обсъждат. Докато те си говорят, ръката ми посяга към камерата на телефона. Направо усещам как Мици ме призовава — една бърза снимка и тя ще е на върха на славата. Но въщност не мога да го направя — твърде лесно би било да стигнат до мен след това, което ще провали прикритието ми в „Любовна академия“. Трябва да бъда твърда — моята работа е

приоритет пред тази на Мици. И освен това съм журналист, а не информатор. Когато хвърлям бърз поглед към рогатия дявол, който държи гарафа с червено вино (впрочем виното изглежда съвсем годно за пие), не мога повече да сдържам въпроса си:

— Как постигаш това?

Лучио се усмихва и се обръща към Данте:

— Защо не ѝ покажеш?

— И ти ли го можеш? — зяпвам.

— Лучио е истинският творец — отклонява възхищението ми Данте. — Правил е изложби по целия свят. Негови творби са снимани дори за юбилейни марки на република Сан Марино. Но, да, всъщност мога да ти покажа техниката.

Връщаме се на работния плот и Данте сяда пред пламъка на горелка и малък плинт. Някакво приспособление над него непрестанно изсмуква горещия въздух в помещението. Той разглежда няколко тънки пръчки стъкло подобни на сламки за коктейли и накрая избира три — розова и зелена, и в цвят на слонова кост. След видяното в ателието съм малко нервна какво ли ще измайстори, но се утешавам, че избранныте цветове не се свързват толкова с еротиката.

— Това се нарича техника на лампата — обяснява.

Обработва две от пръчиците, като държи по една във всяка ръка и бързо и сръчно движи ръцете си, като ги доближава и отдръпва от лампата и същевременно овалва, намушква и разтяга еластичното стъкло. После виждам как от пръчката с цвят слонова кост излиза длан, после идват пръстите, изтеглени един по един. Наистина е като фокус. Даже вече мога да видя ноктите. След това взема искрящото зелено и слага съвсем деликатен намек между палеца и показалеца си. Може би е химикал, защото се занимавам с писане?! Оказва се стъбло с листенце. От розовото се ражда цвят — всъщност розова пъпка.

Направо ме побиват тръпки от вълнение — той току-що ми направи роза!

Довършва чрез изтегляне китката и подобно на захарна пръчка завива трите цвята заедно.

— О, прекрасна е! Направо не мога да повярвам!

— Соранцо, въплъщаща Бубачо — Данте прави комплимент на учителя си.

— Изключителна рядкост — ми казва Лучио и показва, че все пак може да говори добър английски. — Трябва да ѝ отредиш специално място.

„Вече имам такова“ — мисля си. Не мисля, че изобщо съм срещала някой, който да прилича на Данте.

Когато ръката е достатъчно изстинала, той ми я увива. Докато го гледам с каква нежност се отнася към крехкия предмет, още повече се привързвам към него. Не че искам да влизам в игра на думи, но наистина се чувствам в „добрите ръце“ с него.

Лучио поглежда към часовника. Същото правим аз и Данте след него. Знам, че вече е време да си вървя, но с нежелание казвам на Лучио „Чао!“ и бавно тръгвам с Данте към най-близката спирка на вапоретото.

— Съжалявам, че се разделяме, но нали знаеш — трябва да работя.

— Знам. Разбирам те! — му казвам аз малко тъжно.

— Ще се видим утре в музея Гугенхайм.

— Да! — лицето ми светва. — И още веднъж благодаря за красивия подарък!

Внимателно нося малкото пакетче, като го придържам все едно е малко птиче.

— Ето го и вапоретото.

— До утре! — казва ми той, като ме изпраща с още един от сдържаните си поклони.

Едновременно съм очарована и разочарована, мислех, че италиянците си падат повече по чувствения контакт. Честно казано, искам точно една от онези прегръдки, за които той спомена — тези, които показват на жената колко е силен мъжът. Искам да се хвърля в обятията му и той любовно да ме притисне в себе си. Не мога да повярвам, че се чувствам така, но точно сега бих рискувала всичко заради него. Джо изглежда толкова далечен и второстепенен. Най-първичните ми инстинкти направо крещят да притисна до себе си този красив мъж.

За секунди си мисля, че той отгатва желанията ми и почти го усещам да пристъпва към мен, но устременото множество хора ме увлича към борда на лодката, далеч от него.

Или само на мен така ми се струва? Като имам предвид отношението му към „Любовна академия“, едва ли ще ми се открие изцяло. А дали и двамата по някакъв начин не водим двойствен живот?

Знам със сигурност обаче, че люшкането между очарованието и съмнението нарушава душевното ми спокойствие. Ако изобщо още имам някакво спокойствие!

Но току-що се сетих за място, което може да помогне да се сдобия с такова.

ГЛАВА 11

„Времето отминава и сме безсилни да го спрем. Защо тогава мислите остават дълго, след като всичко друго е изчезнало?“

Риокан

Когато акостираме на Сан Микеле, ставам и слизам от лодката по-бързо, отколкото един свещеник може да изрече „... пръст при пръстта“. Няма нищо по-добро от това да прекараш малко време с мъртвите, за да преосмисляш собствения си живот.

Още не мога да повярвам на бурята от хормони, която изживях преди малко. Хубаво е, че срещите с нашите Аморе са епизодични — след една нощ на Мурано бих казала, че наистина си играя с огъня.

Но сега съм добре — това влудяващо желание утихна. Наоколо няма кой да го запалва. След най-много половин час пристъпът на любовен копнеж ще се уталожи и ще ми остане само простата благодарност, че още дишам.

Хм, любопитно — спирам се и разглеждам табелата с образ на забулена жена в черна вечерна рокля, с голям червен кръст пред изображението. Не ми е ясно за какво се отнася големият надпис: „ЗАБРАНЕНО“.

Забранено плаченето, забранени са воалите или — без вдовици? Забраната за воалетки ми напомня забраните в училище децата да ходят с вдигнати качулки в гангстерски маниер. Вглеждам се по-отблизо — роклята има остро дълбоко деколте. Възможно ли е тази показност да се счита за неуважение към мъртвите? Проверявам собственото си деколте. Едва ли може да се нарече провокативно, но като си представям как полуразложени мъртъвци изскочат и хукват да ме преследват като в сцена от клипа „Трилър“, увирам по-плътно шала около врата си.

Още две крачки до вратата, застивам, обзета от възхищение: това наистина е едно от най-красивите места, които съм виждала — букети в цветовете на дъгата, бял мрамор и яркосиньо небе, докъдето ти стига погледът. Пристипвам в сянката на цъфнала магнолия и оглеждам разкриващото се пищно великолепие — от лявата ми страна са сградите, принадлежали на францисканския манастир, отдясно — поредица арки с колонади, които ми напомнят на открити карети, теглени от коне, с украса от пера. Далеч в пространството виждам висока врата с блестяща като диаманти решетка, която сега е разтворена към тюркоазносинята лагуна. А пред мен са множество украсени с цветя гробове.

Разхождам се между тях като чакълът и старите изсушени борови иглички хрупкат под краката ми, а фразата „Смърт във Венеция“ придобива изцяло ново значение. Не знам дали това е така заради великолепния слънчев ден, но никога не съм виждала гробищен парк с по-ведра атмосфера от този. Яростта и свежестта на растенията, украсяващи гробовете, изглеждат толкова жизнерадостно, сякаш празнуват изживявания живот, вместо да служат за жалки символи на скръб и печал. Наистина, много от цветята всъщност са копринени, което обяснява защо толкова малко от тях имат крехки кафяви висулки там, където някога са били цветовете им (Това винаги е толкова угнетаващо на гробищата, кой иска да му се напомня допълнително за гниенето и самотата на смъртта). Може би е илюзия, но тук сякаш тези мъртви са почитани ежедневно.

Не само гравираните им имена стоят на плочите, почти на всеки надгробен камък има и емайлирано изображение на починалия.

Отвръщам на усмивките на Луиджи Фаджинети, Антоанета Веронезе, Джан Андреа де Кандидо и скъпия Джузепе Лимончели, усещането, че съвсем наистина ги поздравявам. Странно усещане е да видиш изчезналите отдавна черти и да изпиташ лекото чувство на съжаление, че виждаш хора, които може би щеше да харесаш, ако познаваше.

Много от снимките ги показват по бански (значи няма проблем с разголването в отвъдното). Навсякъде защото снимките от ваканции преобладават в албумите ни. Рядкост е да те снимат в щастлив момент от обикновеното ти ежедневие — кой вади фотоапарата си, за да запечата изражението от сития си стомах след обилно домашно

хапване, например на Коледа? Или пък кой може да те снима, когато получаваш неочеквана целувка от любимия? Или среднощната дрямка, сгущен до котката?

Хващам се да си мисля каква снимка бих избрала за собствения си надгробен камък. Какъв момент бих избрала за обезсмъртяването си? Миг, когато изглеждаш най-красива или когато си най-щастлива? Какво би означавало повече при финалната равносметка? Спомням си с какво нетърпение чаках някога проявяването на снимките, преди да се разочаровам по-късно от разрошено къдрявата си коса или излязлата двойна брадичка. О, суета! Не е достатъчно само да си се забавлявал в момента, за да бъде успехът пълен, трябва и да изглеждаш възможно най-добре. И не си мислете, те съм в неведение, че списания като това, за което работя, набиват подобни послания в главите на хората.

По някаква причина песента „С какво от направеното днес ще се гордееш“ някак с упрек звуци в главата ми. По отношение на кариерата — мога да се гордея с това, което съм постигнала досега, или по-скоро с усърдието, с което съм работила. Но продължавам да се питам какво е ценното на приноса ми. Забавление в името на забавлението, звуци добре. Точно така мисля. Но все пак, ако е за сметка на чужд гръб? Дали статиите, които пишем, са жестоки или са в рамките на приличието? Или оправданието ни е „ние сме лоши само с другите хора, така че ти да можеш да се почувствуваш по-добре“. Срамувам се, като се сетя за лошата услуга, която може би съм направила на брат ми като помагам на „Хот“ да подхранва стремежа за домогване до богатите и известни футболни съпрузи, а не до бедните градинари, работещи упорито, които веднъж завинаги дават сърцето си.

Случайно забелязвам други части на гробището, които са предназначени за отделни съсловия — има обособена част за свещеници, друга за военни и една за портиери — мъже със сиви костюми и черни вратовръзки. Има обособено място дори и за гондолиери. Чудя се дали Тифани някой ден ще бъде погребана до някой гондолиер (разбира се с допълнително гробно място за всички материални неща, които би искала да отнесе със себе си)? Горкият Лоренцо! Чудно какъв ден ли е имал днес?

Ами Меган с луничките? Дано само не се влюбва твърде бързо в Стефано. Тя ми изглежда толкова готова за авантюри. А Адам и Алегра, имената им със сигурност си подхождат. Мелвин и Филомена

— поради някаква причина си представям Мелвин да седи на коляното й като някаква вентрилоквистка кукла, която бръщолеви, докато тя си хапва сладолед. Киър и Валентина? Тя сигурно го е завела на лекар, за да провери защо не се задавя от вълнение при външния ѝ вид, както правят всички нормални мъже.

Слагам ръка на сърцето си при вида на новоизкопан гроб. Побиват ме тръпки, като разбирам, че е починал млад мъж едва преди няколко дни. Усещането за загуба е осезаемо, а цветната украса е толкова пищна, че би била достойна и за карнавал. Можеш да почувствуваш любов във всяко едно цвете, обграждащо снимката. Двадесет и три годишен — чудя се дали си е отишъл, без да познае истинската любов? А после се чудя защо това има толкова голямо значение, защо любовта към противоположния пол се цени повече от любовта на приятел или тази на роднините ни, която е често подълговечна и безусловна.

И после се сещам за любовта ми към брат ми, какво значение има тя наистина? Особено когато той не ми отвръща със същото, напоследък. Почти все едно съм загубила любовта му, той някак си се опитва да накаже околните, като оттегля привързаността си. Не че само с мен се държи така, но аз изглежда поемам основния удар от обидите му; имам си теория, според която си обяснявам негодуванието му към мен, затова че аз имах втори шанс с Джо, а той с Чинция — не. Аз самата разбирам колко нечестно е това, тъй като се разделихме почти по едно и също време, но за мен и Джо беше само временно прекъсване. Макар и доста мъчително.

Всяка сутрин се събуждах с чувството за паника, че не мога да живея без него. Изглежда по-голямата част от времето плачех и след един такъв ден копнеех за момента, когато отново ще мога да дишам свободно. А междувременно той е изживявал същата агония. Ироничното в случая е, че всъщност аз скъсах с него, защото не смятах, че държи особено за мен. Мислех си, че знам какво значи любовта за мен, как изглежда и как я чувствам, какво бих направила от любов и колко бих я проявяvalа към него. След година имах чувството, че той е само бледо присъствие около мен и затова реших, че първоначалната искра между нас е изтаяла и че той охладнява към мен. Не исках да продължавам да стоя и да гледам как нещата се влошават, така че просто сложих край на всичко.

Първите три месеца раздяла бяха ежедневно усилие да избутам някак деня. Липсваше ми абсолютно всичко, свързано с него. Дори и лошите му навици. Странно беше — улових се, че си спомням с носталгия за това как изсмукваше със сламка въздуха от плик за фризера, за да увеличи вакуумния ефект. Чух, че си има нова приятелка, но дори да беше свободен, не бих могла да се върна към мъчителните чувства, които изпитвах тогава, така че трябаше да приема положението и да се справя някак. Всички ме убеждаваха, че малко по-малко ще започна да се чувствам по-добре, но това просто не се случваше. Предполагам, че това е етапът, през който преминава и Киър в момента. Казвам етап, но за него то направо си е вече начин на живот.

Както и да е, един ден Джо ми звънна неочеквано. Сърцето ми направо подскочи, когато името му се изписа на дисплея, и се почувствах толкова добре отново да чуя гласа му и да почувствам топлината, която се разливаше чрез думите му по линията. Говорихме си повече от час. Два дни след това ми звънна да ми каже, че той и другото момиче са се разделили. Тя му казала, че емоционално не е свободен и очевидно все още има чувства към предишната си приятелка.

— Мислех си, че ще искаш да знаеш това — подхвърли ми той невинно.

Ммм, да! Наистина исках.

Започнахме да си разменяме имейли. Един ден това продължи от десет сутринта до десет вечерта. А в полунощ получих поредното обаждане, в което ми казваше да погледна през прозореца. Той стоеше долу, под светлината на уличната лампа. По-късно ми каза, че разбрал по лицето ми, че още го обичам и ще бъда негова отново. Пристъпи към мен и ме целуна. После отново бяхме заедно. Стана просто така, изведнъж. Беше толкова сладък и грижовен през първите няколко месеца, като обеща, че никога вече няма да ме приема за даденост. А аз бях толкова щастлива.

Отново ме прободе силна болка. Как изобщо можах да си помисля да го нараня или мамя? Направо се стряскам, като се сетя колко податлива бях преди по-малко от час. Досега не разбирах онези, които захвърлят с лека ръка живота си заради една прищявка, но мисля, че днес имах възможност да усетя нещо подобно. Боже,

наистина трябва да внимавам! Като начало, никакви питиета повече в присъствието на Данте. Трябва да внимавам с него и най-вече — устните ми да са далече от неговите.

Оглеждам се наоколо и виждам двойките, които са спазили обета си „... докато смъртта ги раздели“ и осъзнавам, че това, което искам, е дълготрайност, а не авантюра, която после да ме остави сама със съжаленията ми. Искам на моя камък да пише: „Обичната ми съпруга“.

А не: „Малката, която забърсах онова лято“.

Разведрявам се малко. Щом ми се въртят из главата такива неща, значи има надежда! Имала съм проблеми с обвързването, но сега съм съвсем сигурна — искам да остане с някого. Наистина искам!

А и двамата с Джо вече сме живели две години заедно, тъй че той е изпитан и тестван — практическият избор. Най-директният маршрут за постигане на целта. Имаме минало, ще имаме и бъдеще. Да, имаме разни дребни проблеми в настоящето ни, но те ще отминат.

Новите ми идоли са Джовани и Ирма Зане Монтесанто. Разглеждам снимката ѝ: ръката ѝ гордо стои върху ревера му, усмихната и доволна, а той поглежда към нея грижовно. Починал е тридесет и пет години преди нея, но ето ги сега — лежат едни до друг във вечността. Ето това е романтика.

Но тя едва ли се вписва в модерните времена. В наши дни всички, които настояват „да продължиш живота си“, порицават агонията. „Мина вече година“, казват, „Той би искал да си намериш някой друг!“, което ми звуци смехоторно. Имам много приятели без гадже вече в продължение на четири-пет години и никой не се меси така в техния живот нито ги припира да си намерят партньор — а те всъщност искат да се запознаят с някого. Но тези, чиято любов е била отнета без време, се очаква непременно да хукнат да търсят някой нов. Да се върнат на сцената. Немислимо е задълго да ги оставят насаме с болката. Него го няма вече! Следващия!

Как ли било с Джо, чудя се. Дали е такава и любовта между нас? Толкова дълбока и обсебваща? Така че да ни поддържа дори и когато единият от нас вече не е между живите?

Щеше ми се да съм по-убедена в това. На бас се хващам, че Ирма е била „център на света“ за Джовани. Както впрочем и обратното. Как да повярвам, че аз съм приоритет номер едно за Джо? Не е като да изчаква нещо по-добро на хоризонта. Показа ми доста ясно, че съм му

достатъчна. Неговото търсене е приключило. Знам, че обича да съм около него, да знае, че се мотая в банята или където и да е другаде, но толкова рядко ми показва истинска страсть. С изключение на периода след раздялата. Казва, че понякога препрочита прощалната ми бележка, за да си припомни как се е чувствал след раздялата и да прави всичко възможно да ме задържи; и въпреки че признанието е много трогателно, явно невинаги намеренията му се въплъщават в дела. Мисля, че стигаме до нещо като задънена улица, защото той никога не е склонен да покаже плам, предпочита удобството и сигурността. А изглежда, че аз искам повече значими жестове. И може би малко повече тръпка.

Гледам към Ирма и се чудя как ли е успяла. Предполагам се е справила заради синовете си — Оскар и Лино. Джовани е бил жив чрез всички тях. Ех, италианско семейство — изглежда неразрушимо и толкова жизнено. Защо аз не мисля по същия начин за собственото си бъдещо семейство? Дали не прекарах твърде дълго време в отдаване на кариерата си, свързана с известните хора, и вече може би съм се откъснала от повика на кръвта? Как стана така, че се интересуваме повече от това какво правят звездите, отколкото от живота на хората около нас? Клюкарстваме за тях все едно са членове на порасналото ни семейство — като ги осъждаме, завиждаме им или даже предлагаме съвети, които никога няма да стигнат до ушите им. И какво от това? Те нито за секунда няма да помислят за нас.

Така че в края на краищата човек може да отиде към вечното си жилище като перфектното копие на Парис Хилтън или може да почива в мир както тази възрастна жена с букет от фрезии и пастелни рисунки от внучката ѝ върху гроба.

Поглеждам и виждам жива жена около седемдесетте да се приближавало гроб на съседната редица, с букет цветя в едната ръка и пазарска чанта в другата, все едно се отбива на среща при стар приятел.

Изглежда това, което има значение, са хората и отношенията, които имаме с тях. И да живееш живот, който ти харесва.

Което ме връща отново в изходна позиция. Опитах се да омаловажа битката Джо срещу Данте, мислейки, че последното е чисто хормонално увлечение. Мислех, че ако дойда тук, всичко, което ми се случи на обяд, ще ми изглежда абсурдно глупаво и че просто ще

изпитам радостта, че съм жива и здрава. Но вече разбирам, че поредицата от избори, които ще направя през следващите осем дни, ще повлияят на остатъка от живота ми.

Никакъв стрес значи.

Телефонът ми писука заради новопристигнало съобщение. Ако е от Джо, ще го приема като знак, че продължаваме до живот — Мистър и Мисис... Не! От Сабрина е, която ми казва да отида направо на вечеря, вместо да се връщам в „Любовна академия“. Значи, когато отново взема vaporetoto към Fondamenta Nove, ще съм преполовила пътя до ресторантa.

Всъщност ми е твърде скоро да сядам на масата за още едно обилно ядене, но може да бодна маслинка две.

— О, извинете! — налитам на група туристи, все едно че сме си уговорили среща в частта, отделена за кремациите, при подредените в редици урни, подобни на мраморни шкафове с чекмеджета.

— Няма накъде повече! Стигнахме до мъртвата точка! — провиква се някой от групата. И после се засмива сковано на случайната нескопосана шега.

Време е да си вървя.

ГЛАВА 12

„Никой не може да бъде измамен от никого така жестоко, както от самия себе си.“

Фулк Гревил, 1-ви барон на Брук

— Е, как са нещата?

Телефонно обаждане, докато отивам към Calle Delia Racchetta, обратно към Венеция. Звъни Хелена, заместник-редакторката на Рут от офиса, която поема задълженията ѝ, докато Рут е на Бахамите.

— Нещата? — още съм малко замаяна от разходката до Сан Микеле, да не говорим, че се чувствам малко изгубена. Не трябваше ли да има мост тук някъде?

— Нещата с любовта, бейби! — пропява по телефона тя. — Назначиха ли ти вече компаньон?

— Ммм, всъщност да и не!

— Осветли ме! — мога да си представя как си е качила краката върху бюрото на Рут, размазана от кеф, че има собствен офис.

— Мъжът, с който ме сложиха в двойка, не е от техния контингент.

— Какво се опитваш да кажеш? — пита тя доста озадачена.

— Той всъщност беше нает в нощта на пристигането ми.

— Но така няма смисъл — изсумтява тя. — Трябва да се размениш.

Решавам да поспра, за да довърша разговора. Не искам да решавам нищо, докато съм разконцентрирана.

— Не, не смятам, че е необходимо — забързвам отново, като защитавам съюза си с Данте.

— Но каква е ползата, ако не можеш да изкопчиш от него сочна информация? Той няма опит в тези неща, нали така?

— Така е, но може би и няма да бъде толкова лоялен към новите си работодатели, колкото останалите — в преносен смисъл се хващам

за сламката, а буквально стискам стъклена ръчичка, която ми направи, все едно е някакъв талисман. — Разбиращ ли, понеже е новак, той няма да бъде особено предпазлив — продължавам да я убеждавам най-серизно, като още веднъж се възхищавам на изящните стъклени пръсти. — Всички инструкции, които е получил, са съвсем пресни в паметта му.

— Не съм никак убедена в това — не се предава тя. — Струва ми се, че някой с опит би бил по-подходящ. Нали се сещаш — някой, който е направил няколко кръгчета.

— Но това звучи почти отблъскващо — протестирам аз.

— Е, ти все пак не влагаш истински емоции, а така ще имаш подобър материал за статията.

Замислям се за момент, като вече съжалявам горчиво, че казах истината.

— Виж, има един Лоренцо...

— Да? — вече звучи заинтересувана.

— Мога лесно да говоря с него и без официално да се разменяме. Знам, че момичето, с което е в двойка, ще подскочи от радост, ако им предложа да изляза с тях.

Хелена въздиша, изтощена от съпротивата ми, а после с подозителна нотка в гласа питат:

— Защо толкова се опъваш да се разделиш със своя жиголо — как се казва?

— Джузепе — лъжа аз.

— Не може да бъде — смеет се на висок глас, — звучи като бащата на Пинокио.

— Той се казваше Джепето.

— Все едно!

Поглеждам назад към Сан Микеле — такова престижно и достойно за уважение място, без никакви вътрешни конфликти.

— Знаеш ли, наистина всички са много мили тук — започвам колебливо. — Не обичам да разочаровам Рут, но има вероятност „Любовна академия“, да не е лъжа и измама.

— Боже, наистина се надявам да не си права! Къде е материалът за статията, ако е така?

— Шегуваш ли се — отвръщам на удара аз. — Ако това тук е истинско, това е много по-голяма новина, отколкото, че просто са

агенция за компаньони.

— Да, обаче твоите четири страници са в раздела за скандалите!

— Не може ли да ги прехвърлим към „Вдъхновение“? — вече се пробвам на преговори.

— Изключено. Няя я отрязахме.

— Какво? — чувствам се напълно изтощена. — Не може да бъде. Беше един от балансиращите раздели на списанието и вече го няма...

— Да, Рут го реши вчера. Обади се с новото разпореждане от СПА центъра. Иска повече страници за снимките на папараците.

— Е, сега вече наистина ще се отличаваме от другите списания!

— забивам юмрук в мазилката на близка стена.

— Това искат читателите.

— Така ли е наистина? Не съм убедена!

— Размерът на продажбите никога не лъже — отрязва ме Хелена.

Не мога да споря с това. Знам, че онези снимчици те изхвърлят нагоре с тираж, но не мога да си обясня защо да няма някакво равновесие между тях и нещо по-смислено за четене.

— И не забравяй да поразпиташ приятелите на брат си — продължава да нареджа Хелена, — нали разбиращ, те може да знаят нещо за Академията, така че някой може да извади една-две кирливи ризи.

— Мммм — аз отговарям единствено с неангажиращи междууметия.

— А и искаме да направим секция с трагичните истории на разбитите сърца, записали се на курса, така че гледай да осигуриш достатъчно подробности за написването на мини профили на участниците.

— Мисля, че „трагични“ е малко силно казано.

— Вече и тях ли защитаваш? Добре, това може би значи, че и те те харесват и е по-вероятно да споделят неща с теб. Ще стане страхотен материал.

Застивам в безмълвен писък за секунди и после се отърсвам решително с думите:

— Виж, Хелена, съжалявам, че трябва да свършваме, но е време да се видя с „разбитите сърца“ на вечеря, за която вече закъснявам. Така че ще трябва да затварям.

— ЧАО! ЧАО! — трепти гласът ѝ в слушалката. А аз просто натискам червената слушалка.

Не мога да позволя това да ме разстройва сега. Наистина закъснявам, но поне успях да намеря моста, който води до така подходящо именувания Fondamenta Misericordia^[1]. Ходя около него с шал, увит около раменете ми — абсолютна противоположност на безгрижно влюбената жена.

Единственото, което ме разведрява, е страничната уличка „Larga Lezze“. Тук едва ли някой ще купува стъклени изделия от Мурано, подсмихвам се аз.

Има по улицата няколко ресторанта, успоредни на канала — пред един от тях има тълпа от опърпани младежи със спъстени коси и куче, вързано на дрипаво въже навън. Дали наистина тук са избрали да вечеряме от „Любовна академия“? Още веднъж съжалявам, че съм се облякла подобно на Захарната фея.

А, ето го, с двойна врата — „Paradiso Perduto“^[2]. Когато влизам, ме лъхва атмосферата на кръчма и бордей, все едно съм попаднала в „Оливър Туист“ — гъсто подредени дървени маси и мургав акордеонист, движещ се между тях. Ето я и моята групичка в дъното. Очите им се оживяват, когато ми помахват лекичко, нетърпеливи са да чуят как е минал денят ми и да ми разкажат как те са прекарали своя, в пълно неведение, че аз съм информатор, на която не трябва да се доверяват.

Ядем най-тълстите спагети, които някога съм виждала, трябва да ги опиташ, за да разбереш какви са. Но на мен твърде много ми приличат на червеи, за да бъдат вкусни, но сосът амартикански е изключително пикантен и върви чудесно с хляб и силно вино, което ни наливат от гарафи. Комбинацията от вкусове успешно притъпява болката ми. Както и тази на Киър, като съдя по израза на лицето му. Дори го забелязвам да се смее веднъж или два пъти, но не съм сигурна дали се смее със или на Мелвин, който седи срещу него. След елегантния прием на събирането по двойки вчера и след днешните мъки тази среща наистина е доста релаксираща. Освен може би за Тифани, която вече се разходи до банята, за да разгледа приборите си на по-силна светлина.

— Харесва ми приглушената светлина тук — свивам рамене аз.

— На мен също — съгласява се Адам, а рамото му докосва моето, когато се навежда да ми прошепне: — Предразполага към изповеди.

За секунда си мисля, че ще започне да споделя с мен, а аз въсъщност не бих искала. Не, моля те, по-добре не ми казвай нищо, което по-късно да използвам, за да направя статията си по-сочна.

— Прости ми, отче... — решавам да поема инициативата, като се навеждам към него — ... за нуждата да се пресегна за още парmezан.

— О! — изглежда разочарован, когато аз се връщам обратно на мястото си на скамейката, и бързо ми предлага още вино. — Е, как беше срещата с Данте? — пита той. — Странно е като си помислиш, звучи направо като „среща със съдбата“.

— Добре — усмихвам се аз. — Виж той направи за мен това.

— Уay! — впечатлява се Меган от другата страна на масата. — Твойт Аморе го е направил?

— Да, пред очите ми — отговарям аз, като ѝ подавам ръката, за да я разгледа отблизо.

— Толкова е нежна! — държи я на милиметри от лицето си. Сигурно трябва да има изключително добро зрение.

— Знам, че винаги съм искал такъв партньор — подсмърча Адам. — С добро зрение.

Прасвам го лекичко.

— Ревнуващ, защото ти самият не би могъл да направиш такъв мини шедъровър за няколко минути.

— Откъде знаеш? Аз може да съм най-големият майстор на правенето на играчки от балони в целия Шепърдс Буш.

— Наистина ли си? — питам предизвикателно.

— Не съм — признава си той.

— С какво се занимаваш? — питам, защото съм любопитна, а и заради информацията за мини профилите, които може би ще се наложи да правя.

— Аз ли? Ами...

— Да не би да си забравил?

— Не, но истината е, че е твърде досадно и не си струва да го споменавам.

— Знам какво имаш предвид — оплаква се Меган.

Адам се усмихва благосклонно на уместната ѝ забележка.

— Какво ще кажеш да забравим за кариерите си тази вечер? Вместо това може да се наричаме един друг „любовници“? — смее се той. — Нали затова сме тук в края на краищата.

— Вдигам тост за това — подрънка Меган пиянски с чашата си.
— Аз не съм зъболекарска медицинска сестра, аз съм любовница.
— За любовника във всеки от нас! — вдига тост Адам.

Чашите звънят около масата, а шумът е подсилен от специалните усилия на Мелвин. Усещам очите му върху себе си, които се опитват предадат интимност и покана през преградата на седящите между нас четирима души. Много след това той се озовава до мен, седнал на мястото на Адам, който е отишъл до тоалетната.

— Готова ли си вече?

— За какво? — оглеждайки се наоколо за нещо, което да ми подскаже отговора. — За десерт?

— Щом предпочиташ да го наричаш така — поглежда ме похотливо, като същевременно ме обгръща с чесновия си дъх.

— Оу, Мелвин!

— Не можеш вечно да ми устояваш, Кристи!

— Мисля, че мога — уверявам го аз.

Той ми отвръща със съжалителен поглед.

— Не понасям да гледам жена, която е толкова не наясно с желанията си.

Извивам очи. Само ако знаеше. Имах кратки пристъпи на желание към Данте през цялата нощ. Но се опитвам да не обръщам внимание на тревожните си усещания заради наскоро взетото решение да остарея с Джо.

— Както и да е. Исках само да знаеш, че въпреки силната пътска връзка между мен и Филомена ти си това, което искам — завършва речта си Мелвин, тъй като Адам се появява на хоризонта.

— Да, добре — правя гримаса, представяйки си как те двамата са се награбили един друг. — Разбрах.

Веднага щом той става, сяда Тифани.

— Нямаш нищо против, нали Адам? — питат я, когато той вижда, че мястото му е вече заето.

— Ами...

— Добре. Слушай, искам да ти покажа нещо! — бърка в чантата си и изважда три бележки с надраскани телефонни номера. — Не е

лошо за един следобед.

— Страхотно! На гондолиери ли са? — питам, като се опитвам да дешифрирам имената.

— Двама гондолиери и един изключително любезен бизнесмен.

— Предполагам тогава, че не си прекарала много време с Лоренцо?

— О, напротив, намерих тези тримата, докато бях с него — чурулика тя. — Казах им, че ми е преводач.

— Той как го прие?

Тя вдигна рамене, сякаш въпросът не беше от особено значение.

— Сабrina каза, че трябва да прекарам с него утрешния следобед и двудневното пътуване. После мога да го сменя, с когото искам. Може би с някой от новите ми открития.

— Позволено ли е?

— Е, ти го направи. Напомних на Сабrina.

Чувствам се малко виновна. Какво направих?

— А какво е това за двудневно пътуване?

— О, ти пропусна, нали така. Сабrina раздаде листове с инструкции за всеки още когато дойдохме. Сабrina... Чакай, имаш ли листа с дестинациите за пътуване за Кристи?

— Можеш да вземеш моите — предлага Меган. — Аз вече реших да отида до Верона със Стефано.

— Значи всички отиваме на различни места?

— Да.

— Всеки с неговия Аморе?

— Да.

Дявол да го вземе!

— Ти къде ще ходиш? — питам Киър, който е застанал зад Меган, очевидно изчаквайки сервитьорката да приключи с поднасянето на десертите.

— Връщам се в Академията.

— Тоест?

— Тоест ще се видим после — казва той и си тръгва.

— Чакай, идвам с теб! — все още искам да попитам Адам как е минала срещата му с Алегра, но точно сега брат ми има приоритет.

— Не искаш тирамису? — пита Тифани, докато аз съм се навела и тършувам наоколо за чантата си. — Много е хубаво.

— Мислех, че си в процес на детоксикация? — поглеждам я.
— Така е, но не точно в този момент.
— Заповядай, можеш да изядеш и моето. А, сетих се.
— Какво? — пита тя, когато отново се изправям на крака.
— Чудех се какво ще кажеш да излезем и двете с нашите Аморе

утре?

— Да! — лицето ѝ грейва. — Да! Да! Да! — повтаря с широка усмивка. — Готова съм на всичко, за да разнообразя досадата от Лоренцо.

— Чудесно! Имам среща с Данте в един, в музея Гугенхайм. Ще дойдете ли там?

— Категорично! Може да се комбинираме и за пътуването — ентузиазира се тя. — Аз си избрах винен тур във Венето, така че едвали ще бъда съвсем в съзнание.

— Мммм, не мисля, че е подходящо за мен — казвам. Последното нещо, което искам, е да се наливам с нещо бълбукащо, докато Данте е наоколо. Решавам да затегна строго задръжките си.

— Каквото и да решиш, Сабрина ще очаква да чуе какво си избрала утре на закуска.

Помахвам лекичко на водачката, че съм разбрала, и пожелавам лека нощ на цялата компания.

Точно преди да си тръгна, се обръщам назад — виждам ги да си бъбрят, да пеят с акордеониста и да си поръчват допълнително десерт. Изглеждат всичко друго, но не и трагични. Ако сега трябваше да избирам между тази вечер и луксозен курорт с минерални извори на Бахамите, мисля, че знам какво щях да избера.

— Идваш или не?

— Да, да — бързам аз да настигна Киър.

Разхождаме се мълчаливо няколко минути, а аз напразно се надявам, че той доброволно ще сподели нещо с мен. Но не става така.

— Е, как мина днес с Валентина?

— Добре. Тя е много мила.

— И привлекателна — подхвърлям аз.

— Ако си падаш по този тип — свива рамене.

Приглушено сумтя. Какво не ѝ харесва — жената е направо божествена!

— Чинция привлекателна ли е?

Знам, че рискувам с този въпрос, но също така осъзнавам, че ситуацията е подобна на тази, когато някой е умрял и хората се страхуват да попитат близките му за нещо, свързано с него, за да не събудят отново скръбта им. А всъщност за скърбящия е облекчение да може да говори за човека, който е обичал.

— Имаш предвид физически? — опитва се да печели време.

— Да, предполагам. Просто попитах как изглежда. Никога не съм виждала нейна снимка.

Той мига учестено, все едно се опитва да извика образа ѝ в различни ситуации.

— Тя беше... — поклаща глава, очевидно неспособен да подбере подходящите думи.

— С каква коса? — помагам му да започне.

— Дълга. Лъскава. С кичури в цвета на пчелен мед.

— Очи?

— Кафяви. Тъмнокафяви — усмихва се сам на себе си. — И винаги носеше някакво цвете зад ухото или на ревера, или пък закичено на чантата ѝ.

— Очарователно. Откъде ги вземаше? Цветята, имам предвид.

— От мен. Давах ѝ ново цвете всеки ден.

Поглеждам към Киър и после свеждам очи към паважа. Толкова е тъжно! Наистина едва ли можеш да преодолееш такава любов, любов, която си създавал, а не само си изпитвал. Която наистина те е превърнала в специален човек. За която си полагал толкова усилия.

Дали е въпрос на личен избор да се отدادеш толкова емоционално, както Киър или да стоиш леко настрана, зает с други проекти, както прави Джо? Или просто Чинция е била подходящата жена — способна да накара Киър да се чувства така? Но как може да е била „подходящата“, щом го е зарязала? Джо смята, че аз съм подходящата за него, достатъчно подходяща, за да живеем заедно, да стана майка на децата му, но всъщност никога не е бил романтичен с мен. Дали в мен е причината да не мога да извадя наяве тази негова страна? Надявам се до края на курса да знам.

Междувременно трябва да решава къде да бъда утре вечер.

— Езерото Гарда, Верона и къщата на Ромео и Жулиета, средновековният град Венето, музеят „Ферари“ в Маринело, обзалагам

се, че Адам ще поиска да отиде там... — опитвам се да върна разговора в по-практична насока. — Ти избра ли си вече?

— Няма да ходя никъде.

— Но, Киър...

— Обясних на Сабрина, че Тонио има нужда от мен точно тази вечер, и тя няма нищо против.

— А може би тя може да смени програмата ти за друга вечер?

— Ще видим.

Вече сме се върнали в стаята. Аз още разглеждам списъка, докато Киър си мие зъбите.

— Болоня, Милано, Доломитес... — мръщя се над страницата.

— Триест?

Той попива лицето си с хавлия.

— Това е на границата със Словения.

— Римини?

— На морето. С голямо яхтено пристанище.

— Коя за теб е най-неромантичната дестинация?

— Защо питаш? — обръща се Киър към мен. — Да не би да имаше проблем с Данте?

— Не, не изобщо. Не е направил нищо повече от това да ме целуна по бузата.

— Да не би да си разочарована?

— Не съм — изписвам аз.

Улавя погледа ми за момент и после казва:

— Болоня. Никога не съм бил там, но не си представям някой да изпитва тръпка след голяма порция спагети болонезе.

— Прав си — заграждам го с кръгче. — Всички тези планини и езера звучат твърде идилично. Отивам да оставя формуляра на рецепцията още сега.

— Добре — казва той, докато се намества в леглото с книгата си.

Когато слизам долу, виждам офисът зад рецепцията да свети, но въпреки това не изглежда като да има някой вътре. Дали това е шансът ми да свърша малко от жалките си детективски задачи днес?

Предпазливо се навеждам и поглеждам зад бюрото, като се преструвам, че търся химикалка.

— Трябва да оставя бележка на Сабрина... — казвам на висок глас, в случай че някой ме наблюдава. — Само че не мога да си намеря

плик! Може би тук има такъв? — навеждам се през вратата на офиса. Празен е. Бързо оглеждам ъглите на стаята за камери. Няма такива, поне видимо. Промъквам се и оглеждам бюрото, като забелязвам книга с много номера на отворената в момента страница. Приближавам се още по-близо и забелязвам нещо много по-лошо от охранителна камера. Чифт очи:

— О, о — опитвам се да не се паникьосвам, — здравейте! Вие може би сте от нощната смяна?

Мъжът ме гледа объркано.

— Mi scusi поп la capisco...^[3]

— Ммм... — италианският ми ме предава. — Notte securrite? — измислям нова дума, докато соча към него.

— Sicurezza^[4]! — поправя ме той. — Si!

— Non — потупва се по гърдите. — lo sono il ragioniere.

— Регионален мениджър? — пробвам да отгатна.

Той отново изглежда объркан.

— Няма значение! Извинете, че ви притесних! — излизам от офиса, следвана от него. — Само исках да оставя това на Сабрина... — правя изразителна гримаса и потупвам отворената книга на бюрото. — Graziel — махвам му за довиждане накрая и се добирам до стаята си.

— О, ти си щастливец, че говориш езика — оплаквам се на Киър, докато се промъквам в леглото до него. — Беше такъв тормоз!

— Какво беше тормоз?

— Някакъв човек долу ми каза, че бил „ragioniere“. При моите познания би могъл да ми каже и че обира офиса в момента.

— Ами възможно е — отвръща Киър, — „ragioniere“ значи счетоводител.

Очите ми се разширяват. Не може да бъде! Била съм толкова близо до човека, който знае отговора на ключовия ми въпрос — заплащат ли на избраните Аморе за „допълнителни услуги“. Но дори да знаех кой е той, докато бях долу, как точно бих могла да задам дискретен въпрос на човек, който не разбира и дума от казаното. Присвивам очи многозначително към Киър.

— Не.

— Какво не?

— Не, няма да сляза долу и да разпитвам счетоводителя заради теб.

— Няколко въпроса съвсем не могат да се нарекат разпит.

— Не!

Въздишам и започвам да крача из стаята. Тъй като всички са още на вечеря, това изглежда като златна възможност да разберем как стоят нещата тук.

— Ти наистина ли си мислиш, че ще ти каже? — пита Киър, като оставя книгата си.

— Ами ако му отвлека вниманието и ти хвърлиш един поглед на това, над което работи?

— Кристи, чуй се само! Наистина ли работиш това? Знам, че обожаваше да гледаш „Магнум“, но...

— Ти не искаш ли да разбереш за същността на това място? — изхленчвам аз.

— Не, наистина. Въпросът по никакъв начин не представлява интерес за мен.

— Не си любопитен дали Валентина всъщност не проституира?

— Ако го е правила, в което впрочем се съмнявам, досега да се е пенсионирала. Докато бяхме заедно, нямаше мъж, който да не се обърне след нея да я зяпа на улицата. Когато спирах дори за момент да си завържа обувката, и вече някой се приближаваше да ѝ предлага вечеря, диаманти или каквото се сетиш още! Но аз видях къде живее и със сигурност мога да кажа, че не е богата.

— Бил си у тях?

— Да, тя искаше да си вземе пуловер. Нищо не се случи.

— Тя предложи ли ти?

— Сега мен ли разпитваш?

— Просто се опитвам да си върша работата — протестирам аз.

Киър ми хвърля убийствен поглед и после се пресята за ключа на лампата с думите:

— Гасим осветлението.

Опитвам се да подхвана темата отново, но той ме отрязва със:

— Сабrina каза да се постарааем да изглеждаме възможно най-добре утре. Така че имам нужда от малко разкрасяващ сън.

След което се зави през глава и се обърна към стената.

Оглеждам се наоколо и се чудя как да постъпя. Вече изгубих ентузиазъм. Но ако това е единственият ми шанс със счетоводителя?

Ако той идва само веднъж седмично? Или може би веднъж на девет дни и само веднъж се засича с новата група гости. Сега или никога!

Отварям вратата и виждам Адам да стои от другата ѝ страна.

— О, добре, че още не си си легнала — усмихва се той.

— Киър спи — прошепвам аз, притваряйки вратата.

— Исках само да ти дам това — носи моя шал. — Беше го забравила в ресторанта.

— О, много ти благодаря! — надничам зад него. — Всички ли се върнаха вече?

— Прибират се на малки групички.

Дявол да го вземе, работата със счетоводителя пропадна! Не мога да говоря с него пред свидетели.

— Наред ли е всичко? — пита загрижен Адам.

— М-хм.

— Изглеждаш малко разстроена.

— Не, добре съм. Време е да си лягам.

— Накъде беше тръгнала?

— Моля?

— Когато стигнах дотук, дори не се наложи да почукам, изглеждаше като че си се запътила нанякъде.

— Всъщност знаеш ли, вече не си спомням — не съм много убедителна.

— Само не ми казвай, че се промъкваше към Мелвин! — присвива очи той.

— Спипа ме — смея се аз твърде високо.

— Е, аз пък имам тайна любовна среща с Джерард, така че се налага да ме извиниш — и той ми пожелава лека нощ.

— Да се позабавлявате! — махвам му за довиждане аз, като се подсмивам на неговата преднамерено префърцуна походка.

Нешо в Адам ме кара да се чувствам сякаш го познавам доста по-добре, отколкото се знаем всъщност. Когато се връщам обратно в стаята, като всички идеи за шпиониране са укротени, си давам сметка, че Адам физически и като характер доста прилича на Джо и закачките му с мен ми напомнят как аз и Джо се задявахме един с друг, когато се запознахме. Тази мисъл ме натъжава по две причини. Първо, защото аз и Джо вече не сме онази шегуваща се и закачлива двойка, каквito бяхме. И второ, трябва да се примиря с факта, че колкото и копия на

Джо да срещна, няма да е достатъчно само да си припомням атмосферата на онези безоблачни дни.

Въздишам лекичко, докато се катеря, за да се мушна в леглото. Всички останали са дошли в Академията, за да открият новата си Любов. А аз искам само старата ми любов да бъде нова отново. Дали не съм най-заблудената тук?

[1] Misericordia — Милосърдие — ит. — Б.пр. ↑

[2] Paradiso Perduto — Изгубеният рай. — Б.пр. ↑

[3] Mi scusi non la capisco — Съжалявам, не разбирам. — Б.пр. ↑

[4] Notte sicurezza — нощна охрана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

„Беше ли той привлекателен? — Тя беше твърде увлечена по него, за да знае това.“

Одри Бет Стейн

На следващата сутрин се събудих от обезпокоителен сън, в който Джо и Адам някак бяха смесили лицата си, а аз не можех да ги отлиcha един от друг, освен по това, че Адам беше малко по-грижовен. После отидох до огледалото да проверя и собственото си лице и открих, че от другата страна ме гледа втренчено Рут. Кръвта ми се смрази.

Киър вече се е отправил на поредната си потайна разходка. Пробвам да звънна на Джо, но той ме отрязва:

— Изместиха ми всички срещи с един ден напред, мога ли да ти се обадя следобед, когато се поуспокоят нещата?

— Разбира се — казвам му, въпреки че по това време вероятно ще бъда с Данте. Всъщност ще трябва да се справям с Данте, Лоренцо и Тифани. Как можа да ми хрумне, че е добра идея? А, да, нали все пак правя това заради списанието? Дори не мога да си представя какво би било да изживея подобно нещо наистина, без да следвам предварително скроените планове.

Опитвам се да се откъсна от тези мисли, като избирам по-малко женствени дрехи за днес, отколкото за вчерашната среща. Ще бъда в цвят каки, комбиниран с бял лен и подходяща лента за коса на точки; бремето на тъмната страна на „Любовна академия“ ме притиска като тежък товар, докато слизам по стълбите. Когато кракът ми стъпва на пода във фоайето, забелязвам, че Сабrina ме наблюдава изпитателно. Мисълта да бъда хваната, дори и в момент, когато само си мисля за статията, постоянно ме кара да се чувствам, сякаш стоя на ръба на пропастта.

— Изглеждате ми твърде ангажирана — забележката ѝ е необичайно рязка. — Готова ли сте да се присъедините към нас?

— О, да — енергично кимам с глава аз, сякаш за да се отърся от съмненията; и дори се опитвам да покажа лека усмивка. — Съвсем готова!

— Моля, седнете! — погледът ѝ кръстосва между стълбището и стаята за закуска, където мъж с глас като на Андреа Бочели оповестява появата на Тифани. Тя се приближава, като междувременно прекарва пръсти през косата си и прави начупена физиономия към огледалото зад нас.

— Да не би да има проблем с огледалото във вашата стая? — питат строго Сабрина.

— Само проверявам... — опитва да ѝ отвърне Тифани.

— Дали не е настъпила някаква радикална трансформация във външния ви вид на път от спалнята до приемната? — продължава с режещ тон Сабрина.

Сега нацупената физиономия на Тифани е съвсем искрена.

— Нали трябваше да обърнем специално внимание на външния си вид днес.

— Но е твърде очевидно, че предпочитате да гледате себе си, вместо да обърнете внимание на околните.

Ето това вече беше наистина строго мърене. Хвърлям ѝ един съчувства поглед, докато тя сядат до мен, и прошепвам:

— Мисля, че днес навлизаме в трудния етап на курса. Следващият, който се появява, е Адам с бавна шляеща се походка и обичайната си веселост.

— Е, дами — ухилва се той, като вижда как сме се наредили, но не дава напрежението.

— Внимавай, гледат те! — предупреждава го Тифани.

— Искате малко шоу може би... — той взема последните няколко стъпала с високи подскоци като герой от мюзикъл.

Преди Сабрина да пусне коментара си, се появява Мелвин. Направо няма търпение да слезе по стълбите.

— Кристи, изглеждаш зашеметяващо — напада ме той, като се вмъква в пространството между мен и Адам.

— Как смяташ, че се чувстват останалите жени в стаята, Мелвин? — Сабрина захапва и него.

— Моля? — малката му изпъкнала челюст увисва.

— Обърна специално внимание на Кристи и пренебрегна всички останали!

— Не мога да прикривам факта, че в моите очи тя е божествена!

— усещам неприятния му дъх до мен.

Пристигането на Меган му спестява по-нататъшното мъмрене. Тя бърза към нас, притеснявайки се, че е закъсняла, и когато ни вижда, че я наблюдаваме, лицето ѝ придобива малинен цвят.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате! Наистина съжалявам.

Поглеждаме към Сабрина, но този път тя си мълчи, явно забелязвайки, че Меган вече се чувства достатъчно неудобно.

Най-накрая се появява и брат ми, крачейки през градината с прегърбени рамене и склучени вежди — показващи вътрешната му съпротива.

— Изглежда като че ли никак не ти е приятно да бъдеш тук — отбелязва Сабрина.

— Искате ли да напусна? — предизвиква я той да му даде причина.

— Не, но бих искала да се възползвате от възможността да прецените какви са първите впечатления, които оставяте у хората, когато се появите някъде — обръща се тя към всички нас. — Защото вие така представяте себе си пред онези, в чието лице може да откриете истинската любов. Не пропускайте тази възможност поради това, че сте твърде заети да се оглеждате в огледалото или сте се объркали сред собствените си мисли, или пък твърде много се тревожите какво ще си помислят другите за вас.

Хвърля една окуражителна усмивка на Меган, чието лице грейва в отговор, а през това време слаба жена с дълбоки очи и тъмна чупливо немирна коса влиза в стаята, като присъствието ѝ внася атмосфера на доброжелателство и ентузиазъм.

— Това е Ралийн Д'Агостино, авторка на „Да изживееш Долче Вита — или как да върнем страстта, смеха и ведрината в ежедневието“.

— Радвам се да се запознаем — стиска ръка на всеки един от нас, като повтаря имената ни и ни гледа с широка усмивка право в очите.

— Тя е доброто ченге, а Сабрина — лошото — прошепва ми Адам.

— Какво беше това? — хваща го Сабрина.

— Чудя се дали, след като ни разбихте, планирате Ралийн да залепи парчетата?

— Нещо такова — смее се тя. — Тази сутрин е посветена на: *fare la bella figura*...

— Да направим най-добрата фигура? — превежда Мелвин, мръщейки се.

— Или не толкова буквально, как да направим възможно най-доброто първо впечатление — усмихва се Ралийн. — Искам да ви изпратя на днешните ви среци във възможно най-добрата ви форма, така че хайде да повторим влизането ви още веднъж! Искам всеки един от вас да слезе отново по лявото стълбище, както правите обикновено, но този път вложете и малко италиански стил.

— Какво точно е италиански стил? — питат Меган.

— С увереността на филмова звезда — повишава глас тя. — Все едно езикът на тялото ви изразява: „Харесвам себе си и съм готов да харесам и теб!“

Един по един трябва да слезем отново по стълбите в реда, в който дойдохме, така че първа съм аз.

— Ето, нали виждате, Кристи се превърна от една от онези дами, заети твърде много със собствените си мисли, които дори без да съзнават си мърморят нещо под носа в...

— Вие сте ни наблюдавали и преди? — питат аз.

— Разбира се! — звънва гласът ѝ в отговор.

— И си говорех на глас?

— Не достатъчно високо, за да чуя какво точно казваше, ако това те притеснява! — намигва ми тя.

— О, ха-ха-ха — правя опит да се засмеха безгрижно.

— Продължавай! И не забравяй да коригираш стойката си. Ето я, жената, която е тук и проявява интерес към обкръжението си.

Останалите ръкопляскат, а тя слага ръка на рамото ми.

— Този път беше много по-добре — преди това изглеждаше, че един мъж трябва усилено да пее или танцува, за да привлече вниманието ти!

„Въщност достатъчно е да може да издухва стъкло!“ — мисля си аз.

— Това се отнася и за всички останали: опитайте се да не изглеждате прекомерно заети тук — посочва с пръст главата си. — Не можете да живеете с бъдещето или с миналото, все още не са измислили машината на времето. Живейте с настоящето!

Следващата е Тифани.

— Преди те видяхме суетна и неуверена, а ето че сега си елегантна и, точно така, привличаш погледите с красива усмивка.

Адам.

— Какво мога да кажа, освен че харесах много високите подскоци, но естествената ти спокойна походка и открита веселост са печеливша комбинация! Но не прекалявай с тях! — обръща му внимание тя, когато той почва да се държи, все едно кани посетители в Дисниленд. — Искаме да видим теб, а не карикатурата — подкастря го Ралийн. — Следващият!

Мелвин се смика по стълбите с такова кълчене, все едно е облякъл дълга тясна рокля с цепка до пъпа. И въпреки това едновременно успява да огледа внимателно всяка от присъстващите жени от глава до пети.

— Мисля, че прекаляваш с разсьблиchanето с поглед — мъмри го Ралийн.

— Но този път поне го разпредели върху всички — изненадва ме Тифани, която надига глас в защита на Мелвин.

— Опитай се да съсредоточиш погледа си повече върху лицата, а не върху любимата ти част от женското тяло, Мелвин.

Идва ред на Меган.

— Знам, че е доста стресиращо да те наблюдават с такова внимание, но си представи, че всички в тази стая те харесват много, както и че ти ги харесваш. Мисли си, че те окуражават и подкрепят и няма от какво да се боиш. Хайде, главата горе!

— Но как да изглеждам самоуверена, като лицето ми пламти? — оплаква се Меган.

— Не се тревожи за това, колкото повече се упражняваш, толкова по-рядко ще се случва. И освен това много мъже намират изчеряването за изключително съблазнително. Харесва им да усещат, че имат влияние над жената, което ги кара да се чувстват силни и самоуверени.

— За сметка на това аз се чувствам уязвима и глупава — признава тя.

— Не е така, изключително умение е да можеш да влияеш на мъжете, не си ли съгласна?

— Не бях мислила от тази гледна точка — лицето ѝ грейва.

— Ще говорим още за ролите на мъжете и жените по-късно тази вечер, но сега е ред на Киър.

— Подиумът не е моето място за изява — протестира той, въпреки че знае, че е напразно.

— Осъденият на смърт идва — дразни го Адам, докато той се качва по стълбите вляво.

Коментарът му е удивително уместен. Киър определено не е толкова жив, колкото беше. И всичкичуваме дълбоката му въздишка, когато се приготвя да слезе отново.

— Отпусни раменете, извади ръцете от джобовете, не ги свивай в юмруци и остави ръцете ти да се люлеят около тялото! — инструктира го Ралийн. — Не склучвай вежди и не стискай устни, продължавай да се движиш и ни гледай в очите, точно така! Не изглежда ли вече много по-добре?

— Мисля, че се влюбих — продължава да се закача Адам.

Ралийн слага ръка на рамото на Киър и го придърпва по-близо до себе си. Виждам го да се сковава, но тя не го изпуска, сякаш усеща, че този човек има нужда от прегръдка, но рядко допуска някой да направи това за него. Докато тя обяснява как следващото ни представление ще бъде на улица „Strada Nova“, нещо в изражението на Киър омеква при спомена колко приятно е усещането за допир от друг човек, когато знаеш, че той няма да вземе нищо от теб, не се опитва да те измами и не иска нищо в замяна.

Накрая тя плясва с ръце и обявява весело:

— Последвайте ме! — Киър изглежда почти разочарован, че е изгубил контакта си с нея. Сещам се как, когато гледаме телевизия с Джо и той масажира краката ми, ако стане, за да си вземе още една бира, пръстите ми винаги се чувстват някак незашитени и изоставени, докато малко преди това са били толкова топли и удобно сгушени в ръцете му.

— Не очаквах подобно нещо — признава си Тифани, когато излизаме на улицата.

— Нямаше я на предишния курс — отбелязва Мелвин.

— Явно сме толкова зле, че са я наели за спешна намеса. Трудно ми е да повярвам, че някой отново ще ни учи да ходим!

— Харесвам я — усмихва се Меган, като изпробва новата си наперена походка.

— Аз също — думите на брат ми са толкова тихи, все едно изобщо не говори на нас, а на кучешката общност на Венеция, но аз ги улавям и се усмихвам, но не толкова явно, че да забележи.

Вчера, когато последвах Киър до манастира, повечето от околните сгради бяха жилищни. Днес свиваме наляво през тясната уличка, където налетях на Данте (пръстите ми носталгично опипват тухлената стена; беше само преди два дни), и изведнъж се озоваваме на оживена търговска улица, гъмжаща от пешеходци.

— Ay! — отскачам назад, за да не бъдат смазани пръстите ми от количка със стоки, и налитам в кадъра на двама туристи. — Съжалявам! — извинявам се на двама дребни германци, които бързат да настигнат групата си.

— Както знаете, намираме се в Cannaregio sestiere на Венеция, а това е главната улица — „Strada Nova“. Внимавайте за походката си! — продължава да ни инструктира Ралийн, докато минаваме покрай безброй магазини и сергии, предлагачи богато украсен брокат, стъклени фигурки, календари с черно-бели снимки на дванадесетте най-красиви свещеници във Венеция.

Но това, което най-вече привлича погледа ми, е храната — огромни кремави целувки, ярки пъстроцветни бонбони, многобройни вариации на тема паста. Виждам дори и във формата на сърчица (приличат повече на формички за курабийки) и решавам да си купя, за да пригответя романтична вечеря на Джо.

— Така наистина можеш да изядеш нечие сърце — Адам пуска поредната си шегичка през рамото ми.

— А не ти ли харесват тези до тях, Кристи — пита Мелвин, който се е примъкнал опасно близо.

— О, Мелвин! — пуфтя неодобрително, докато той сочи паста във формата на пенис. — Да не си посмял... — отрязвам го, преди да е продължил с коментарите. — Просто престани!

Междувременно Тифани е заинтригувана от чернокожите мъже, които продават фалшиви чанти „Луи Вюитон“.

— Жалко е — въздъхва презрително тя, имайки предвид туристите, които се спират да разглеждат чантите и портфейлите. — Ако не можеш да си позволиш оригинала, значи не заслужаваш да те виждат с тази марка.

Кафенето, което избира за нас Ралийн, е ново и предлага тънки като хартия парчета пица, обзаведено е с маси на тротоара срещу едно много по-традиционн заведение, където ще можем да наблюдаваме навиците на местните.

— Иска ми се да видите от първа ръка колко шлифовани са външният вид и поведението на италианците, колко самоуверени са относно начина, по който изглеждат, и колко елегантно и непринудено общуват помежду си — тя кима към група мъже и жени с посребрени коси, стилно облечени и очевидно изпитващи удоволствие да общуват помежду си. Без значение на каква възраст са, явно италианците се чувстват добре, ако изглеждат забележително.

— Тук не пазим новите си дрехи за празник. Всеки ден е празник — отбелязва Ралийн.

— Лесно им е — Меган изглежда обезверена. — Толкова добре изглеждат като начало.

Ралийн поклаща отрицателно глава.

— В Италия да се научиш да подчертаваш външния си вид и умствените си способности, е много по-важно от физическите прелести, с които си надарен — хвърля ни заговорнически поглед. — Знаете ли, момичета, какво прави толкова известна София Лорен?

— Какво? — любопитна съм да чуя тайната рецепта и се примъквам по-наблизо.

— Сигурно сте чували известната й реплика — кима тя. — „Сексапилът е петдесет процента от това, което притежаваш, и петдесет процента от това, което хората си мислят, че притежаваш!“ А нито вие, нито повечето италианки са по-малкоексапилни от София Лорен, така че тя би трябвало да има представа от тези неща.

Ще ми се да кажа на Ралийн, че аз съм срещала на живо известната актриса веднъж, но се налага да избягвам теми, свързани със списанието.

Беше по време на откриването на бижутерски магазин на „Damiani“ в хотел „Четири сезона“ в Бевърли Хилз и като казах „срещала“, може би трябва да се поправя с „виждала“, защото

прекарах в една стая почти три часа с нея, за да чакам реда си за интервю, което беше пълно фиаско. Бяха ни обещали кратки лични разговори — с двама или трима журналисти на маса, което звучеше доста цивилизирано, а вместо това се наложи да се бълскаме с цяла тълпа. Близо седемдесетгодишната икона седеше на издигнат подиум сред светлините на прожекторите за телевизионните камери, светкавиците и щракането на фотоапаратите и грубо навирани диктофони, снимана от всеки възможен ъгъл; и въпреки отвращението й към тълпата, тя устоя на хаоса, отговори с достойнство на въпроси от типа на „диамантите ли са най-добрият приятел на едно момиче“; но шестдесет секунди преди да дойде моят ред, стана и напусна залата. Нямах нито една нейна реплика, която да занеса на „Хот“, прибрах се само с подарък — ароматизирана свещ, от която нямаше как да излезе и една страница статия. Рут ми беше бясна, тя изобщо не разбираше защо не съм била от онези журналисти, които си пробиха път напред с лакти. Исках да й кажа, че аз не съм се държала примитивно, защото уважавам тази жена твърде много, но това нямаше да оправи нещата. Рут ме заплаши, че ще ме изпрати на обучителен курс по самоувереност, но после размисли (може би се опасяваше, че след него ще мога и на нея да й се опъвам). И все пак още мога лесно да си представя госпожица Лорен, която изглеждаше точно така, както съм си я представяла, само че с още по-големи гърди. Наистина! Носеше от онези тесни и широко деколтирани черни рокли и много жени на половината от възрастта й биха убили някого, за да изглеждат така...

— Кристи? — Ралийн рязко прекъсва спомените ми. — Не помниш ли какво казахме за настоящето?

— Да! Да, съжалявам — пресягам се към содата си с лимон.

— Искам да погледнете към хората, които преминават по улицата — пълно е с хубави момичета, но коя от тях се отклоява?

— Онази със синята рокля — отговаряме в един глас, сочейки жена на около тридесет, която върви и се смее оживено с приятеля си.

— Не ви ли се иска често да бъдете в компанията на жизнерадостни хора? — питат риторично Ралийн. — Много от това, което ви прави действително привлекателни, е във вашата енергичност и отношение.

— Но ако не ти е до смях? — питат Киър.

— Нека ти споделя една тайна — приближава се към него. — Поведението променя съзнанието и съзнанието променя поведението. Без значение е кое ще бъде на първо място.

— Симулираш, докато не спреш да симулираш, а го правиш наистина — отбелязва Тифани.

— Точно така — позитивният език на тялото стимулира позитивни мисли, които на свой ред повишават самочувствието ти — Ралийн се навежда към Меган и й прошепва нещо в ухото.

— Наистина ли? — колебае се тя за секунда, но изглежда нетърпелива да приеме предизвикателството и припва надолу по улицата.

Споглеждаме се един друг, като се чудим какво ще направи след това. Най-накрая тя се обръща и тръгва обратно към нас, очевидно забравила за плахата си същност, ходи самоуверена, със замах и раздава усмивки наляво и надясно.

Хубаво е да видиш подобно нещо — главите на хората се извръщат към нея, устните им се разтягат в усмивки, един нисък глас дори възклика: „Bella, bella!“

Меган се връща до масата без дъх и много развеселена.

— Много беше лудо! — призна си със задъхване тя. — Никога преди мъжете не са ме гледали по този начин!

— А на теб хареса ли ти?

— И питаш! — отговаря тя зашеметена.

— Това, което се опитвам да ви покажа, е, че не трябва да чакате да се превърнете в супермодели, можете да живеете вашия Долче Вита още сега, от този момент — настоява Ралийн. — Собствената ни красота изисква само да оценяваме това, което притежаваме, и да подчертаваме най-добрите си страни. И освен това да се стараеш да се усъвършенствуваш само заради противоположния пол е безсмислено занимание. Изследвания върху това какво е привлекателно в партньора при мъжете и жените показват, че това не е физическото съвършенство. Може да бъде леко разрешената коса или разхлабената вратовръзка, дребните дефекти, които ни привличат, защото ги виждаме като обикновени хора и по-близко до нас.

— Знаете ли, смешно е, но веднъж се запознах с един мъж, който честно казано смятах за много по-красив от мен; бяхме цяла компания и отидохме да вечеряме, а после забелязах, че докато се хранехме, той

на няколко пъти изпусна храна, набодена на вилицата му, и дори успя да понакапе панталона си, и не мога да ви опиша колко привлекателен ми се стори след това — смея се аз. — Преди вечерята той ми изглеждаше като някакъв бездушен манекен, но заради несполучките му в храненето започна да ми изглежда много по-симпатичен и не толкова самоуверен, както си мислех!

Ралийн кима с разбиране.

— Като говорим за хранене: това е още една причина италианците да изглеждат толкова елегантни. Свикнали сме да се храмим с пригответи от пресни продукти ястия, рядко закусваме между основните хранения и най-важното — нямаме враждебно отношение към храната.

Облягам се назад на стола си. Слушаш ли внимателно, мис Детоксиация?

— Италианците като че ли устояват на призовите, които ги заливат от медиите, да пазят фигурите си слаби. Защото едно мое проучване показва, че не само на медиите дължим вредата от натрапващата мисъл колко зле трябва да се чувстваме, ако не сме слаби, всъщност много по-важно е колко присърце вземаме подобни послания. Има разлика между това да се наслаждаваш на фигурата на кълощавия модел на бельо или да се тормозиш защо ти самата не можеш да се превърнеш в такъв.

— А какво ще кажете за тренировките? — питат Тифани. — Тук не съм видяла нито един фитнес.

— Италианците предпочитат да се наслаждават на естествените движения на тялото, вместо да се измъчват с дълги часове програмирани тренировки — смеет се тя. — Много хора прекарват доста време на открито, като се движат: разхождат се, карат велосипеди, плевят градините си — смигва на Киър и тогава внезапно ѝ хрумва нещо. — По ирония на съдбата тук имаме един човек, който има физика, близка до идеалната — казва и слага ръка върху бицепса на брат ми. — Висок, слаб и мускулест, но вместо да извлича дивиденти и да подчертава това, той ходи прегърбен и сякаш опитва да затвори себе си в черупка — тя му се усмихва доброжелателно. — Защо всъщност е така?

— Понякога просто имаш нужда да останеш насаме с мислите си — вдига рамене той — и не искаш да бъдеш прекъсван.

— Добре — съгласява се тя. — Но трябва да знаеш, че така предотвратяваш и хубавите неща, които може да ти се случат, а не само лошите. Наистина! Какво лошо може да те сполети, ако срещнеш нечий поглед?

Той обмисля внимателно въпроса ѝ, а след това ѝ отговаря тихо:

— Да ме забележат, да се опитат да ме заговорят.

— Не е ли това, което и ти искаш?

— И после... — той става малко раздразнителен. — Говорите, решавате да се срещнете, харесвате се, после втора среща, обзema те за известно време чувството, че си толкова щастлив и тогава — изпухтява той — нещо се случва и всичко вече е приключило, после си сам и се чувстваш много по-зле, откогато и да било преди, защото можеш да осъзнаеш, че си самотен.

Ралийн се навежда към него и хваща внимателно брадичката му, като преднамерено го гледа в очите.

— Киър, искам да знаеш, че на теб не ти е предопределено да си самотен.

Виждам го да прегльща с усилие, а после да се пресяга за чашата си кафе, сякаш да отвлече вниманието си от нея. Тя поглежда към всички нас.

— Същото се отнася за всички ви.

Възможно ли е да е вярно? — всички въздъхваме за момент. Възможно ли е най-големият ни страх да е безпочвен?

Очевидно максимата „проигра шанса си“ не е измислена от италианци. Италианците са абсолютно уверени, че каквото и да се случи, „любовта те намира отново“. Това не означава, че не чувстват болка при раздялата, но просто не позволяват да ги завладеят мрачни мисли и паника, вместо това предпочитат да продължат напред с вдигната глава.

Предполагам, че е здравословно.

— Ще ви кажа и още нещо — добавя Ралийн окуражително. — Доволна съм от факта, че всички вие сте предпочели да бъдете тук, вместо да седите вкъщи, терзаейки се защо телефонът ви не звъни. Трябва да стъпиш на пистата, за да спечелиш състезанието. И трябва да бъдеш отворен към любовта.

— Но аз съм отворена — оплаква се Тифани. — Наистина. Широко отворена. И нищо не се случва.

— Ако подгониш любовта, ти гарантирам, че просто ще я изплашиш. Трябва да си отворен към това без чувство на обсебване. Колко от вас считат, че животът е безсмислен без партньор?

Ръцете ни може би бяха колебливи, но всички, с изключение на Адам вдигнаха ръка.

— Какво тежко бреме за този или тази, които трябва да осмислят живота ви!

Боже! Никога по-рано не бях мислила за това по този начин. Джо определено никога не е очаквал това от мен. Той живее собствения си живот, а аз съм бонус към него. Така ли трябва да бъде наистина?

— И как тогава да бъдеш отворен за любов, без да стряскаш хората? — пита Тифани.

— Прави неща, които ти позволяват да контактуваш с други търсещи хора, но само такива, които наистина харесваш.

— Но всички мъже, работещи в СПА центрове и в дизайнерски бутици, са гейове — цупи се тя.

— В такъв случай може да се наложи да разшириш кръга си от интереси — казва Ралийн с малко кисела усмивка. — Няма ли да посетиш художествена галерия днес?

Тя кима утвърдително, но още без особен ентузиазъм.

— Чудесно място, откъдето да започнеш! Когато опирате до романтика — изкуството е страхотен източник на вдъхновение — скулптури, картини (особено онези от тях, които изобразяват човешкото тяло), класически концерти, романтична поезия... колкото повече примери за романтика и вдъхновение имаш около себе си, толкова по-широко ще бъде желанието ти да отвориш сърцето си за страстта.

— Да, знам, винаги ми се е струвало, че най-много искам да си намеря гадже, след като съм гледала романтична комедия — признава си Меган и насочва разговора към нашите любими филми. За себе си избира „Докато ти спеше“, Тифани се спира на „Хубава жена“, за Ралийн е „Под тосканското слънце“.

— А за теб Кристи?

— Ами не знам, как бих могла да си избера?

— Лесно, просто кажи кой си гледала най-много пъти?

Замислям се за момент, после пускам хитра усмивка и казвам:

— Може би този, защото никога не мога да се отлепя от телевизора, когато го дават.

— Кой?

— „Зад борда“ — лекичко свивам тялото си, сякаш да избегна удара.

Адам избухва в неудържим смях.

— Голди Хоун и Кърт Ръсел?

— Направо ме разбива — вдигам рамене аз. — И не знам дали е защото те са двойка и в живота, но винаги ме разплаква!

— Мисля, че не съм го гледал — обажда се Мелвин.

— Това е филмът, в който тя е разглезнена богаташка момиче и пада от борда на яхтата си, след удара получава амнезия и научава добър урок, като започва да се грижи за децата на беден дърводелец — обяснява Меган.

Боже, дали това е най-съкровеното ми романтично желание — да бъда заставена да върша домакинска работа и да отглеждам нечии чужди деца?! Замислям се за филма отново и си давам сметка, че в него няма моменти като отиване на опера с частен самолет. Всичко е за ежедневната романтика между досадните домакински грижи. Това не съм много аз... Или напротив?

Киър избира за себе си „Преди изгрева“, който му подхожда със своя отворен финал, а Адам ни изненадва с „Неговото петъчно момиче“.

— Този не го знам — мръщи се Меган.

— Стар, черно-бял, с Кари Грант, нали? — питам аз и се чувствам още по-глупаво, че избрах „Зад борда“.

— Страхотен е — започва запалено той. — Розалинд Ръсел е разследваща репортерка и...

Аз така и не чух продължението, бях толкова смаяна, че той избра филм, в който главната героиня е с моята професия. Когато отново се заслушах в разговора, Мелвин обясняваше защо се е спрял на „Колкото — толкова“:

— Ами по две причини — Хелън Хънт с мокра тениска. Тук всички пухтим недоволно.

— И втората — приликата ми с Джак Никълсън.

Всички примираме с изумление срещу него.

— Искате ли да ви покажа физиономията, с която си приличаме...

За щастие появата на Сабрина ни спести това удоволствие. Казани, че урокът за днес е приключи, но Ралийн ще се присъедини за вечеря, за да поговорим за... Тя не довърши, а само ѝ намигна.

— За невъзмутимата радост от флирта — довършва вместо нея Ралийн.

— Имаме екземпляри от книгата ѝ за всички вас — връчва ни тя чисто новите книжки.

— Звучи като нещо, което си заслужава да прочетеш — обръщам се към Киър, който вече преглежда първата глава.

— Ще подпишете ли моята? — подава я нетърпеливо Меган за автограф.

— С удоволствие — усмихва се широко Ралийн, преди да махне за движдане на всички ни.

— *Vi auguro una romantica giornata!*^[1]

— Нека тя да прекара един ден с Лоренцо, да видим колко романтично ще ѝ се стори — мрънка Тифани, когато се разделяме с останалите.

— Сигурна съм, че не може да бъде толкова зле!

— Първо пробвай и после ми кажи. Я почакай! — Дръпва ме за ръката Тифани пред спирка „Ка д’Оро“ на Вапорето. — Дали не можем да хвърлим по един поглед на тези „маркови“ чанти?

— Но мислех, че...

— Да, но изглеждат доста добре направени — решава тя, след като коленичи, за да огледа шевовете и детайлите отблизо.

Ще трябва да се опитам да потуша желанието си непрекъснато да извивам нагоре очи, защото иначе няма да видя никакви произведения на изкуството днес — само тавани и небе.

[1] *Vi auguro una romantica giornata!* — Пожелавам ви един романтичен ден! — ит. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

„Да станеш богат не е трудно. Много по-трудно е да разрешиш загадките, които ти поставя сърцето.“

Чао Хоакин

Ето това наричам „*bellafigura*“ — мърморя си, когато виждам Данте да приближава с широка крачка. Облечен е в панталони с цвят тъмна мока и ретро риза с къс ръкав. Помахвам му и почти изтръпвам от щастие, че го виждам.

— Е, твоят принц пристигна, а къде е моят просек? — Тифани нетърпеливо се оглежда за Лоренцо.

— Още няма един часа, ще дойде — успокоявам я аз.

— Само да ми даде повод дори и с една минута закъснение, веднага ще му намеря заместник — казва, като си вее с листчетата с телефони на гондолиери. — Всички казаха, че могат да се отзоват бързо.

Иска ми се да я попитам защо тогава е тук. Ако за нея е толкова лесно да си уреди среща, защо й е трябвало да лети от Флорида? Или просто я е пренесъл ураган през Атлантика? Но Данте вече е до мен и бих предпочела да разговарям с него.

— *Buon Giorno!* — вкарвам в употреба няколкото думи, които знам на италиански. — *Come stai?*

— *Ah, bene, grazie!* — отвръща ми той с удовлетворяващ израз на приятна изненада.

— Помниш ли Тифани? — питам аз.

— Не е лесно да забравиш Тифани — прави ѝ комплимент той.

— Това е! Ще се обадя на Луиджи! — заявява тя с поглед, вперен в часовника.

— Лоренцо, радвам се да те видя! — приветствам го аз с разперени ръце, когато той в последната секунда се появява от уличката.

— А, вече си тук — е сърдечният поздрав на Тифани.

— Това е за теб, традиционни за Бурано бисквити — връчва ѝ малка торбичка с подобни на сухари кръгчета.

— Е, много мило, предполагам! — казва тя, когато ги взема и мърмори: — Всъщност не съм съвсем сигурна какво да ги правя...

— Можеш да ги сложиш в новата си чанта — предлагам аз закачливо.

Тя улавя погледа ми и разбира какво имам предвид: „Дръж се мило с момчетата или ще им кажа, че току-що си купи чанта фалшификат.“

— Ще влизаме ли? — приканва ни Данте да стъпим на територията на музея и ни уведомява, че вече е взел билети, така че можем да влизаме направо.

— Аз ще взема кафе, след като разгледаме — предлага Лоренцо.

— Чух, че имало очарователно кафене в градината, където е изложена скулптурата на открито.

Мога да се сетя за поне три момичета в Англия, които биха обожавали Лоренцо. Момичета, които не харесват мачовци и ги смятат за безинтересни, а предпочитат мили момчета като Лоренцо. Момичета, които обичат да ги водят на пикници в парка или на разходки в гората и вярват, че всъщност най-хубавите неща на този свят не се купуват с пари. Не знам какво са имали предвид, когато го комбинираха с Тифани. Не са ли си дали сметка, че тя ще го изхруска с парцалите? Чудя се защо въобще настояват тя да остане два дни с него? Може би има нещо, което не знаем в плановете за пътуването с преспиване? Часовникът ще удари дванадесет, той ще се превърне в Казанова и тя ще се върне в Академията със секси разрошена коса, победена от неговия досега скрит чар?

Засега обаче тя предпочита да ме държи под ръка и да препускаме напред през двореца „Venier del Leoni“ (Вениер е името на притежавалата го фамилия, а Леони е заради каменните лъвове, които украсяват предната му фасада, опираща в канала).

Много пъти съм ходила в музеи и галерии в Лондон с приятелката ми — художничка Анабел, и винаги е преживяване да видиш някой истински Пикасо, Миро или Магрит. Но това, което истински ме вълнува днес, е, че се разхождам в сграда, която е била домът на Пеги Гугенхайм. Диванът, тапициран в бяла кожа, на чийто

комфорт се е възхищавал Ротко^[1], е същият, който и тя е използвала — както може да се види от черно-бялата фотография на всекидневната ѝ. Дори преди да бъде превърнат в галерия, интериорът тук е бил очевидно съвременен с акценти като килима с шарки на зеброва кожа.

Когато отиваме в бившата ѝ спалня, забелязвам друга биографична снимка на бижутата ѝ — произведения на изкуството сами по себе си, закачени на стената до леглото ѝ. Признавам на глас как си умирам да имам гардеробът ѝ на дама от 60-те години, може би, с изключение на слънчевите ѝ очила с рамки във формата на звезда, при вида, на които Тифани възклика:

— Може и да е налагала модни тенденции, но в никакъв случай не е била красавица, не мислите ли?

— Всъщност си е правила пластична операция на носа, но хирургът е оплескал нещата — обяснявам аз.

— Защо не е поправила грешката?

— Предполагам, че след такова ужасяващо преживяване е решила да заложи на концепцията „*bella figura*“ и да се възползва от това, което притежава.

— Да, като например от многото пари — гука Тифани, влизайки в зала „Дали“. — Можете ли въобще да си представите колко струва тази колекция?!

— Почитател ли си на изкуството, Лоренцо? — опитвам се да включва в разговора изоставения кавалер.

— О, да — кима той енергично. — Преди да се захвана с дърводелство, реставрирах картини. Наистина мога да оценя всеки щрих от четката по едно платно — казва той, като се взира отблизо в картините.

— Тифани ми каза, че си минал през доста професии? — продължавам аз разпита си с „*кадифени ръкавици*“.

— Занимания — поправя ме тя. — Занимавал се е с много неща.

— Искам да опитам много и различни неща в живота — защитава се той. — Трудно ми е да се спра само на едно, имам толкова много различни интереси.

— Аз всъщност доста ти завиждам. През целия си живот досега съм правила само едно нещо.

— Занимаваш се с писане, нали?

— М-хм — отвръщам, като искам да избягаме възможно най-бързо от тази тема. — Нищо съществено.

— Тя е доста скромна — намига Данте, който се присъединява към нас.

— Да кажеш, че съм скромна, значи да предполагаш, че всъщност съм добра в работата си, но не искам да се самоизтъквам — казвам аз. — Но други хора могат да смятат, че работата ми е ужасна.

Той повдига вежди.

— Напълно възможно е. Или може би искрено се срамувам от работата си — упорствам да се само закопая.

— Срамуваш се, че пишеш литература за деца? — смее се той.

— Как е възможно?

Иска ми се да му кажа истината, но тук не е само той. Три цифта очи са се вперили в мен и чакат отговор.

— Е, все пак не съм Джоан Роулинг — измъквам се аз.

— Сигурен съм, че въпреки това се справяш доста добре, Кристи Бейли.

Не знам какво е толкова очарователно в това, но когато произнася цялото ми име, направо ме сразява.

— Повтори го! — моля го аз.

— О, господи, това необходимо ли е?

За момент си мисля, че Тифани се заслушва в нашето гукане, но тя се намира на терасата с прекрасна гледка към канала и гледа небезизвестната статуя от почернен бронз.

— Тази статуя има известна слава — казвам аз, когато всички се събираме около примитивната интерпретация на фигурите на кон и гол ездач, размахал ръце и с лице, извито към небето.

— Тази част — показвам нещо, което лесно може да бъде събъркано с полицейска палка — всъщност може да се изважда. Казват, че го е използвала, за да привлече вниманието на бъдещите си любовници.

— Да не искаш да кажеш, че ги е налагала с това, докато се подчинят? — Тифани изглежда объркана.

— Не, мисля, че по-скоро е било шаговито мушване, все едно се опитваш да кажеш: „Ето, това си ти.“

— Е, поне са знаели какво място им отрежда — предполага Тифани.

— Според клюките във Венеция тя е имала личен гондолиер, така че да може нощем да кръстосва каналите в търсене на компания...

— Наистина ли? — Тифани се разхожда по терасата и гледа към Канале Гранде. — Оженила ли се е някога?

— Всъщност е била женена два пъти, преди да се премести да живее тук — отговарям ѝ аз. — Първият ѝ съпруг е скулптор дадаист, казвал се е Лорънс Вейл — по лицето ми плъзва усмивка.

— Какво? — пита Данте.

— Има един доста забавен пасаж от автобиографията ѝ, в който описва как е загубила своята „обременяваща“ девственост. Спомням си много ясно как тя описва своята колекция от стенописи от Помпей с еротични сюжети на хора, които правят любов във всевъзможни пози. Тя била любопитна да изпробва всяка една от тях и ѝ хрумнало, че може да използва Лорънс за тази цел.

— И използвала ли го е? — всички се подхилкват.

Аз кимам.

— Твърди, че навярно на Лорънс хич не му е било лесно, защото това станало през първата им нощ заедно, а тя наистина си поискала всичко, което имало по фреските!

— Само така, Пеги! — смее се Тифани.

Започвам да им разказвам как Лорънс я е представил на много от приятелите си авангардисти в Париж през 30-те години, но Тифани ме прекъсва, за да попита:

— Имали ли са деца? — явно е по-заинтересувана от личния ѝ живот, отколкото от това как е станала колекционер.

— Две. Пегийн и Синбад...

— Синбад? — не вярва на ушите си Данте.

— Синбад. Но Пеги се развежда с баща им след аферата му с актрисата Кейл Бойл.

— Мръсник!

— Тя едва ли е мислила така. Пеги им е била кумица.

— Какво? — Тифани чак се задави от изненада.

— Поначало са имали доста нетрадиционна връзка, а и през това време Пеги е срещунала любовта на живота си, така че не се е разстроила много.

— А коя е била любовта на живота ѝ? — заинтересуван е Лоренцо.

— Джон Холмс, английски интелектуалец. За съжаление шест години след началото на връзката им той умира.

— О, не! — изпъшка Тифани.

— Ето това е трагедия — Данте изглежда засегнат и се обръща настрана.

— Какво е станало после? — пита Лоренцо.

— Доколкото си спомням, след това тя има дълга връзка с един от неговите приятели, после започва Втората световна война и тя се връща в Ню Йорк, където отваря друга галерия и се жени за френско-немския художник Макс Ернст.

— Значи отново е намерила любовта? — очарована е Тифани.

— Любовта винаги те намира отново! — перифразира Лоренцо думите на Ралийн.

— Е, четири години след това са се развели — чувствам се като вестоносеща с лоша новина, но Тифани е оптимистка:

— И какво от това! Сигурна съм, че тя е срещула любовта отново.

— Определено е така — потвърждавам аз, — имала е тридесетгодишна щастлива авантюра с Венеция.

Въпреки че моята любовна история едва сега започва, предричам ѝ много страсть и дълга продължителност. Превъзходната гледка от тази тераса е направо удивителна — погледът ти стига от моста на Академията чак до площад „Сан Марко“.

А от тази перспектива градът изглежда наистина съблазнителен.

— Тя всъщност е погребана тук, в градината със скулптурите, до любимите си кучета — казвам на останалите. — Искате ли да отидем да хвърлим един поглед?

Връщаме се и пресичаме централния двор, минаваме покрай мраморен трон и отиваме в оградената с тухлена стена приятна градина, спирате да разгледаме геометрична скулптура, направена от Перспекс, стъкло и плоскости с деликатно отразяваща повърхност. В зависимост от това къде си застанал, можеш да видиш себе си и/или отражението на някой друг в скулптурата под някакъв ъгъл или прозиращи от другата страна. Играта на отражения мами зрението ти, но въпреки това аз се забавлявам да гледам образа си, наложен с този на Данте.

— Готови ли сме да пийнем по нещо? — предлага Лоренцо, като се насочва към кафенето на галерията.

— Имам по-добра идея — изписка Тифани. — Защо вместо това не отидем до Киприани за по един коктейл?

Аз сбръчквам нос.

— Там ходят всички знаменитости! — опитва се да ме убеди тя.

Всъщност не ми се ще, защото имам достатъчно много морални дилеми и без да се опитвам да заснема някоя ВИП персона по бикини в хотелския басейн.

За щастие Данте ме измъква от положението:

— Вие можете да отидете, ако желаете, но аз обещах на Кристи разходка до Лидо този следобед — обръща се той към Тифани и Лоренцо.

Чудесно се измъкнахме!

— Там има ли хотели? — спира ни Тифани.

— Един, „Уестин Екселсиор“ — обръща се Данте.

— Не е ли това хотелът, в който отсядат всички важни гости на филмовия фестивал? — пита тя след кратко замисляне.

Той бавно кима, предуслаждайки накъде отиват нещата.

— За мен е супер! — и хваща Данте под ръка. — Бил ли си някога на кинаджийско парти?

Тя почти е готова да го отвлече, когато той вдига пръст.

— Momenta! — и после поглежда към мен.

Кимам, за да му дам да разбере, че нямам нищо против и те да се присъединят към нас. Може и да не сме в идеалната романтична атмосфера, но поне ще имам възможност да поговоря с Лоренцо насаме. Трябва да се хващам на работа, защото в противен случай скоро няма да имам работа, от която да се срамувам.

В продължение на шестте спирки от „Salute“ до „Lido“ аз и Тифани се превръщаме в „плаващата инквизиция“. Дочувам как тя задава на Данте въпроси като: „Кой е най-богатият клиент?“ и „Кого от тези гондолиери смяташ за най-добра партия?“, докато аз мислено започвам да оформям профила на Лоренцо.

— Как всъщност стана Аморе — започвам аз.

Отвръща ми с объркан поглед.

— В Академията предпочитат да не говорим за това. Едно от изискванията е да пазим ореола на тайнственост.

— Разбираемо е — съгласявам се аз, леко раздразнена, че успях да алармирам защитите му още с първия зададен въпрос. — Можем да говорим за други неща.

За няколко секунди и двамата оставаме мълчаливи.

— А какво мислят приятелите ти за това — смятат ли, че е готино или обичат да те дразнят по повод работата ти?

Той ме поглежда, сякаш иска да каже: „Мислех, че ще сменим темата!“, но въпреки това решава да ми отговори кратко:

— И двете!

— А майка ти? — този въпрос живо ме интересува, тъй като от пръв поглед е ясно, че италианчетата са мамини синчета.

— Майка ми е щастлива за мен, ако и аз съм щастлив.

— А ти щастлив ли си? — хвърлям поглед към Тифани. — Не точно в момента, а по принцип? Или Тифани ти е първата?

— Задаваш твърде много въпроси!

— Нищо, за което не са те питали и преди, нали? — подхвърлям небрежно.

— Понякога хората дори не искат да знаят за тези неща — казва той тихо.

— Но ти би искал да си наясно, нали? Имам предвид, ако беше от другата страна?

— Не знам — казва той и отмества поглед към прозореца. — Какво печелиш, ако надничаш зад кулисите по време на представлението?

— Така ли го чувстваш, като представление? — всъщност доста добра аналогия. Сигурна съм, че диплома по актьорско майсторство би била считана за предимство при тази позиция, особено ако човекът има склонност към импровизации и истински обича сцената. Дали всъщност „Любовна академия“ не е просто театрална трупа с определена роля за всеки Аморе?

— Лесно е да критикуваш или да го обръщаш на шега — въздъхва Лоренцо. — Сигурен съм, че за повечето хора е неразбирамо защо го правим, нито пък как го правим. Но аз го смятам за особена чест да поднесеш романтика на някого — докато говори, очите му са съвсем сериозни. — Да гледаш как нечие сърце разцъфтява заради твоите грижи и после се разтваря за всички възможности, които

предлага любовта; можеш ли да си представиш колко добре се чувствуваш, ако можеш да направиш подобно нещо?

За секунда вярвам на всичко, което стига до ушите ми, но в следващия момент дяволският адвокат в мен проговаря:

— Но все пак това е само илюзия?

— Защо трябва да е? Защо всичко, което чувствуваш, да не бъде наистина? — гласът му звучи раздразнено.

— Така ли е наистина? Мисля, че е показателен фактът, че все пак става дума за продажбата на услуга...

— Хората плащат за духовно просветление — обосновава се той.

— На лични треньори и ментори, на агенции за запознанства, на гурута. Всичко това са неща, които човек може и сам да направи за себе си — можеш да си изработиш режим във фитнеса, можеш да планираш живота си; би могла да поискаш съвет и от всеки незает мъж, който е седнал на чаша вино в момента, но не — хората искат съвет от експерт.

— Значи ти се смяташ за експерт по романтиката — поемам отново инициативата.

— Е, всъщност зависи от смисъла, който влагаш в тази дума в момента.

— Тогава дефинирай „романтика“!

Той мълчи за кратко, за да събере мислите си и започва бавно и с мек глас:

— За мен романтиката е в това да обръщаш особено внимание на някого, да забелязваш какво му доставя удоволствие и да си в състояние умело да създаваш и да му поднасяш специални моменти. Романтиката е в това да можеш да се прокраднеш зад някого, да сложиш глава на рамото му и ръка там, където бие сърцето му, и да му покажеш колко защiten може да се чувства в твое присъствие. Романтично е да прекъснеш работата си в натоварен ден само за да кажеш на някого: „Знаеш ли колко много те обичам?“ — той спира, за да си поеме дъх. — Ако искаш дефиниция все пак, бих казал, че това е комбинация от внимание и грижа, деликатност с елементи на изненада и кураж да изразяваш чувствата си.

За момент се възхищавам колко са дръзки италианците, когато обсъждат емоции, но после отбелязвам:

— Но не се ли отнася всичко, което изброй, за съществуваща интимност? Как в такъв случай можеш да бъдеш истински романтичен с непозната?

Той се усмихва на недоверието ми.

— Ако мъж, когото не си виждала преди, ти предложи танц под звездите, мислиш ли, че няма да е романтично?

— Хвана ме натясно — въздъхвам. — Мисля, че ще се почувствам като в рая.

— Значи ще ти хареса — очите му просветват, като вижда първата искра на женственост в мен.

— Със сигурност ще ми хареса. На коя жена не би й харесало? Само не казвай на Данте! — предупреждавам го аз.

Това направо ме изправя на ръба на пропастта. Не мога да отговарям за действията си, изправена пред неговото извиващо се тяло под звуците на танго.

— Виждам, че си романтична — гледа ме Лоренцо с разбиране, — просто ти липсва практика.

— Е, повечето британци не си падат по такива неща. Смятат, че е лигаво.

— Лигаво?

— Да, че не е достойно занимание за „истински мъже“.

— Какво по-достойно занимание за един мъж от това да знае как да достави удоволствие на жената до себе си?

— Опитай се да го обясниш на Джо — изпускам се внезапно.

— Джо? — възкликва той. — Кой е Джо?

Боже! Мислено се сривам по задника.

— Бившето ми гадже — сещам се да излъжа. — Последният, с когото излизах. Добро момче, сериозен, стабилен и доста забавен, но му липсваше точно тази нежност, нали знаеш — малките неща, които те карат да подскачаш по улицата от щастие, защото се чувствуваш обичан.

Лоренцо кима разбиращо.

— Мисля, че повечето мъже, които се надсмиват над романтиката, се страхуват, че ако се опитат да се държат така, ще им се присмиват и ще бъдат отхвърлени. Не им идва отвътре и никога не се престрашават да опитат.

— Звучи доста вярно.

— Е, съжалявам за Джо — въздъхва Лоренцо. — Защото той губи.

— Не за мен?

Защо не му е мъчно за мен?

— Не, защото ти си тук. И с всеки изминал ден романтиката ще влиза все повече в сърцето ти. После ще живееш с това до края на дните си, защото сърцето ти ще го иска. И просто няма да можеш да се задоволяваш с нищо по-малко от това.

— Уay! — Лоренцо най-после намери начин да ми затвори устата.

[1] Марк Ротко (1903–1970) — американски художник, абстрактен експресионист, от латвийски произход. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

„Когато гледам към морето, си припомням всички романтични легенди и всички мои мечти.“

Хенри Уърдсуърт Лонгфелоу

По някаква причина си представях Лидо с геометричен пейзаж от подобни на кутийки блокчета с апартаменти, пръснати по пясъчната ивица, съвременен и без собствена атмосфера, особено сравнен с Венеция. Но явно съм била далеч от истината. Трябаше да се доверя на Данте, че щом той с окото си на художник го нарича живописен, значи Лидо наистина е такъв.

Докато във Венеция градините се спотайват незабележими, тук зеленината извира отвсякъде. Широките улици с разлистени дървета, които ни посрещат при слизането от лодката, mi напомнят за булевардите във Франция с разкошните им дървета и безкрайни кафенета по тротоарите, всяко следващо с още по-ярки покривки от предишното. В едно от тях има люлки за сядане в жълтия цвят на глухарчета и на мен направо mi се приисква да си сплета косата на плитчици и да си поръчам една мелба.

— Наистина се чувствам като на почивка! — удивявам се аз.

— Колко далече е плажът? — пита Тифани, като отскубва розово цвете, сякаш направено от коприна, и го бодва зад ухoto си.

— Може да се стигне и пеша, все надолу по „Gran Viale Santa Maria Elizabetta“ — обяснява Данте, размахвайки и двете си ръце напред като стюард в самолет. — Но аз имам по-добра идея.

Лоренцо се подсмихва, явно знае какво ще последва. Аз и Тифани се споглеждаме. Дали има предвид файтон?

— О, не! Не, не, не! — клати енергично глава Тифани, след като вижда велосипед за двама да профучава покрай нас.

— Сериозно ли го мислиш? — ахвам аз и поглеждам към Данте.

— Ще бъде весело!

— Не и с тези обувки! — протяга крак Тифани, за да покаже чехлите си на високи токове.

— Може би ще трябва да ги събуеш — предлагам аз.

— Може би следващото, което ще предложиш, е да надяна островитянска поличка — продължава да се противи. — Няма да въртя педалите до „Уестин Екселсиор“ и да се появя там като Ланс Армстронг^[1]. Абсурдно е!

— А какво ще кажеш за тези, които са като рикши с багажник отпред, симпатични са, нали?

— Ммм, може би...

Изненадана съм, че тя всъщност започва да се колебае, и изведнъж започвам да се чудя дали аз бих могла да се справя. Посягам към волана на рикшата и го завъртам.

— Кормилото от страната на пътника е само за забавление — информира ме Данте. — Искаш ли наистина да управляваш, или ще оставиш на мен?

Значи наистина вземаме рикшата.

— Не, моля те, карай ти!

„Аз и без това ще бъда достатъчно заета да внимавам полата ми да не се развява от вятъра, докато въртя педалите, за да гледам и в кое платно точно трябва да се движим“, мисля си.

— Е, аз ще бъда шофьорът на нашата рикша — Тифани информира Лоренцо, с което отново ме изненадва, тъй като си мислех, че предпочита да бъде возена.

— Както искаш — подчинява се той.

— Готови ли сме всички? — питат Данте, след като е уредил формалностите по наемането.

И потегляме, като почти не се налага да използваме звънчето — моите писъци са повече от достатъчни.

Изненадана съм от темпото на каране и отчаяно се опитвам да координирам моята скорост с въртенето на Данте, когато свиваме от главната улица по стръмна странична уличка и скоростта се увеличава.

— Добре ли си? — питат Данте.

— Почти! — изпъшквам аз и всеки път стискам очи, когато се разминаваме с кола.

— Не се тревожи, в безопасност си — уверява ме той.

— М-хм.

Поуспокоявам се, когато преминаваме през нещо като малък парк, и дори посягам за фотоапарата си, за да направя малък клип на окъпаната в слънце зеленина. Опитвам се да го държа неподвижно, но фокусът все така малко се губи и аз се отказвам, като просто оставям апаратът да виси на китката ми, за да ми е под ръка за някоя снимка, преди да пристигнем. Чак тогава забелязвам, че Данте се смее на мен.

— Какво?

— Въртиш волана всеки път, когато завиваме.

— Знам, че няма значение, но така имам чувството, че и аз участвам.

— Ако искаш да помогнеш, протегни ръка и дай сигнал, че завиваме надясно.

Правя точно това и фотоапаратът ми, който се люлее свободно на китката ми, цапардосва стъклото на паркирана наблизо кола.

— О, боже! — викам ужасено. — Спри рикшата!

Данте кара спирачката да издаде стържещ звук, а рикшата на Лоренцо и Тифани се натриса в нас.

— Имаме ли застраховка? — поглеждам със страх Данте. Той слиза долу, оглежда щетите и ми подвиква:

— Нито драскотина.

— Наистина ли? — аз също слизам да огледам, притеснена за стъклото на колата, притискам пръстите си към удареното място и почти ми се струва, че стъклото ще се пропука под тях, но то остава непокътнато.

— Какво става? — питам Тифани.

— Нищо. Фалшива тревога — отговарям й аз.

— Ние потегляме — уведомява ни тя. — Вие сте хазартни личности.

Докато тя потегля с поглед, вперен право напред, забелязвам лека паника по лицето на Лоренцо.

— Надясно — викам след нея. — Трябва да карате надясно.

— Имат карта — маха им за довиждане Данте. — Ще се оправят. Когато потегляме отново, усещам, че темпото се променя.

— Хайде да го караме по-полека — предлага той, когато започваме да въртим педалите. — Бавно! — той слага ръка на бедрото ми в опит да забави скоростта на моите смешни движения.

Усещам доста осезаемо мускулите ми да се свиват под дланта му и стискам кормилото за управление по-силно откогато и да било. Чак когато пред нас се ширва морето, гледката ме кара да се отпусна истински.

— Боже, виж това! — гледам изумена към блещукащата морска шир и пълня дробовете си с намек за солен морски въздух. — Толкова е красиво тук!

Дори и главната улица, успоредна на плажната ивица „Lungomare Marconi“, е залесена с дървета, елегантно строени в редици от двете ѝ страни. Няма ги задължителните магазини с кофички и лопатки, нито глупави сувенирни шапки, само някоя и друга малка будка за кафе, нощен клуб на плажа и фасадата в стил „belle époque“ на хотел „Des Bain^[2]“.

— Само четири звезди? — правя се на отвратена. — Карай нататък!

Наистина не би могло да бъде по-хубаво — чувствам се необременена и доволна, което не ми се беше случвало отдавна. Кой би помислил, че колоездното може да бъде толкова забавно? Разбира се мястото и компанията също имат значение. Внезапно разбирам привлекателността на професията на Аморе. Изглежда ми като да консумираш само хубавите страни на една връзка без дългите периоди на неразбирателство. Освен ако не си се паднал с Тифани, което си е изпитание за издръжливост. Но накрая поне винаги знаеш кога ще приключи. Имала съм несигурни връзки много по-дълги от десет дни с мъже, за които съм знаела със сигурност, че нямаме общо бъдеще, просто заради нерешителността да скъсам с тях. Хвърлям поглед към Данте и осъзнавам, че не знам нищо за неговите слаби страни. Какви ли може да са? Невъзможност да се обвързва заради самостоятелния си живот? Твърде безгрижен, отстъпчив? Той почти не мигна, когато счупих стъкленото сърце. Сигурно трябва да има други недостатъци, но това е всичко, за което мога да се сетя в момента.

Когато стигаме до сградата, където се провежда филмовият фестивал, откриваме Лоренцо и Тифани по средата на кавга. По напрегнатото тяло и стиснатите устни на английските двойки също можеш да разбереш кога нещо не е наред, но от представлението на една американска кралица на драмата и превъзходен италианец можеш да следиш репликите и от двеста метра разстояние.

— Ах, младата любов! — усмихва се Данте, когато ги доближаваме.

— Пет звезди — соча към абсолютно пищната фасада на „Уестин Екселсиор“ с надеждата да поразведря Тифани. — О, боже!

— Какво? — изръмжава тя.

— Краката ми! — изпъшквам изненадано, когато се опитвам да стоя на тях. — Само мен ли ме боли толкова, или и вашите крака треперят?

— Аз карам колелото във фитнеса два пъти в седмицата, добра съм.

— Можеш ли да ходиш? — подсмихва се Данте и ми подава ръката си.

Правя гримаса и се обръщам към Лоренцо:

— Още ли важи поканата за кафе...

Данте ни превежда през рецепцията на хотела, облицована в розов мрамор, към фоайето с мавритански арки и стъклени куполи, обляно в слънчева светлина, покрай тунел като от научнофантастичен филм от 60-те, който води до СПА центъра, към бара с черно-бели снимки от ваканционните моменти на богатите и известните, докато най-накрая излизаме на просторна тераса. Гледката е вълшебна. Пред нас са белите ресторани, златистият пясък и блещукащото в кобалтовосиньо море. Чувствам се като някоя безделничеща богата наследница от 30-те години, излязла да се позабавлява с приятели.

Наоколо със сигурност се разхождат много пари в мъжки портфейли, но нито един от тях не е свободен — тримата мъже на терасата са осемдесетгодишен старец в компанията на сбръканата си, но наконтина съпруга, работохолик, който нито веднъж не вдига поглед от миникомпютъра си, и разглезнено момченце на три.

— Хайде да пийнем по едно шампанско — предлага Тифани, като придърпва менюто с алкохолните напитки така, че и аз да мога да чета.

— Аз ще пия кафе — обръща се Лоренцо към сервитърката.

— Горещ шоколад за мен — облягам се аз обратно на стола си.

— Имам нужда от въглехидрати.

— Un bicchiere di vino rosso del casa, per favore — поръчва си Данте чаша червено вино.

— Е, слава богу, че и Данте се престраши, така че няма да съм единствената, която пие алкохол. Имате ли наистина хубаво шампанско? — обръща се тя към сервитьорката.

— Като казва хубаво, мисля, че има предвид скъпо — отбелязва сухо Данте.

— Мислех, че си пристрастена към „Просеко“? — мръщя се аз.

— „Уестин“ са американска верига хотели — обяснява тя с досада. — Когато си в Рим...

Логиката ѝ е направо потресаваща. Като оставим на страна, че шампанското е френска, а не американска напитка, все пак сме във Венеция, а не в Рим. Защо не пие чаша „bellini“ като всички останали туристи тук?

— Имаме „Grandannee Bollinger“ — информира я любезно сервитьорката, като мило не избира най-скъпото. — Но го сервираме само в бутилка.

— Чудесно! — казва Тифани със звънлив глас.

— Ще изпиеш цяла бутилка? — потвърждавам аз.

Тя само вдига рамене и започва да тършува из чантата си.

— О, дявол да го вземе, забравила съм си мобифона. Лоренцо, може ли да използвам твоя?

Той без възражения поставя мобилния си върху протегнатата ѝ длан.

Очаквам Тифани да се отдалечи от масата за кратък разговор или да остави кратко съобщение, но вместо това тя започва да си дърдори с приятелка в Америка. Дори когато сервитьорката ни се връща с напитките, тя продължава да кудкудяка толкова високо, че е невъзможно да поддържаме друг разговор помежду си и не ни остава друго, освен да слушаме как разпитва приятелката си кой е бил в бара на хотел „Делано“ снощи, как ѝ казва да направи резервация за „Арго“ за нейното завръщане и не, още не била излизала на истински пазар тук, защото имало само зловещи карнавални маски и кичозно стъкло.

— Не се засягай — обръща се тя към Данте по повод забележката за стъклото, с което за пръв път показва, че не ни е забравила напълно.

През цялото време гърдите ми се изпълват с негодувание. Как може да си позволява да се държи толкова безцеремонно? Като знам колко струва трансатлантически разговор през мобилен телефон, се

чувствам доста притеснена заради Лоренцо и се надявам, че неодобрително втренченият ми в нея поглед ще я накара да прекрати идиотското си разточително дрънкане, но не.

— Не още — провиква се по телефона тя. — Вече си мисля, че това е измислица.

— Извинете ме — изправя се Лоренцо и ни дава знак, че отива към тоалетната.

— *Un momento* — става след него и Данте.

— Какво? — нацупва се тя, когато я смушквам в крака. — О, добре, кажи му здрави от мен, ще ти се обадя пак!

Не мога да повярвам! Ако приятелката й не беше затворила, за да говори с някой друг, тя още щеше да е захапала телефона.

— Как можеш да се обаждаш до Америка от неговия телефон, като знаеш, че той разполага с малко пари? — изсъсквам аз, когато тя затваря.

— Не съм изговорила повече от двадесетина долара — свива тя рамене и извръща лице към слънчевите лъчи.

— Което е нищо за теб, но за него са може би повече от обяд и вечеря.

— Не съм виновна за това, че е беден — пухти възмутена.

— Но си виновна за това, че го правиш още по-беден.

— О, не ставай смешна — прави тя кисела физиономия. — Опитай се да разбереш и моята позиция: плащам на мъж, когото не харесвам, за да излиза с мен. Най-малкото, което може да направи, е да разреши да използвам телефона му за две минути.

— По-скоро двадесет минути — продължавам да ръмжа аз. Очевидно не мога да й въздействам с думи, така че решавам да направя това, което най-много би я вбесило в момента — казвам на сервитьорката, че ще вземем наполовина пълната бутилка шампанско, за да я довършим по-късно.

— Това е доста просташко — казва потресена тя, когато посягам към бутилката.

— Ти би трябвало да знаеш — отрязвам я аз.

— Готови ли сте да тръгваме? — за момент си помислям, че Лоренцо се е върнал на масата с възстановено самочувствие, но точно тогава разбирам, че Тифани го е информирала по-рано, че иска да вмъкне срещичка с един от нейните гондолиери преди вечеря.

Давам прегръдка за довиждане на Лоренцо и за да му покажа съчувствоето си, но все пак осъзнавам, че Тифани има известно право — на Лоренцо поне му плащат да търпи капризите ѝ на примадона, докато аз и Данте не сме длъжни.

И все пак се чувствам неудобно заради него.

— Не мислиш ли, че трябва да се обадим на Сабрина и да уредим заместник на Лоренцо, преди тя да го е разорила? — питам Данте, докато се отправяме надолу към плажа и откриваме приятно кътче до един от ресторантите, след което сваляме обувките си и заравяме боси крака в пясъка.

— Колкото и противоречиво да ти звучи — отговаря Данте, — той няма да иска да загуби хонорара си.

— Но той няма да получи нищо, ако тя продължава така.

Данте въздъхва и се обляга на лактите си.

— Не би трябвало да ти казвам това, но...

Изведнъж наострям уши.

— Те имат специална фирмена политика за клиенти като нея.

— Продължавай! — журналистическият ми нюх се е изострил до крайност.

— Ако представи доказателствата за разходи, в този случай телефонна сметка, те ще ѝ бъдат начислени като странични разходи към сметката в края на седмицата.

— Какво облекчение! — пресягам се за бутилката шампанско и отпивам гълтка, за да полея спасеното възнаграждение на Лоренцо, преди да подам бутилката на Данте. — И ако Лоренцо го прави заради парите, тогава какво е твоето оправдание?

Той ми се усмихва мило и любвеобилно, преди да каже:

— Мисля, че можеш да се досетиш — след което отпива от бутилката.

Гледам към устните му и си мисля, че ако ме целуне сега и двамата ще имаме еднакъв вкус.

— Е, романтично ли ти се струва?

Изненадва ме с този директен въпрос — дали е някакво предложение?

— Чух те да задаваш доста въпроси на Лоренцо на тази тема по-рано днес — обяснява той.

— Аха — кимам аз. — Опитвах се да разнища въпроса какво всъщност е романтика.

— Защо?

— Защото е нещо, което искам да разбирам по-добре — отвръщам вяло.

Той се замисля за момент.

— Всъщност трябваше да сме тук по залез-слънце, за да го дефинираме истински.

— Но тогава щеше да бъде банално — смея се аз.

— И нямаше как да бъде романтично за теб?

— Е, може би щеше да ме накара да се чувствам доста неоригинална или дори малко измамена.

— Измамена?

— Не знам дали това е думата — опитвам се да обясня. — Това е както когато гледаш филм и започва музика, която направо ти разкъсва сърцето, и после знаеш, че режисьорът иска да те разплачне точно на това място и наистина ти се иска, но ти не се даваш, защото се усещаш малко манипулиран.

— Разбирам — кима той.

— Не че описаното има нещо общо с теб — бързам да обясня. — Ти си много спонтанен и нищо при теб не изглежда нагласено.

— Grazie.

Разбира се има хора, които харесват големите сложно подгответи изненади. Харесва им да виждат, че някой доста се е потрудил заради тях. Други биха сметнали това за прекалено. Те биха предпочели спонтанните жестове. Предполагам, че това зависи най-вече от человека.

— А ти какво предпочиташ?

Замислям се за момент и после си признавам:

— Не знам, мисля, че ми липсва опит, с което и да е, за да имам предпочтения по този въпрос.

Въпреки че си спомням как казах на Джо още в началото на връзката ни: „Искам да прекараме цял уикенд в леглото и дори да не се налага да ставаме за храна“. Следващия път, когато отидох у тях, той бе приготвил малка масичка, която можеш да поставиш до леглото, и я зарина с толкова храна, че да можем да оцелеем не два дни, а цял месец, без да се налага да напускаме леговището.

Беше толкова мил жест, но аз се почувствах толкова неловко и внезапно загубих апетита си и към храната, и към гушкането през този уикенд. Лежахме си голи в леглото и забавлението се свеждаше до: „Искаш ли сиренце?“ — „Ммм, благодаря. Ще ми подадеш ли лучения сос?“.

Накрая преодоляхме първоначалната скованост, но той никога не опита да направи нещо подобно отново. Дали беше заради начина, по който аз реагирах?

— Аз лично смятам, че човек трябва преди всичко да има усет към романтиката — казва Данте. — Хората винаги говорят за романтиката като нещо, което даваш или получаваш от някого, но аз мисля, че човек може да е романтичен и сам.

Повдигам въпросително вежди.

Той се изправя и отърсва ръцете си от пясъка.

— Представи си този плаж по залез-слънце. Ако тогава си тук сама — пак ли ще бъде бanalно, или вече ще бъде различно? Можеш ли да погледнеш към небето, за да разгледаш всички причудливи форми на облаците и да се почувствуаш... как казвахте вие, „замечтана“.

Усмихвам се и му кимам в знак на съгласие. Знам точно какво има предвид.

— Истинският романтик се чувства така винаги и навсякъде. Той няма нужда от светлината на свещите, от пламъците на огъня в камината или от светлината на звездите за това.

— Не е ли интересно, че романтичната атмосфера обикновено върви с приглушената светлина? — отбелязвам аз. — На мен ми харесва.

Той се доближава и слага ръка над очите ми, за да ги предпази от слънцето.

— Така достатъчно приглушенна ли е?

— Чудесно е! — смея се аз. — Внезапно се почувствах много романтично.

А и освен това се чувствам и доста дръзка. Сякаш съм на път да направя стъпка, която не бива.

И тогава телефонът му издава звук за съобщение.

— Това — казва той, докато го вади от джоба си — е терминаторът на романтиката.

— Няма ли да видиш от кого е?

— Знам от кого е — от баща ми е — казва ми. — Довечера трябва да вечеряме с много важен колекционер. Когато е под напрежение, обича да пише съобщения. Преди просто крачеше нервно из стаята, но сега... — имитира го как бясно натиска с палец клавиатурата на телефона.

— Колко още време имаме?

Той въздъхва, поглеждайки часовника си, явно изненадан от това колко малко още ни остава, преди да се разделим.

— Двадесет минути?

Кимам и се изтягам, като слагам глава на чантата си, така че все още да мога да виждам крайчеца на морето.

— Искаш ли и ти да сложиш глава на чантата ми?

Той полага глава съвсем близо до моята. И усещам как косата ми докосва неговата. Поемам си бавно и дълбоко въздух и очите ми неволно се затварят. Той е толкова близо до мен. По-близо откогато и да било досега. Всичко, което ни трябва, е единият от нас да се обърне към другия. Но и двамата лежим съвсем неподвижно, като се опитваме да дишаме равномерно и не казваме нищо.

Слушам шума на морето и звуците на играещите наблизо на топка деца и си мисля за всички нежни думи, които винаги съм искала да чуя и от които сърцето ми би подскочило като подплашена газела и разбирам, че вече съм достигнала до това състояние, без да е необходимо някой да казва каквото и да било. Кой би помислил, че мълчанието може да бъде толковаекси!

Когато съм с Джо и той мълчи, това обикновено значи, че мисли за други неща, че е твърде зает и откъснат от мен. Прекрасно е да си с някого и да знаеш, че в момента и двамата мислите за едно и също — един за друг.

Тогава телефонът му изписква отново. Времето ни заедно свърши.

Няма нищо. Утре ще прекараме цяла нощ заедно. Въпреки че тази мисъл ми носи известно беспокойство. Ще се видим отново след около петнадесет часа, когато вече съвестта ми ще преработи сегашното усещане на чисто удоволствие в чувството на вина и обърканост.

— Хайде да ставаме! — скачам на крака първа, въпреки че мускулите ми още са напрегнати.

— Този път ще си вземем такси — Данте проявява милост към краката ми.

Пътуването отнема само няколко минути, а аз вече се чувствам изпълнена със спомени, когато минаваме през местата, където карахме колело.

— Твърде много ми хареса тук — въздишам през полуутворения прозорец на колата.

— Радвам се, че си прекара добре.

— А ти? — обръщам се към него.

— Знаеш, че и аз също.

Шофьорът казва нещо на италиански за пристигащото vaporto.

— За теб ли е? — питам аз.

— Първо ще те изпратя, така се прави.

— Не и според баща ти в момента — оборвам го аз. — Моля те, тръгвай, аз имам повече от достатъчно време, за да се прибера.

— Много си мила! — хвърля ми поглед, изпълнен с възхищение.

— И ти... — започвам аз, но после се сещам, че не е моментът да му обяснявам как се чувствам. — До утре!

— Болоня — усмихва се той и ми маха за довиждане. — Много поздрави на Киър!

С леко замъглено съзнание и събрала кураж от шампанското решавам, че ще се приближа за една приятелска прегръдка за довиждане, но докато се придвижвам напред, ръката ми по невнимание се пълзва върху пластмасовите торби на слизаша от лодката жена. Докато ние двете разплитаме пръсти и торби, Данте продължава да върви уверено към борда, а аз се оказвам с нечии чужди покупки в ръце вместо в неговите обятия.

— Съжалявам. Много съжалявам — опитвам да се извиня на силно обезпокоената непозната. — Аз съм такъв заплес.

Непознатата си тръгва, пухтейки и мърморейки нещо, което аз съм доволна, че не мога да си преведа, а когато отново поглеждам към Данте, виждам, че vaporto вече се откъсва от кея. Оставам да гледам, докато лодката изчезва от погледа ми, а след това осъзнавам, че друга жена, също толкова натоварена с покупки, ме зяпа втренчено.

Дали са ме взели за крадла на пазарски торби? И сега тя ме предизвиква да се пробвам да отмъкна и нейните?

— Англичанка съм! — подвиквам й, сякаш се надявам националността ми да даде обяснение за моята непохватност.

— Извинете, че се загледах така — казва тя, докато се приближава, — но лицето ви...

— Лицето ми? — ръката ми инстинктивно посяга към бузите. Дали не съм се изпрегорила от препиване или сексуални желания?

— Този джентълмен — тя кима в посока на лодката на Данте — спомена Киър...

Аз все още не мога да направя връзката, но тогава тя нерешително пита:

— Дали вие сте... възможно ли е да сте сестрата на Киър?

Малко преди да произнесе съдбовните думи, аз забелязвам косата ѝ с цвят на пчелен мед.

— Аз съм Чинция.

[1] Ланс Армстронг — Шампион по колоездене, печелил седем пъти Тур дьо Франс. — Б.пр. ↑

[2] Des Bain — букв. „бани“ фр. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

„Беладона — съществително: на италиански — хубава жена; на английски — смъртоносна отрова; великолепен пример за дълбоката идентичност на двата езика.“

Амброуз Биърс

Сега е мой ред да я зяпам. Не мога да повярвам, че пред мен стои причината за ужасното нещастие, сполетяло брат ми. Изглежда толкова мила и неспособна да навреди на някого.

Чинция поглежда към торбите си с покупки.

— Нося сладолед, който скоро ще се разтопи, а живея само на...
— тя махва по посока на жилищна сграда малко по-надолу по улицата.
— Ще дойдете ли за aperitive?

— У вас? — изненадвам се аз.

— Да! — сега тя изглежда изненадана от моята изненада. — Или смятате, че няма да бъде много честно по отношение на Киър?

— Ммм.

Боже! Аз всъщност не знам какво да мисля! Още съм твърде изненадана.

— Точно днес гледах снимка на вас двамата с Киър, а сега ви виждам на живо...

Тук тя ме хвана натясно. Аз определено отдавам доста голямо значение на съвпаденията. Освен това не мога просто да пропусна възможността — ами ако тя има да ми каже нещо, с което да помогна на Киър?

— Добре. Благодаря — казвам аз. — Мога ли да помогна с носенето на покупките?

— Sei molto gentile — усмихва се тя, приемайки предложението.

— Мисля, че Киър е с впечатлението, че сте се преместили — казвам аз, когато тръгваме по улицата.

— Да, такъв беше планът. Но после обстоятелствата се промениха и беше възможно да остана.

— Нямах представа колко красив е Лидо, винаги съм си мислела, че е просто предградие.

— Е, нали виждате, няма я уникалността на стария град, но и това място си има очарование.

Кимам в знак на съгласие. Тя самата също крие очарование в себе си — с тези златни руси кичури и миловидно лице. Сега разбирам защо Киър е хълтнал толкова дълбоко. Тя също така не избяга, когато свърза лицето му с моето, какво тогава толкова се е объркало между тях?

— Ето тук е — спира тя пред сградата и бърка за ключовете си.

— Трябва да изкачим три етажа, за което се извинявам.

Краката ми не могат да проумеят защо ги подлагам на това, пъшкам лекичко при всяко следващо стъпало.

— Каракте колело днес?

— Толкова ли са очевидни мъките ми? — смея се аз.

— Или е това, или не харесвате декора — шегува се тя. Отвътре сградата изглежда овехтяла и старомодна, но съм много по-изненадана, когато тя отваря вратата на апартамента си: всичките три на бой стаи — спалня, кухня с трапезария и баня, блестят в бяло и люляково. Лилави стени, бяла мраморна маса, в лилаво тапицирани столове, бели ленени завивки на леглото с лилави пръски, нали си представяте.

— Yay! Предполагам, че е любимият ви цвят! — докосвам лилаво цвете в лъскава бяла ваза.

— Засега — казва тя. — Сменям цветовете на апартамента си толкова често, колкото други жени сменят цвета на косата си.

— Наистина ли? Когато се запознахте с Киър, в други цветове ли беше? — надявам се да не ѝ направя лошо впечатление, въпросът просто се изпълзна от устата ми, преди да се усетя, че може да го сметне за началото на разпит.

Не изглежда обезпокоена.

— Да, различен беше, в нежнозелено, нали се сещаш, градински чай. Много успокояващ. Имах и много цветя вкъщи тогава — докато говори, изглежда тъжна и замислена.

— Значи запазваш основните елементи в бяло, за да можеш да сменяш лесно цвета на стените и детайлите.

— Хавлиите в банята и възглавничките по диваните...

— Чудесно хрумване, получаваш разнообразие, без да се налага да се местиш другаде!

Тя кима и се усмихва. После започва да вади покупките си — множество бутилки с масла и подправки.

— Мармелад от рози — едно от бурканчетата привлича вниманието ми. — Звучи добре.

— Прави се ръчно от арменските монаси на остров Сан Лазаро — обяснява ми тя. — На няколко минути с вапорето оттук.

Когато оглеждам бурканчето, си признавам как помислих, че тя живее в манастир.

Тя ме поглежда въпросително.

— Ами когато пристигнахме, видях Киър да влиза в женски манастир и си помислих...

— И си помисли, че съм станала монахиня? — смее се тя.

— За момент.

— Той обясни ли ти защо е бил там?

— Не, всъщност не съм го питала. Не исках да любопитствам. За всеки случай.

— Не е кой знае каква тайна. Когато живееше тук, той се грижеше за градините на манастира. Сестрите не можеха да си позволят да плащат на градинар, но той ходеше веднъж седмично. Направи ги толкова красиви, намери цветя в любимите им цветове, дори засади малка овощна градина и лехи със зеленчуци, така че да имат свежи патладжани, грах, смокини и нарове.

И какво е получил в замяна — поклащам аз глава. Със сигурност заслужава едно малко чудо като компенсация. Може би ще трябва да си поговоря със сестрите, които явно не се молят достатъчно усърдно.

— Както се досещаш, те са много привързани към Киър.

„А ти защо не си?“ — ще ми се да попитам, но вместо това промърморвам:

— Това е чудесно.

— Той е прекрасен човек — кима тя.

Почти съм готова да я поправя с: „Той беше прекрасен, преди да го направиш на пух и прах.“

— Предполагам, че се чудиш защо скъсах с него?

След като окончателно е приключила с разопаковането на покупките, сега тя се обръща с лице към мен.

Малко съм изненадана от директността, с която постави въпроса и отговарям:

— Това със сигурност не е моя работа, но да. Знам, че в случая съм пристрастна, но дори според твоите признания той е страхотен, има голямо сърце и знаеш, че когато обича някого, това е завинаги.

Тя кимва.

— Вярно е — въздиша дълбоко и се замисля за момент. После отново си поема въздух и казва тъжно: — Мисля, че имаме нужда от малко сладолед.

— Това е италиански еквивалент на силно питие?

— Всъщност заради начина, по който го приготвям, получаващ и двете — смее се тя.

— Наистина ли?

— Един от специалитетите ми, трябва да опиташ.

— Добре — съгласявам се заинтересувана.

Тя отваря шкафа и изважда оттам две купички, отваря сладоледа, който е в толкова красива опаковка, че ми се приисква да живея тук и храните, които купувам, да са опаковани като подаръци.

— О, това изглежда изключително вкусно! — ентузиазирам се аз, когато тя слага по една голяма лъжица във всяка от купите. — Представяш ли си вече трети ден съм в Италия и още не съм опитвала италиански сладолед!

— Срамота!

— Така е — отново се усещам прекалено спокойна, но трябва да си спомня с кого си имам работа тук.

— И сега вместо сос аз слагам ночино — тя взема стъклена бутилка от шкафа, която разклаща енергично. — Това е като амаретото.

— Бадемов ликьор?

— Si, но тези ядки са брани зелени през лятна юлска нощ.

Усмихвам се на добавената мистика в рецептата и опитвам една голяма лъжица.

— Мmm, страхотно е! — сетивата ми са събудени от вкуса. — Доловямя и никакви подправки?

— Канела и карамфил — осведомява ме тя.

— Ужасно ми харесва — възклицавам.

— Аз го обичам също и с франджелико, лешникова паста.

— Така че ти и Киър... — връщам се аз на основната тема, тъй като съзнавам, че може да прекараме цял час в обсъждане на аромати и ликьори, а аз мога да остана най-много още тридесет минути.

— Много мислих за него през последните няколко дни, след като един приятел ми каза, че го е видял на летището...

— В понеделник?

— Да. А днес, когато разчиствах бюрото си, намерих това — тя ми подава снимка на мен и Киър от 70-годишнината на баща ни. Киър е в костюм, облечен като за сватба.

— Каза ми, че това е единствената снимка, на която изглежда достатъчно елегантно за италианка.

Наистина изпадам в носталгия, докато гледам снимката. Беше толкова хубав ден. Двамата заедно направихме ретроспекция на живота на баща ми досега. Киър дори ходи до старата аптека, над която баща ни е живял като дете, за да възстанови първите тридесет и пет години от живота му, след което показва снимки от мястото; на мен се падна значително по-леката задача да представя следващата половина. Мисля, че бяхме страхoten отбор.

— Вие двамата сте много близки, нали?

Иска ми се просто да отговоря утвърдително, но започвам да ѝ разказвам, че напоследък между нас се е появила дистанция.

— Приятелят ми каза, че с него е имало жена на летището. Надявах се, че вече е срецнал нова любов — тя ме поглежда с очакване да потвърдя или да отхвърля предположението ѝ.

— Това бях аз — свивам рамене безучастно.

— А все пак така ли е? — взема си тя още една лъжичка сладолед.

— Какво? — правя се, че не разбирам.

— Той срецнал ли е някого?

— Има ли значение за теб? — предизвиквам я аз, след като си спомням, че трябва да защитавам отхвърления си брат.

— Не знам дали „значение“ е подходящата дума — въздъхва тя.

— Със сигурност бих била щастлива да чуя, че той е щастлив, че е намерил някой, който да го възнаграждава повече за чувствата му, отколкото аз бих могла. Това ще ми донесе облекчение, предполагам.

— В такъв случай — прочиствам гърлото си, за да задам възможно най-дръзкия въпрос — искаш ли да се съберете отново?

Тя ме гледа право в очите с недвусмисления призив да имам милост.

— Съжалявам — казвам ѝ, — но той ми е брат и не мога повече да го гледам така. Така че не мога да не му пожелая да...

— Разбирам — казва тя и слага ръка върху моята.

Изглежда толкова изпълнена със съчувствие, че се запитвам на глас какво е направил Киър, за да развали нещата, нещо, което може би ще успее да избегне следващия път заради опита, който вече има?

— Нищо не е направил — казва само тя. — Нищо.

— Просто ти не си вече влюбена в него? — предизвиквам я.

— Кристи — произнася тя името ми със сериозен тон и се приближава напред, като се взира в мен за момент. — Аз не му казах истината и сега се чудя дали това не беше грешка.

— Е, за мен е много трудно да кажа каквото и да било, без да знам точно какво... — започвам на свой ред да питам аз.

— Ако ти кажа — поема си дъх тя, — много е важно да ме изслушаш докрай, за да разбереш всичко.

— Добре — съгласявам се, като се чувствам малко нечестно спрямо Киър.

За няколко минути стоим мълчаливи, докато тя търси подходящите думи, с които да започне.

— Бяхме заедно с Киър от няколко месеца, когато ми откриха рак на гърдата.

Зяпнах от изненада.

— Вече всичко е наред. Добре съм — уверява ме тя.

— Но Киър никога не е споменавал — поклащам глава с недоверие.

— Киър никога не е узна за това. Не съм му казвала.

— За нещо толкова важно?! Не си могла да му кажеш...

— Не че не съм можела, но какво би станало, ако...

— Ако какво... — не мога да повярвам на ушите си.

— Въпреки че го познавах по-малко от година, вече знаех, че Киър ще остане докрай с мен каквото и да се случи.

— И това е лошо? — неволно възкликвам.

— Разбира се, че не, напротив, достойно е за възхищение. Знам, че той би направил всичко възможно заради мен. Но аз не исках това. Не исках да се чувства задължен заради мен.

— О, Чинция! Той щеше да бъде щастлив, ако...

Тя слага пръст пред устните си.

— Трябва да ти напомня, че обеща да ме изслушаши.

— Продължавай — казвам аз и си прекахвам езика.

— С Киър беше чудесно. Мил, романтичен, много интелигентен, интересуващ се от всичко около себе си...

Вече все по-малко разбирам.

— Но? — питам аз почти с нетърпение.

— Когато осъзнах, че животът ми може да свърши, се замислих за всичко, което бих искала да ми се случи, ако преживея болестта, и тогава осъзнах, че чувствата ми към Киър не са толкова силни, колкото неговите към мен. Наслаждавах се на неговата привързаност, но знаех, че ако двамата минем през изпитанията на болестта ми, ще бъдем свързани по начин, който не е лесно да разрушиш. Как можеш да скъсаш с човек, който ти е държал ръката в толкова ужасни моменти?

— Така че избра да преживееш всичко сама? — направо съм обидена от смелостта, която е имала.

— Заедно със семейството ми — признава тя.

— Но си скъсала с него в момент, когато най-много си имала нужда от някой до себе си.

— Нямаше да бъде честно иначе — очите ѝ се замъгляват при спомена за раздялата. — Бях толкова уплашена и част от мен толкова искаше той да ме прегърне, а когато видях лицето му... — тя се обръща настрани и от очите ѝ потичат сълзи.

— Почакай! — скачам аз и донасям от банята кутия люлякови кърпички.

Тя бърше очите си и продължава през сълзи и на пресекулки да говори:

— Да се отнесеш толкова жестоко с някого, който иска само и единствено да те обича...

Сърцето ми се свива от мъка заради нея и Киър.

— Ако умирах, може би щях да го направя. Щях да остана до края с някой, който ме обича. Защото би могло да бъде и много по-добре, нали?

Аз кимам с разбиране.

— Но исках да живея, Кристи. А да „живея“ означаваше да видя бъдещето си отвъд Киър. Беше почти като да дам обещание — да скъсам с Киър и да си обещая различно бъдеще. Тогава най-доброто, което можех да направя за него, бе да му спестя истината.

Той разбира се не знае, че му е спестено каквото и да било. Не знае за трудностите при лечението, за болките, за призрака на смъртта.

Поемам дълбоко въздух, едва ми е възможно да прогълътна всичко това. Трудно е да си помислиш, че той би могъл да бъде изправен пред по-жестоки обстоятелства от тези.

— Изглеждаш много добре — казвам накрая.

— Благодаря ти — усмихва се тя широко. — Аз съм късметлийка в сравнение с други жени, които страдат много — тя става и налива и на двете ни охлаждаща чаша вода, а ръцете ѝ леко треперят.

— Когато ми казаха диагнозата, отначало мислех, че ще се наложи да се върна да живея при родителите си. Затова и Киър смяташе, че ще се мести. Това само отчасти беше лъжа, защото му казах, че ми е омръзнала Венеция и ще се върна в родния си град.

— Предполагам, че ти е предложил да дойде с теб.

— Да, и тогава трябваше да го излъжа още веднъж — поема си тя дъх. — Казах му, че първият ми приятел се е обадил отново и съжалявам, но се връщам при него.

— О, не! — почти извиквам аз.

— Беше идея на майка ми. Тя каза, че той никога не би приел раздялата ни, ако не му кажа, че в живота ми има друг мъж.

— Наистина ли не можа да му кажеш истината?

— Мислиш ли, че щеше да ме остави да си отида лесно, ако бях?

Замислям се за момент.

— Той щеше да е решен да ти помогне с всичко дори и само като приятел.

— Именно. А и двете знаем, че това не би било възможно.

— Трябвало е да постъпиш както е било най-добре за теб — признавам аз. — При теб е било въпрос на оцеляване.

Тя кима.

— Беше моят живот и моето заболяване.

— Направила си каквото е трябвало — заключавам аз.

— Значи не ме презираш? — гледа ме тя с беспокойство. От собствените ми очи потичат сълзи. Поклащам глава, като се мъча да задуша риданията.

— Не, напротив, мисля, че си удивителна! — и протягам ръце да прегърна жената, срещу която съм изрекла най-много проклятия през изминалата година.

ГЛАВА 17

„Ако имаш градина и библиотека, имаш всичко необходимо.“

Цицерон

Църковните камбани бият, като ми напомнят по възможно най-чаровния начин, че трябва да се връщам в Академията.

— До коя спирка на вапоретото трябва да стигнеш? — пита Чинция, когато аз се пригответвам за тръгване.

Ако не бях закъсняла снощи за вечеря щях да съм изкушена да остана още малко.

— Ca d’Oro — отвръщам аз.

— Е, в такъв случай може да пътуваме донякъде заедно — лицето ѝ просветва. — Имам вечерна обиколка с група, която започва от площад „Сан Марко“.

— Ти си екскурзовод?

— В компанията сме четири жени. Можеш да погледнеш уебстраницата ни — предлага тя, — докато се преоблека набързо. Обиколки за малки групи и самостоятелни туристи — казва и отваря лаптопа си, влиза в walksinsidevenice.com

В частта „Кои сме ние“ — виждам снимки и мини профили на Чинция, Сара, Кристина и Роберта. Тази четворка може да се похвали с докторски степени, владеене на няколко езика и издадена книга. Виждам някои от предлаганите възможни маршрути, очевидно ориентирани към познавачи: „Архитектурни забележителности — от Ренесанса до Неокласицизма“, „Ca Rezzonico и осемнадесетото столетие“, „Белини, Тициан и Тинторето: Венецианская школа“.

— Трябва ли да имаш следдипломна квалификация, за да се включиш в обиколката? — смяя се, когато Чинция се връща облечена в красива рокля в прасковен цвят и подходяща за нея голяма чанта.

— Изглеждаме ерудирани, а? — смига ми тя. — Също показваме на хората как да правят „мраморна хартия“.

— Никога не съм чувала за „Cicheti“ — казвам аз и соча екрана.
— Какво е рисувал?

Чинция се навежда и отваря линк.

— О! — оказва се, че това е италианската дума за мезе.

— Да, предлагаме обиколка на местните „Bacari“ — винарни, които сервираят и храна. Не се препоръчва на въздържатели!

— Звучи забавно.

— За тази обиколка се редуваме с другите момичета, така че да не изкарваме цялата седмица пияни — изглежда малко тъжна. — Всъщност така се запознахме, Киър и аз.

— Ти си му била гайд?

— Не, аз бях с двойка англичани в един бар и тъй като трудно разбирах акцента им, а те ми задаваха въпроси, Киър, който седеше в бара, беше така любезен да ми превежда техния нюкасълски английски.

— Труден диалект — съгласявам се аз. — Въпреки това на мен ми харесва.

— След няколко чаши вино вече го разбирах по-добре — смее се тя.

— А вие двамата продължихте да си говорите дълго, след като обиколката беше приключила?

— Мисля, че бяхме последните, които си тръгнаха от винарната — смее се тя.

Аз също се усмихвам. Обичам да слушам как са се срещнали хората в началото на една връзка.

Аз и Джо почти успяхме да пропуснем шанса си като двойка заради сватосванията на наш общ приятел. Мат изглеждаше напълно обсебен от идеята да го сватоса, с която и да е, но не и с мен. Първо го уреждаше с момиче на име Натали, защото и двамата харесвали един и същ отбор. Но единствената снимка, която Мат имаше на Нат, беше снимка, на която и аз присъствах. Когато я видял, Джо казал: „Мисля, че предпочитам нея!“. Аз разбрах за това, но той не предприе нищо повече. Следващият път, когато ние всички излизахме като компания, се беше случило баща му да е в града и той го подканил: „Защо не поканиш Кристи на среща, такова хубаво момиче!“, за което благодаря

на мистър Саймънс и винаги съм пристрастна към него заради тези мили думи. Но Джо отново не направи никакъв опит. Неотдавна бе скъсал с гаджето си и за мен беше разбираемо, че не бърза. Аз самата смятах, че разполагам с цялото време на света, но точно тогава се озовахме заедно на рождения ден на гаджето на Мат. Не можех да откъсна поглед от Джо и по някое време Мат ме сръга с лакът с думите: „Заковах го. Знам с кого ще го уредя. Тя е идеалната за него!“. Вече си мислех, че най-после ми е дошъл редът, но той посочи отсреща към червенокоса бърборива малка, която аз почти не познавах, и когато той стана, за да ги запознае, аз си казах: „Не, не го давам!“. И се втурнах напред към Джо. И това беше. В резултат на това аз и Джо за пръв път разговаряхме нормално в седнало положение, а по-късно той си призна, че наистина бил много впечатлен от мен, защото в продължение на два часа така и не усетил, че няма бира в ръката си. Освен това бе казал на всички останали, че ще остане за малко, защото трябвало да става рано на другата сутрин, а след това аз и той (подобно на Киър и Чинция) бяхме последните, които си тръгнаха от купона.

— Готова съм! — казва Чинция, която е завършила пълненето на чантата си с книги, необходими й за обиколката.

Почти сме стигнали до вратата, когато нещо спира погледа й и тя питат:

— Чела ли си „Хиляда дни във Венеция“? Мемоари на Марлена де Блази.

Поклащам отрицателно глава, имам смътен спомен, че съм виждала нещо на страницата с рецензии за книги преди около две години, когато още признавахме съществуването на такива неща като книги в списанието.

— Почти винаги искат от мен да препоръчвам книги, чието действие се развива във Венеция, и когато ме попита жена, аз препоръчвам тази книга. Тя пише така интригуващо и привлекателно, освен това е живяла тук — на остров Лидо, така че след като вече го познаваш, трябва да я прочетеш — тя ми връчва нейния екземпляр.

— О, не, не мога да взема твоята.

— Имам няколко, а и това е най-хубавият подарък, за който се сещам — настояща тя да приема книгата.

— Много ти благодаря — казвам й, като я добавям към малката, но подбрана библиотека в чантата си.

— Разказва се за чужденка, която се влюбва във венецианец —
казва тя, докато слизаме по стълбите — или непознатия с теменужен
поглед, както го нарича тя в книгата.

— Има ли щастлив край?

— Нима в живота е толкова просто? — пита тя загадъчно.

Качваме се на вапоретото и питам Чинция каква обиколка ще има
тази вечер.

— Венеция в литературата — отговаря тя. — Ще седнем в
кафене „Флориан“, където са се отбивали толкова много писатели, ще
им цитирам откъси от Уърдсуърт, Гьоте, Байрон и други, а после ще
им покажа описаните места.

— Звучи чудесно — заинтригувана съм аз.

— Е, ако имаш време, можеш да се присъединиш в някой от
следващите пъти.

— Ще ми се — казвам със съжаление, изписано върху лицето
ми, — но ще бъда доста заета през целия ни престой.

— Ти си с група?

— Нещо такова — отговарям уклончиво, защото не искам да
разкривам сценария за „Любовна академия“.

— Къде си отседнала?

— В Канараджо — отговарям, като отклонявам погледа си.

— Но в кой хотел?

— „Палацо Абадеса“ — промърморвам под носа си.

— В „Любовна академия“? — очите ѝ се разширяват.

Ще ми се да ѝ кажа нещо от рода на: „Да, но съм там поради
причина, която не можеш да си представиш“, а вместо това устата ми
се отваря, за да произнесе само:

— Аха!

— Значи мъжът, с когото те видях по-рано, е твойят...

— Моят Аморе — кимам аз. Колко лесно думите се изпълзват от
устата ми.

— А Киръ? — продължава да изглежда объркана.

— Ами той е тук първо, за да ми прави компания и на второ
място заради услуга, която е обещал на своя приятел Тонио.

— A, si, si. Познавам Тонио.

— Обещал е да му помогне за нещо...

Тя кима енергично.

— А коя е неговата Аморе?

— Ами... — прегльщам аз, докато се чудя колко „бивша“ трябва да си, за да не приемаш лейди „Ви“ като заплаха. — Не знам дали я познаваш, казва се Валентина Скиарпа?

Очите ѝ отново се разширяват, а тя се смее високо:

— Не е точно неговият тип, но пък със сигурност всички други мъже му завиждат.

— Така е.

— Валентина — повтаря тя, като поклаща глава.

— Колко добре я познаваш?

— Познавам я от това, което съм чувала за нея.

— Значи е обсъждана жена — зяпвам аз.

— Във Венеция всяка хубава жена е сравнявана с нея. Изглежда като филмова звезда, нали?

— Като неизвестната сестра на Салма Хайек и Пенелопе Круз — отбелязвам аз.

— Точно така! — смее се Чинция. — Тя е твърде стеснителна за звезда. Цялото това зяпане, на което е подложена, я кара да се чувства доста неловко. Разбирам защо са я сложили с Киър.

— Ти самата мислила ли си някога да станеш Аморе? — питам я, като сама се изненадвам от въпроса си.

— О, не, аз не бих могла да правя това — казва тя с насмешка.

— Защо не? Да не би да се смята за неприлично по някаква причина?

— Не и за мен, аз обаче се чувствам по-добре, ако само преподавам там.

— Ти преподаваш при тях? — прегльщам аз нервно.

— От време на време — кима тя.

— Преподаваш ли тази седмица?

Тя ме поглежда, вече разбрала смисъла на въпроса ми.

— Да. Италианска любовна поезия в петък вечер. „Gruppo Bellini“.

— Това сме ние — казвам аз поразена. — Ние сме групата Белини.

Тя поклаща унило глава.

— Съдбата е наистина жестока, щом е избрала да ни срещне там. Нали знаеш, че това е мястото, на което Киър ми предложи.

— Киър ти е предложил да се ожените в Палацо Абадеса? — не мога да повярвам колко неща не знам за брат си! Как изобщо е могъл да крие тези неща? Не е нормално!

— Това беше преди „Любовна академия“ да се премести там. Бяхме на сватбата на моя приятелка. Градината беше толкова красива...

— Мога да си го представя — казвам аз и наистина си представям съвсем живо сцената.

— В края на тържеството всички вече си бяха тръгнали и тогава той ме дръпна в един потаен ъгъл на лунна светлина, където с листенцата от бели рози беше написал: „Омъжи се за мен!“

— Какво му каза? — ахвам аз.

Изглежда тъжна.

— Тогава му казах, че трябва да се разделим.

— В същата тази нощ? В Абадеса?

Свят ми се зави. Как е издържал Киър следващите няколко дни? И като си помисля, че се оплаквах, че Киър се държи хладно с мен напоследък. Не мога да повярвам на какво съм го подложила заради тъпата си статия. Отвратителните му настроения сега са съвсем разбираеми. Направо съм изненадана, че понася всичко това — на негово място аз щях да бъда вечно ридаеща развалина.

— Изглежда, че ще затворим кръга — въздъхва Чинция.

— Предполагам, че ще трябва да го предупредя, като имам предвид, че ще те слуша да четеш любовна поезия — отправям ѝ аз отчаян поглед.

— Да. Да — кима тя.

— „Vallaresso“ — провиква се капитанът. — Площад „Сан Марко“.

— Трябва да вървя — скача тя на крака, като се извинява многословно.

— Не се тревожи, ще наредим нещата. Някак си.

— Ще му кажеш ли, че сме се срещали? — обръща се тя към мен точно преди да слезе от лодката.

— Д-да — заеквам аз, претоварена от цялата информация, която получих. — Но не за... слагам показателно ръка върху гърдата си, а мъжът до мен ме гледа с изумление.

— Кажи му това, което прецениш, че трябва.

— Добре — казвам, след като вече се отделяме от брега, неприятно разтърсена от това, че тя остави всичко в ръцете на моята дискретност.

Поглеждам си картата. Имам девет спирки да измисля кратка и смислена версия на всичко, което току-що се беше случило. Както и да се подготвя за неизбежните въпроси: „Как изглежда?“, „Какво каза?“, „С кого е сега?“.

Тогава се сетих, че не я попитах има ли промяна в любовния ѝ живот. Предполагам, че живее сама, като имам предвид колко по женски беше декориран апартаментът ѝ, но не мога да знам със сигурност.

За момент решавам, че ще бъде по-лесно да накарам Киър да пропусне „часа на любовната поезия“ под някакъв претекст и да си държа устата затворена, затова че сме се виждали, но не би било никак честно. Очевидно пътищата на Киър и Чинция трябва да се пресекат поне още веднъж.

ГЛАВА 18

„Човек, който може да пази тайна, е мъдър, но не е по-мъдър от този, който няма тайни за пазене.“

Едгар Уотсън Хоу

— Киър, тук ли си? — обхождам аз Академията, нетърпелива да споделя новината, която ми тежи.

Изглежда не е несправедливо аз да нося товара на потресаващата история, която чух, защото находчивият план да доведа Киър тук за развръзката беше моя идея. Заслужавам си го заради опита ми да оправям неговия любовен живот, за който бях загрижена повече от своя собствен.

— Сабрина! — лепвам се за жената, която изглежда, че винаги е осведомена за всичко. — Виждала ли си брат ми?

— А, да, той ще ни чака в ресторанта.

Дявол да го вземе! Пак е офейкал.

— Наред ли е всичко? — питаме разтревожена тя.

— Да. Всъщност има едно нещо... — мисля да повдигна въпроса за часа с поезия в петък вечер, но решавам първо да поговоря с Киър и освен това трябва да поработя върху новата си политика вече да не вземам решения вместо него.

— Всъщност всичко е наред — уверявам я аз.

— Всичко ли? — повдига тя вежди заради външния ми вид. — Нали знаеш, че тръгваме след двадесет минути...

— Знам, знам. Отивам да се преоблека. Веднага — след което вземам на бегом стълбите и влетявам в стаята си.

Трябва да се концентрирам. Шикозен ресторант. Bella figu-ra. Не мога да облека официалната си рокля, защото я пазя за сватбата, вече обличах розовата и полата, която се увива около тялото. Мога да облека лятната рокля на „Зара“ с щампи в гръцко синьо в комбинация с някое подходящо бижу. Все пак е лято и не е необходимо да сме строго

официални. Ето това е. Измислихме го. А сега коса и грим. Косата ми е леко спълстена от морския въздух и затова решавам да я вдигна нагоре. Оправям грима на лицето си и слагам смели сенки за очи — електриковосиньо върху клепачите и течна очна линия по краищата. Блестящи коралови устни завършват грима. Остана ми цяла една свободна минута. Бих могла да се върна към неспокойните си мисли за Киър, но по-добре да си избера парфюм за вечерта. Спирам се на „Хепи“ на Клиник. Винаги оптимистка.

— О, вижте дамата в синьо! — Адам ме посреща в началото на стълбите и ми предлага ръка, за да слезем заедно.

— О, ние си отиваме! — казвам аз, забелязвайки ярката синя ивица на вратоворъзката му.

— Така е — усмихва се той.

Докато слизаме, имам чувството, че долу ни чакат, за да ни представят на всички роднини и приети като новобрачна двойка. И все още продължавам да се усмихвам. Необично комфортно ми е да се облягам на ръката му. Но, както вече казах, може би е така, защото ми напомня за Джо.

— О! — внезапно спирам и грабвам телефона си. Поглеждам дисплея и виждам пропуснатото обаждане. Той се е обаждал! Джо се е обаждал, а аз дори не съм разбрала. — Би ли ме изчакал тридесет секунди?

Адам кима и застава неподвижен като статуя. Междувременно аз тичам обратно до стаята си, за да чуя съобщението му. Обадил се е, докато бях на плажа с Данте. Изпитвам силно чувство на вина. Ще бъде свободен след вечеря към десет и ще опита отново, ако не — утре сутринта. Толкова е добър. Ако бях на негово място и той не беше в състояние да отговори на обаждането ми, щях да полудея. Пращам му набързо съобщение и се връщам при Адам.

— Всичко наред ли е?

— Ммм, да.

— Нека да ти отворя вратата — той минава пред мен.

— Алегра ли те научи — закачам го, докато прекрачвам навън.

— Аз също имам някои умения.

— Като например... — продължавам аз.

Той се замисля за момент, като ме оглежда от глава до пети, и казва:

— Ами като начало искам да съм първия, който ще ти предложи да те носи на конче на връщане?

— Да ме носиш на раменете си?! — възкликвам изненадана. — Разходка с гондола явно е твърде банално клише за теб.

— Я си виж обувките, с които ще прекараш следващите четири часа!

Поглеждам надолу към обувките си с остръ връх и високи токове тип игла.

— Знаеш ли, може и да те накарам да си спазиш обещанието.

— Готови ли сте за първата си официална „*passeggiata*“? — посреща ни Сабрина на двора.

Всички изглеждат развлечени и подходящо нагласени. Тифани естествено е най-лъскава — с дълбоко изрязана черна коктейлна рокля, украсена с мъниста по ръба. Дори Меган е в романтично надиплена копринена рокля във виненочервено. Аз поглеждам към тънката си памучна рокличка и решавам, че мога да си устроя пикник край канала и да пропусна ресторанта, като използвам шарената си дрешка вместо покривка.

За да ме накара да се чувствам съвсем като изгнаник, Тифани хваща Меган под ръка, като недвусмислено ми показва, че вече си има нова най-добра приятелка, а аз съм „персона нон грата“. Което всъщност е облекчение за мен, а и така ще имам повече време да си бърбюя с Адам.

— Я, колко прилично се държи Мелвин тази вечер! — изненадвам се аз и тайно го поглеждам, докато той върви до Сабрина.

— Сега се прави на недостижим.

— Така ли е наистина? — изчуруливат ми аз.

— Сериозно — това е стратегията му. Филомена го посъветвала да те остави, за да усетиш липсата на вниманието му.

— Боже! На мен със сигурност ми харесва да го гледам от разстояние, така че явно стратегията си я бива.

Оглеждам се наоколо и виждам разходжащите се по улицата хора — каква чудесна традиция! В Лондон всички се опитват да стигнат по възможно най-бързия начин от точка „А“ до точка „Б“, толкова рядко можеш да видиш някой друг, освен туристите да се мотае из Мола просто заради разходката. Разходките носят хубавото усещане, че принадлежи към тази общност хора, а не просто се състезаваш с

околните кой ще финишира най-бързо до крайната си цел. Но дали това е възможно по натоварените лондонски улици?

Мисълта за живота ми вкъщи малко понижава настроението ми. Ако искам да имам работа, когато се върна, най-добре да впрегна ума си в тази посока... В живота със сигурност има и по-лоши неща от това да поразпитам Адам.

— Е, имаш ли любовни проблясъци към твоята Аморе? — започвам направо.

— Това ли ти е представата за неангажиращ разговор? — подсмихва се той.

— Невъзпитано ли прозвуча? — питам престорено наивно. — Просто съм любопитна, като се има предвид с колко големи очаквания идват хората тук. Чудех се дали твоите се оправдават? — мръщя се на забележката си. — Май звучи като двусмислен намек, нали?

— Има нещо такова — ухилва се той.

— Е, нека да го формулирам така: смяташ ли Алегра за подходяща като романтичен партньор?

— Имаш предвид като партньор във връзка?

— Е, те все пак имат някаква норма, която трябва да изпълнят, като да речем най-малко едно предложение за брак на месец?

— Честно казано, ако възлагам подобни надежди на някого, ще гледам поне да живеем в една и съща страна. Уикендите във Венеция изглеждат като привлекателна идея, но са малко непрактични. Особено след като работя в събота и неделя.

— А, работата, която никога не споменаваме!

Той прави пауза.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Аз ли? О, господи. Не!

Той се смее, като че ли съм се пошегувала, а после снижава глас и с ръка на устата си казва:

— Работя в туристическа агенция.

— О, това голяма тайна ли е? — малко съм объркана.

— Шефът ми ме изпрати тук. Имахме твърде много запитвания за „Любовна академия“ и той реши, че първо трябва да изprobвам мястото, за да можем да дадем правилни препоръки на клиентите си.

— Колко отговорно...

— Той иска най-вече да се увери, че всичко е законно. Все пак непрестанно изникват опасенията, че може да е прикрита форма на проституция.

— Наистина ли? — кашлям аз.

— Е, нали виждаш... Плащаши и те включват в двойка. Трябва да има романтика — прави смешна гримаса, която опъва лицето му. — И тъй като всички мацки в офиса са женени, трябваше да замина аз.

— Сабрина знае ли защо си тук?

— Не, исках да ме третират като всеки друг, така че официално съм организатор на партита. Което впрочем донякъде е вярно, тъй като планирането на почивки е от специалните празнични събития в живота ни, нали така?

— Така е — нямах представа, че с Адам имаме толкова общи неща като например, че и двамата сме под прикритие.

— А каква е твоята версия? — обръща се той към мен.

— Ммм... — това е проблемът, когато разпитваш хората, после те могат да разпитват теб.

— Не бих предположил за теб, че си от този тип... Не че има нещо нередно... Всъщност е страхотно да си тук като клиент...

Усмихвам се на запъването му.

— Мисля, че и аз съм тук поради същата причина като теб — слушах много за Академията и реших да проверя дали е истината.

— Доста висока цена за обикновено любопитство — поглеждаме той. — Не знам дали бих си го позволил, ако трябваше да плащам от джоба си.

— Правят специални отстъпки за братя и сестри — шегувам се аз.

— Наистина ли?

— Не — изохквам. — Аз исках... исках да почувствам какво е романтиката. Да разбера дали ако я има в живота ми, това ще ме направи по-щастлива. Да видя дали това е нещото, което ми липсва.

Не знам как, но всичко това си е чистата истина.

— И това ли е?

— Съвсем възможно е да е така — свивам устни и на свой ред питам: — А ти как мислиш?

— Мисля, че всеки мъж трябва да мине оттук, за да може поне веднъж да се почувства с жената в живота си на една и съща вълна.

Вие, дами, ги имате всички тези неща в главата си, всички тези желания, фантазии и смятам, че за един мъж би било добре да се добере до тях.

— Умно! — гледам го и се усмихвам.

— Е — свива рамене той, — щом е важно за вас, значи трябва да бъде важно и за нас — мъжете.

Изпитвам прилив на просветление. Защо и Джо не мислеше така... Защо не може да проумее колко по-пълноценна щеше да бъде връзката ни, ако и двамата получавахме каквото искаме?

— Ето, че пристигнахме — известява Сабрина.

Както беше обещала, намираме Киър небрежно облегнат на стената до входа, сякаш е собственикът на луксозния ресторант.

Оставям другите да минат напред, като търся момент да го видя насаме преди вечеря — истински нетърпелива да разваля апетита му...

— Ето тук е — казва той, когато го доближавам. — Тук работех преди.

— Какво? — отстъпвам аз крачка назад, за да мога да прочета табелата над вратата — само сантиметри зад мен ме делят от падане в канала: „Loscolo Dei Dogi“.

Чета и зяпвам от учудване.

— Пет звезди? Поддържал си им градината?

Той кима с неприкрита гордост.

— Най-после успях да го видя! — радвам се аз.

— Сега разбиращ защо трябваше да дойда по-рано — отделя се Киър от стената и ме подканя да влизаме. — Не можех да вляза тук като клиент на „Любовна академия“, без първо да им обясня ситуацията.

— Не си им казал защо сме тук, нали? — замръзвам аз на вратата.

— Казах им, че съм тук, за да ти правя компания като услуга.

— Което е вярно — отбелязвам аз.

— И че е чудесна възможност да дойда и да се видя отново със стари приятели.

— Което също е вярно.

— Само до известна степен. Никога не бих се отбил пак тук, ако не беше резервацията ни за вечеря.

— Наистина ли? — не разбирам аз. — И защо не?

Той прави кисела гримаса.

— Всички знаят какво ми се случи и не искам да ме съжаляват повече.

— Но... — накланям глава настрани, като усещам, че е на път да добави нещо по-ведро.

Лицето му просветва.

— Щом ги видях обаче: Филипе, Фабрицио и бармана Алесандро, се почувствах все едно съм си у дома.

Сега и аз съм щастлива колкото него. Направих нещо хубаво! Той не е бил толкова щастлив от месеци насам и това е, защото аз се намесих. Не съм лош човек. Изпитвам чувство на триумф!

— Само почакай да видиш какви коктейли е направил Алесандро — казва той, докато минаваме през първата врата, и веднага след това се спира, за да ме попита: — А, нали беше започнала да ми казваш нещо?

— Какво? — премигвам аз.

— Когато пристигнахте, мисля, че се откачи от другите, искаше да ми кажеш нещо?

Декорът изглежда странно подходящ — стоим в предверието между улицата и фоайето, около нас има паравани от цветно стъкло. Отвън беше щастлив, а това, което ще кажа сега в „многоцветната ни тъмна стаичка“, определя как той ще се чувства вътре. Честно казано не мога да принудя себе си да му съсипя настроението.

— Не, не, няма нищо такова — казвам съвсем безгрижно. — Просто исках да те видя за малко.

Заслужава поне една вечер да бъде щастлив. Какво толкова, ако му кажа утре? Това ще трябва да е първото нещо, което ще направя утре, защото заминавам за Болоня — не е идеалният вариант да пусна бомбата и да изчезна за два дни, но тогава той ще бъде с Тонио, който ще му бъде подкрепа. Така че всичко ще бъде наред, сигурна съм.

ГЛАВА 19

„Задачата не е да търсиш любовта, трябва само да откриеш всички вътрешни бариери, които си издигнал срещу нея.“

Руми

Човек би помислил, че вечерята е в чест на Киър — всички му обръщат такова внимание. Аз самата се чувствам доста специална, защото съм сестра на най-почитания човек в този ресторант в момента. Персоналът очевидно се радва на присъствието му, а те явно са весели хора сами по себе си, няма и намек за надменност въпреки разкошната обстановка и театралните мраморни подове, ръчно декорираните тавани и разбира се вече задължителните стъклени полилеи от Мурано, които привличат вниманието във фоайето. В случая представляват две стъклени въртележки, украсени с обичайните чаровни малки стъклени розетки в нежнозелено и оранжево.

После идва ред на коктейлите. Барът на дож Орсеоло привлича вниманието не толкова заради това, което Алесандро слага в коктейлите, а и заради начина, по който ги украсява: белини от мачкани праскови се поднасят в поръбена със захар чаша за мартини, от която стърчат набодени на клечка къпини, малини и боровинки, както и нежно ветрило от филирана ябълка. Шприцът е декориран с две лъскави ягодки, триъгълен резен ананас, набоден на ръба на чашата, и тънки спирали от портокалова кора, която украсява плувация лед. Истинско алкохолно изкуство.

— Какво точно е „шприц“? — питам аз, потрепервайки от горчивината на прозрачната червена смес в чашата, която си избрах.

— Има два вида шприц — обяснява ми Алесандро. — И двата се правят на основата на бяло вино, но в единия се слага кампари, а в другия — аперол. Може би повече ще ти хареса по-сладкият, този с аперол — обяснява той, като ми предлага алтернативната чаша.

А, така е много по-добре! Вдигам за наздравица към него богато украсената си чаша и отпивам, като го разглеждам с любопитство. Алесандро е дребен мъж, с лазурносини очи, прекрасен римски нос и нещо в него напомня за Спийди Гонзалес заради бързината и ентузиазма, с които изпълнява поръчките. Въпреки че изглежда елегантен в белия си смокинг, човек би помислил, че носи костюм, същият от стодоларови банкноти заради начина, по който го гледа Тифани.

— Това е най-добрият шприц, който изобщо някога съм вкусвала! — впива тя в него шарещите си очи.

— Опитвала ли си друг преди? — пита заинтересувана Сабрина.

— Да — кима усърдно Тифани, като държи чашата си. — Този ми е вторият.

Тя е също толкова очарована и от избора на храна към напитките, която Алесандро е подредил върху красивия стъклен розов плот на бара, и гледа чиниите все едно са подноси с бижута. Доста странно.

— Е, Киър, може би няма да откажеш да ни разведеш изградината преди вечеря? — обръща се Сабрина към брат ми.

Той поглежда малко изненадано, но бързо се окопитва и призовава италианеца в себе си.

— За мен ще бъде най-голямо удоволствие — казва с лек поклон, после добавя: — Сега ли? Сабрина кима утвърдително.

— Ако желаете, вземете си напитките и ме последвайте! — става на крака Киър.

— Дръжте ги изправени! — предупреждава ни добронамерено Алесандро и се грижи всеки да има чаша, пълна до ръба, преди да напуснем бара.

— Тифани! — обръща се Сабрина към единствения човек, който не се е помръднал от стола си на бара.

— Добре съм си тук — отпраща я тя.

— Мисля, че малко свеж въздух ще ти се отрази добре — настоява Сабрина, която не може лесно да бъде разубедена.

Тифани пухти раздразнено, докато се смика от стола си като ученичка, която са разделили с гаджето моторист.

— Ще бъдеш тук цяла вечер, нали? — проверява тя за всеки случай Алесандро, преди да излезе.

Той ѝ кима с готовност. Не мога да разбера какво е това между Тифани и обслужващия персонал в баровете. Той вече я гледа точно както Марчело първата вечер.

— Добре — казва тя. — Ще имам нужда от теб.

— Ето тук ще вечеряме тази вечер — показва ни Киър елегантно осветената празнична маса отвън, поставена под навеса на двора.

— О, колко е красиво! — възклика Меган, докато разглежда бялото разцъфнало цвете с безброй венчелистчета, поставено в сферична стъклена ваза в центъра на масата. — От градината е, нали? — питат тя.

— Разбира се — усмихва се победоносно брат ми.

Дали това не е първата им размяна на реплики? Дали точно тук няма да започне всичко за тях двамата? Имам толкова добро предчувствие за тази вечер, че сърцето ми бие учестено.

Докато всички останали се придвижват напред, аз се възползвам от момента и оставам да разгледам отблизо цветето, поставено в гнездо от зеленина, плаващо над няколко камъчета от синьо стъкло в същия наситен цвят като салфетките на масата. Добре подрано.

— Искаш ли да разгледаш градината, или предпочиташ да инспектираш как са подредени приборите на масата? — обръща се Адам към мен.

— Идвам — отвръщам му аз и настигам останалите точно преди да са свили зад ъгъла, където се озоваваме сред изненадващо пищни и гъсти лаврови дървета. — Уау, тук е като омагьосаната гора! — зяпвам аз, докато Киър ни показва подбрани тайни местенца в горичката. Има дори дървено извито мостче, може би единственото във Венеция, което не се издига над канал.

— Палацо Рицо Патарол е бил построен през 17 век, а това място, известно като „Мадона дел Орто“ е било единствената местност във Венеция, където са се култивирали растения, така е създадена необичайно голяма историческа градина — разказва ни Киър. — На площ от две хиляди квадратни метра, ако трябва да бъда точен.

Толкова се гордея с него — обичам мъжете, говорещи с факти и цифри.

— След това тук се е помещавало френското посолство — продължава той, докато ни превежда през скрити от погледа кътчета за любовни срещи, обзаведени с мраморни пейки. После тръгваме по

ветровита странична пътека, под сключените като арки клони и излизаме на закътана сред дърветата поляна, на която са подредени за сядане пънове и дънери на дървета.

— Ето тук катеричките правят любовните си срещи — решава Адам.

Мястото е чудесно, с неподправена естествена атмосфера, контрастираща с откриващата се надолу гледка на обработени поляни и пищно растящи лехи с култивирани цветя. Киър ни обяснява, че това, което виждаме в момента, е градина в стила на неокласицизма.

— Какво е това? — питат Мелвин с поглед към нещо, което аз бях взела за кладенец.

— Искаш ли да погледнеш вътре? — питат Киър и поставя крак на кръга от ковано желязо, оформен като цвят на маргарита.

Всички се тълпим наоколо и гледдаме навътре във вертикалния тунел, който прилича на изградена от тухли пещера — още едно място с тайно предназначение? Естествено кой друг, ако не Мелвин пръв ще забележи нещо подобно на отвор за шпиониране.

— Това всъщност е подземен хладилник, използван напоследък за охлаждане на вина — осведомява ни Киър, когато ние се връщаме към изхода и изprobваме ехото с най-различни звуци и вокални упражнения, като се оказва, че Сабрина е несъмненият фаворит за италианския „Мюзик Айдъл“.

— Готино място да предложиш на някого — отбелязва Адам. — Нали се сещате, можеш да положиш мацката върху легло от лед в ледницата.

Докато другите се възмущават, аз се кикотя. Толкова е сладък, когато е пийнал малко.

— Знаете ли, че думата „казино“ произхожда от Венеция? — питат ни Сабрина на излизане.

За момент ние се чудим каква е връзката, но Сабрина обяснява, че едно време неверните съпрузи имали място, където да се срещат с любовниците си, далеч от палацото и от погледите на слугите, в малка къщичка в най-отдалечения край на градините, която станала известна като „казино“.

— А, да, „casa“ — къща и оттам — „casino“ — прави Меган лингвистичната връзка.

— Да, но „казино“ е доста вулгарна дума в италианския — свива устни Сабрина. — Това значи, как да го кажа, публичен дом.

— Значи е доста подходящо название за това, което става във Вегас, много по-подходящо, отколкото американците си представят — кикоти се Адам.

Продължаваме да вървим по пътеката от чакъл и по зеления килим, а Киър продължава да говори за орлови нокти, жасмин, акация и черници, с които изобилстват венецианските градини, а после ни представя изненадата в другия край на ливадата — две мажи сгради.

— Казина? — питат Мелвин обнадежден, като се взира в симпатичните къщички.

— Всъщност се предлагат като апартаменти на гостите на хотела.

— Толкова са сладки! — гука Тифани, когато вече сме достатъчно близо, за да наврем носовете в белите рози, увити около дървените перила пред къщичките.

— Приличат на английските къщи с градина, но ако погледнете нагоре, ще видите нещо, изобразено с тухли...

Всички отстъпваме крачка назад и вдигаме глави.

— Виждате ли мотива от кръстове под покрива?

— Може и да не е задължително да си католик, за да отсядаш тук, но със сигурност помага — прави поредната си остроумна забележка Адам.

— Монахини! — без да искам, казвам на глас.

— Всъщност монаси — поправя ме Киър. — Въпреки че монахините обожават техните рози — гали той с пръсти една още неразцъфната кадифена розова пъпка. — За тях това цвете символизира Дева Мария. А другата причина да го обожават, е, че лилавите им бодли напомнят за трънения венец на Иисус.

Умирам си да спомена, че Киър се е грижил и за градините на манастира (я се опитай да устоиш на това, Меган), но не мога да рискувам разкриването на източника си на информация, така че слагам ръка на устата си.

— О, бих била щастлива да живея тук! — въздиша Тифани с копнеж, като се опитва да надникне през някой от прозорците.

Желанието й да обитава малка спретната къщурка, която съвсем случайно е построена на територията на петзвезден хотел, ме кара да

се усмихна. Да си призная, хич не е лоша идея особено след като откриваме, че пътят през фоайето под открито небе от втората къща, която всъщност е президентският апартамент, стига точно до лагуната. И като казвам „точно до“ — това е съвсем буквално, защото можеш да вървиш по дървения кей, докато накрая цопнеш във водата. И може би да получиш нелечимо възпаление на очите, както пострадала Катрин Хепбърн при снимките на „Summertime“.

Накрая на кея са поставени два плетени градински стола, Сабrina заема единия и настоява на другия да седне Киър, за да му благодаря за всичко, което ни разказа, докато всички останали подвиваме крак и се настаняваме около тях като послушни деца.

Отляво слънцето залязва в мандаринени отблъсъци и прави вълнообразни на вид силуетите на далечните планински възвищения. Небето над нас е осеяно с облаци, в розово прасковени нюанси, които се отразяват в два нюанса в трептящата от вълнички вода — на мен ми изглеждат като разгънати топове коприна, прекъсвани на места от подобните на щипки дървета и дървени кейове с просветващи фенери по тях, които хвърлят жълти отблъсъци светлина по повърхността на водата.

— Ето това вече е романтично — въздъхва Адам, като отпива голяма глътка от бирата си, след което се обляга назад и полага глава в скута ми. — Имаш ли нещо против, ако...

Как бих могла да възразя! Имам чувството, че сме се преобразили в шекспировите фантастични герои. Докато се усмихвам на Адам, забелязвам кожата му — всъщност по кожата на всички ни сияят прасковените отблъсъци на слънцето в този златен час. Косата на Меган е придобила блестящи медни отблъсъци, а лешниковите очи на Киър светят с мека топла светлина. Въздишам. Невъзможно е да не почувствуваш душевно спокойствие под тази вечерна позлата. А едва доловимият бриз създава идеалната атмосфера на ведра тишина и мир.

Толкова е тихо.

Дори при наличието на седем дишачи тела единственото, което чуваме, е лекият плясък на водата в кея и тихото бръмчене на една отдалечена лодка. Проследявам движението й. Дали това в далечината е Мурано? Островът на Данте! А далеч вдясно е Сан Микеле? Да, така е! Боже! Само три дни са минали, а пейзажът вече е изпълнен с такова значение.

Изглежда, че не само аз се чувствам така — всички останали също са се загледали в далечината, за да запазят в паметта си спомена за това усещане. Като че ли светът е забавил въртележката си и ни подканя и ние да сторим същото, да спрем за малко и да се огледаме около себе си.

— Мисля да си сменя прическата — информира Тифани Меган.
— Смяташ ли, че ще ми отива с неравен бретон?

Ммм, да, такива моменти ти предлагат възможност да предначетаеш съдбата си.

— Мелвин, престани! — сега вече е мой ред да наруша тишината. Въпреки че Адам лежи в скута ми, той се е промъкнал зад мен и гали косата ми по начин, който ме кара да си мисля, че всеки момент може да ме сграбчи, за да си изтръгне кичур за спомен.

— Мамка му! — скача изведнъж на крака Адам, преследвайки с удари двойка комари.

Дотук с тишината и спокойствието.

— А, не, не ги пращай в моята посока! — сега е ред да се размърда Тифани. Въпреки че непрекъснато си похапваше от малките закуски, явно погълнатият алкохол я е хванал. Тя залита, слънчевите ѝ очила се изхлузват от главата и цопват право в лагуната, във водата.

— О, не! Божичко, не! — оглежда се тя отчаяно наоколо, някой няма ли да се хвърли, за да ѝ ги донесе?

Не, никой. Все пак сме във Венеция, не в Таити.

— Ама те са „Шанел“! — протестира тя, като че ли лагуната милостиво ще ги изплюе обратно, оценила високата им стойност.

— Аз бих могъл да опитам — казва Киър и запретва ръкави. Сабrina обаче спира кавалерските му намерения.

— Не е препоръчително да се докосваш до водата в лагуната.

— Ммм, да, има неща, които дори антибиотиците не лекуват — казва Мелвин, май споделя от собствения си опит.

— Мога да ти намеря чудесно копие от Брикстън маркет за два долара — предлага ѝ Адам.

— Изобщо не е същото — отвръща с презрение тя.

— Абсолютно идентични, повярвай ми. Всички момичета в офиса носят такива, но не са пропилели стотици лири за тях.

Преди Тифани да е дала воля на яда си, Сабrina се намесва:

— Може би подходящ момент да обсъдим как да се освободим от бремето на излишния багаж? — след което става да посрещне Ралийн и се извинява, че трябва да отиде да нагледа сервиторите.

— Buonna sera! — поздравява Ралийн всички ни, преди да заеме мястото си. — Готови ли сме вече да започнем?

Тифани се тръсва обратно на мястото си с възможно най-недоволната физиономия, която може да придае на лицето си. Мелвин се опитва да я утеши, но тя забелязва пропълзяващата му ръка, преценява, че това е просто претекст да я опипва, и я отблъсква с плясване. Меган предлага на Киър остатъка от питието си, като го уверява, че ако изпие още една гълтка, ще бъде следващата, която ще се търкулне в канала, а Адам решава да седне с гръб, облегнат на моя. Сега вече готови.

— Бих искала да поговорим за това как бремето на вашето минало, което тегне над настояща връзка, може да се превърне в най-бързия начин за изчерпването й — Ралийн навлиза в темата без предисловия. — Приятелката ми Луана от Пиаченця използва примера с банковата сметка: според нея, ако нямаш пари в банката, дълговете са единственото, което предоставяш на человека, когото обичаш. На пръв поглед изглежда, че обичаш партньора си, но скоро се оказва, че си натрупал дългове откъм емоции и ставаш нуждаещ се.

Сред нас се чува одобрително мърморене на разбиране. Не ми харесва мисълта да бъда определяна като нуждаеща се, а още по-малко ми харесва да се чувствам така. Това ми носи усещането, че съм така уязвима, все едно стоя на ръба на пропастта. Това не е начинът да живееш живота си — в очакване някой друг да направи нещо, от което да се почувствуваш добре. Поклащам неодобрително глава към себе си. Значи аз оставям щастиято си в нечии чужди ръце. Колко абсурдно! Невинаги се чувствам толкова онеправдана, толкова пренебрегвана и трагична, като някое изоставено дете.

— Знаете ли как тази нужда влияе на любовта и романтиката? — продължава Ралийн. — Убива ги.

Ох! Това е шамар право в лицето ми. Затова ли Джо отказва да е романтичен? Защото аз съм твърде нуждаеща се, твърде изискваща? Защото вървя към него с протегнати ръце и вместо да ме прегърне, той се отдръпва. Аз все още не разбирам, какво толкова ще му отнема в

такъв момент? Звучи точно като Параграф 22 — ако той беше по-романтичен, аз нямаше да съм така нуждаеща се. Доста объркващо!

Тифани вдига ръка за въпрос.

— Да?

— Как в такъв случай попълваме авоарите си в тази емоционална банкова сметка?

Шест цифта уши са готови, за да чуят отговора.

— Всъщност първото нещо, което трябва да правим, е да внимаваме как харчим депозита си. Ако той е на изчерпване, лесно можем да станем стиснати и неспособни да демонстрираме щедростта, която трябва да дадем в любовта.

Хммм. Интересен начин на изразяване. За себе си бих могла да кажа, че съм доста любвеобилна спрямо Джо, но не знам дали бих определила себе си като „щедра“. Особено когато решава, че той не заслужава много нежности, след като аз самата не получавам такива. Винаги съм смятала, че той е стиснатият, но възможно ли е всъщност аз да го предизвиквам да се държи така?

— Възстановяването от старите любовни рани е това, което пак ни кара да се чувстваме цялостни и ни прави психологически готови за нова връзка. Някои го наричат „оздравяване“, аз обаче предпочитам да му казвам „съединяване“, защото човек подрежда и съединява парчетата от миналото си, така че да може да се почувства отново цялостен и завършен и отново да харесва себе си.

Явно това да харесваш себе си е ключът към всичко. Спомням си Опра да казва: „Ако харесваш себе си, това личи във всичко, което правиш.“

Изглежда и Ралийн е на същото мнение.

— Ако харесваш себе си, си в състояние да обичаш щастливо с цялото си сърце, без да ти пречат собствените ти задръжки. Тогава можеш да отвориш широко обятия за любовта. Също така ще бъдете в състояние да отхвърляте ситуации, които не подхождат на вашия позитивен образ.

Това последното ми хареса. Ще трябва да го запомня.

Най-ироничното е, че това, което най-много не харесвам в себе си в момента, е, че мамя всички тези хора заради нуждите на работата си. Не мога да не се чудя дали липсата на почтеност няма много по-

голямо отражение в собствения ми живот, отколкото въобще мога да си представя?

— Както казва една стара италианска поговорка: „Chi vuol farsi amare, amabile, deve diventare.“ Който иска да бъде обичан, трябва сам да стане обичлив. Така че трябва да започнете от себе си — подтикват ни Ралийн.

— И как точно да подредим счупените парчета по местата им? — питат Меган, която изглежда малко обезкуражена.

— Първо, трябва да спрете да живеете с миналото.

Виждам как Киър си поема дълбоко въздух и се концентрира върху думите на Ралийн, която дава пример за воденето на дневник като начин да се научим да обръщаме внимание на собствените си нужди и проблеми.

— Това е вид самообучение — продължава Ралийн, — да се научиш да задаваш на себе си правилните въпроси. Отговорите не е задължително да дойдат веднага, но много от нещата, които си струва да знаем, най-често са вътре в самите нас.

Чудя се какъв ли въпрос би си задал Киър. Дали: „Защо Чинция престана да ме обича?“, е все още на челно място в списъка?

По-добре би било нещо от сорта на: „Защо ми е толкова трудно да продължа живота си?“ или „Защо непрекъснато съм толкова гневен?“

Мислено си отбелязвам моите три въпроса, на които бих искала да си отговоря, преди да напусна Академията:

„Искам ли да имам деца?“

„Искам ли да имам деца от Джо?“

„Искам ли Джо?“

А после имам и едно-две запитвания по отношение на Данте. Още не мога да повярвам, че ще прекараме утрешната нощ заедно. Усещам как нервите ми се опъват от вълнение при тази мисъл. Дали харесвам себе си заради това чувство? Не. По-скоро ме кара да се чувствам виновна, но то си е все така осезаемо.

Без съмнение отговорите на всички тези въпроси ще трябва да дойдат с течение на времето. Но най-неотложният ми въпрос в момента е: „Какво има за вечеря“?

ГЛАВА 20

„В Италия на любовта се гледа като на яденето на спагети — и двете трябва да се консумират по един и същ начин, а именно — често и с удоволствие.“

Ралийн Д'Агостино

— Тази вечер ресторант-градина „Ди Лука“ е приготвил изключително специално меню за нас, за да ви представи най-доброто от венецианская кухня — оповествява Сабрина, докато ние заемаме местата си.

Киър ми хвърля съчувстваен поглед от другата страна на масата.

— Какво? — питам аз.

— Морски дарове — мръщи се той.

Докато устата на другите се пълнят със слюнка и доволно потриват ръце, аз с нежелание преглъщам. Никога не съм си падала по неща, които имат пипала или органи за всмукване.

— Ще ми подадеш ли хляба? — обръщам се аз към Адам, като предпочитам да се извърна в неговата посока, тъй като от другата ми страна е Мелвин.

— Не прекалявайте с едно нещо, има много ястия. А, ето го и първото! Сурова риба.

Пребледнявам, докато келнерът изброява какво има върху блюдото:

— Стриди, риба тон, костур и скариди.

Сурови скариди? Тия хора сигурно се шегуват? Ограничавам избора си до няколко парченца риба тон, покрити с кубчета лук, повече приличат на бонбони и колебливо ги бодвам с вилицата си. Всъщност не е никак зле. Ако не знаех, нямаше да разбера, че ям риба. Колкото до останалото — просто не мога.

Точно тогава забелязвам, че една черна котка се умилква около краката на останалите, които вечерят навън. Спускам ръка под масата

и се правя, че държа нещо, потривайки пръсти в опит да я примамя. Безуспешно. Тайно грабвам една скрида, въпреки че ме ужасяват черните ѝ очички и мустаците ѝ, и опитвам отново. Котката пристига. Ох! Захапа ме силничко с острите си зъбки.

Успявам да заделя прилично парче костур, когато изведнъж внезапно се изплашвам при мисълта, че котката може да повърне. Котките ядат ли сурова риба? Очевидно ядат, но дали е полезна за тях? О, само да не започне да ѝ се гади по средата на яденето! Безпокойството ми нараства, когато сервитьорът тръгва към мен. Гледам ужасена него и котката. Стига си се облизвала, дявол да го вземе, ще развалиш всичко! Докато той се приближава, тя все така показателно продължава да се облизва с розовия си език.

— Синьорина? — предлага ми той с колебание следващото блюдо, все едно иска да каже: „Или да го сложа направо под масата?“

Аз поглеждам надолу, като се преструвам, че едва сега забелязвам котката.

— Я, какво си имаме тук? Котенце, пис — пис — пис.

Невъзмутимо професионален, той отмества чинията ми със сурова риба и я заменя с нова. Не мога да повярвам! Карпачо от октоподи! Никога преди не съм виждала осмокракото мекотело, прилича на кръстоска между тънко нарязана пуйка и ажурна салфетка с декоративни лилави кръгове.

— Изглежда твърде красиво, за да бъде изядено — казвам полу на шега.

— Предлагаме също сардини, пригответи с лук, кедрови ядки и стафиди по специална рецепта от 15-ти век.

Чувствам се напълно съкрушена, все едно съм принцесата, на която все нещо не ѝ харесва. Вече е твърде късно да се обявя за вегетарианка, а и персоналът така се гордее с представянето на своите деликатеси, така че просто ще трябва да покажа най-доброто, на което съм способна. Отделям орехите и стафидите от пълнката и забърквам собствена маринована версия на съставките. Ммм, даже е вкусно!

— Ще пробваш ли и октопода?

Усещам предизвикателството в гласа в Адам. Преди да съм загубила кураж, отрязвам тънка ивичка и я пъхам в устата си. Той със сигурност очаква комичната ми гримаса, но нищо подобно не се случва.

— Не мога да го проумея, но това въщност става за ядене! — подхилквам се аз и продължавам да оправзам чинията.

— И така — привлича вниманието ни Ралийн по време на кратката пауза, докато сервират следващото блюдо (предполагам, че ще бъде купчина морски чудовища от лагуната). — Ето ни в Италия. Страната, в която мъжете без срам пеят за емоционалните мъчения на несподелената любов, докато жените се усмихват готови за флирт, напълно осъзнаващи високото си положение в сърцата на италианците.

Всички жени на масата веднага вдигат чаши, за да пият за това, докато мъжете малко се колебаят да одобрят частта за пеенето.

— Нека да поговорим за същността на мъжете и жените — продължава тя със сериозен тон. — Италианците вярват, че предопределените от бога различия между мъжете и жените се допълват взаимно и трябва да бъдат високо ценени. Колко от вас, мъжете, отварят врата на жена? — оглежда се тя около масата.

Аз издайнически кимам към Адам, който направи това същата вечер.

— В Италия мъжете носят багажа на жените, държат палтата им, докато се обличат, гледат ги в очите, когато вечерят заедно (Мелвин определено печели в последната категория). — В отговор на това жените не се свенят да показват и да сияят със своята женственост, с дрехите си, с отзивчивостта си към вниманието на мъжете. Те се усмихват мило, движат се грациозно, за да заслужат вниманието, с което са ценени.

Трябва да си призная, че много ми хареса това за мъжкото внимание, което можеш да заслужиш, без да се превръщаш в Парис Хилтън или Тифани например.

Може би причината Джо да не се отнася с такова внимание към мен е, че и аз самата не съм вярвала в това усещане. Както казва Ралийн — трябва да започнем от себе си. Добре, започвам веднага: „Здравейте, казвам се Кристи и заслужавам към мен да се отнасяте с внимание!“.

— Италианците ценят вродената сексуална мощ у другите, а също така се гордеят със собствената си естествена чувственост. Това е и ключът към всичко — гордей се с това, което си, и го показвай!

Тайничко бръквам в чантата си и пускам диктофона. Трябва да запиша това.

— Може и да ви звучи малко старомодно, но истината е, че жените харесват силни мъже, а мъжете — нежни жени. Тези качества са в основата на женската и мъжката същност и именно за това са толкова атрактивни за противоположния пол.

— Но има много мъже, които си падат по силни жени... — улавям се да опонирам аз.

— Разбира се, нежността не изключва силата у жената. Въпросът не е или/или. Но не бива да се отказвате от своята нежна женственост.

Ммм, да, това е точно така, защо в такъв случай протестирам? Може би защото „нежна“ ми звучи като сладникава кукла Барби. Твърде разглезена, за да бъде независима жена с кариера. Но после се сещам, че „нежна“ може също така да значи и любвеобилна, грижовна. А това са хубави качества, първото дори може да бъде секси. Впрочем те се отнасят и за мъжете. Вярно е, че това със силата върви, но освен сила аз искам и чувственост. Което за съжаление не е силната страна на Джо.

Меган вдига ръката си, за да зададе въпрос:

— Има ли такова нещо като „твърде нежна“?

— Имаш предвид срамежлива? — възразява Тифани. — Ти просто имаш нужда от повече самоувереност, трябва да си малко понаперена.

Меган явно се чувства неудобно.

— Не се обиждай — казва тя, — но не смяташ ли, че е малко унизително да се демонстрираш така явно?

— Нека да ви разкажа за Джулия — прекъсва ги Ралийн, преди да бъдат разменени още обиди. — Веднъж седях в едно кафене и кратко си пиех капучиното, когато всички наоколо изведнъж замръзнаха при вида на току-що влязлата прекрасна венецианка, облечена в тясна и впита по тялото ѝ кожена пола и високи черни ботуши в комбинация с руси коси, напомнящи нюанса, в който са ги рисували нейните ренесансови предшественици.

Мелвин издава особен гърлен звук. А аз премествам стола си поблизо до Адам.

— Някои мъже започнаха да подсвиркват високо, други я зяпаха с отворена уста, но това не я накара да побърза да напусне заведението или пък да извика полиция. Вместо това тя гледаше право в очите на многобройните си почитатели, отвръщащие им с нещо подобно на едва

доловима усмивка и се носеше между тях все едно, че дефилира по миланските модни подиуми.

— Както Меган днес на улицата! — закача се Адам.

— Но това беше на открито — прави забележка Меган. — Ако бях в някое помещение, като например бар, сигурно бих умряла.

— А аз сигурно просто щях да се обърна и да си плюя на петите — признавам си.

— А защо просто не се позабавляваш? — пита Тифани. — Знам със сигурност, че тогава не тя си е купила капучиното.

— Повечето от нас не могат да си се представят в такава подчертано сексуална сцена само като нещо невинно и безвредно. Тя обаче се държа като истинска професионалистка на сцената, която благодари на публиката за аплодисментите.

Това е интересен начин за интерпретация на подобна ситуация.

— Предполагам, че това е форма на възхищение — размишлявам аз.

— Както и да е, това, което всъщност исках да ви разкажа, е, че няколко дни по-късно отново срещнах Джулия, когато попаднах с навехнат глезен в спешното отделение на местната болница.

— А тя за какво беше там? — прекъсва я Адам. — По-скоро бих очаквал всички онези мъже, които вероятно са получили схващане и вратни контузии, за да въртят очи след нея, да хукнат към болницата?

— Тя не беше там като пациент — отговаря му Ралийн. — Тя беше ортопедът, който прегледа крака ми.

Очите на всички ни се ококориха.

— За мен това е идеалната комбинация от качества: ум, красота, професионализъм и женственост. Тя наистина беше като картина на италиански представител на романтизма.

Това си заслужава възхищението. И е рядкост. В почти всички случаи или избиращ да си самоуверена малка, която се стреми да изглежда като подходяща за класацията „Стоте най-секси жени на годината“, или държиш на определено поведение и дори леко заглушаваш външността си, за да не рискуваш с разпращането на погрешни послания. Но като робуваш на последното, определено си отрязваш предимствата като секси мацка. Сещам се за Анджелина Джоли, която съвсем не подценява сексапила си. И въпреки това той не

е единственото ѝ определящо качество. Тя е много повече от една сексбомба. Хммм. Ето малко храна за размисъл.

И като говорим за храна... Сега са ни поднесли бейби-гночи, с кралски рак от лагуната, а скоро след тях идват лангустини в „busera“ — бузера е съдът, в който ги приготвят. В момента безсрамно се тъпча с тях и ги намирам доста вкусни с многото им подправки. Всъщност почти съм се натъпкала, когато пристига и основното ястие, мmm, да, предишните четири бяха само ордьоври. Сега ни предлагат сготвен костур, покрит с каперси и маслини, както и със старите ми приятелчета картофките, които никога повече няма да подценявам. Всичко това в допълнение с големи плата калмари, скариди и зеленчуци. Безспорният ми фаворит обаче са пържените тиквички. Следващият път ще заложа на тях — толкова са солени и хрупкави и така чудесно вървят с изстуден бял совинъон. Ще взема да изпия още една чаша...

През цялото това време Ралийн продължава да ни просвещава по въпросите на любовта по италиански. Надявам се Киър да вземе присърце това, че тя осъждат самонаказването и набляга на важността да бъдеш позитивен, „заштото любовта може да бъде привлечена само от заряд и енергия, подобни на тези, които тя носи“.

— А ще кажете ли нещо по въпроса за връзките, които вече сме създали? — пита Мелвин, вечният оптимист.

Ушите ми се наострят, но гледам интересът ми да не личи много, тъй като официално нямам гадже.

— Номерът тук е да умееш да разпознаваш и цениш любовните жестове на партньора си. Помните, че няма двама души, които по един и същ начин да изразяват любовта си. Ти можеш да обичаш да казваш на някого „обичам те“ по стотина пъти на ден, докато той може да не го прави, но да разтрива стъпалата ти всяка вечер, когато гледаш телевизия.

Групата реагира с мърморещо разбиране.

— Именно различните ни схващания за романтиката са това, което поддържа разнообразието в любовта. Не можеш да изискваш някой да се отнася по абсолютно същия начин, както ти се отнасяш с него или с нея. Това не само е нереалистично, то също така е отегчително и безполезно — настоява Ралийн. — Помислете си само ако аз поискам да чувам от някого „Обичам те!“ по определен брой

пъти на ден, какво точно ще значат тези думи. Ако вместо това обаче възприемам масажа на стъпалата като многократно „обичам те“, това ще кара връзката ни да цъфти.

Чувствам се малко засрамена. Дали аз съм пропускала любовните послания на Джо само защото са различни от собствените ми представи за романтични жестове? Дали съм останала сляпа за дребните жестове и нюансите и като съм се взирала само в липсите, не съм забелязала нежните му намеци? Дали съм станала неблагодарна, затворена в собствената си черупка? Иде ми веднага да му звънна и да го помоля да ми прости за коравосърдечността ми, но после се сещам как ме заряза пред гарата, преди да замина, и тогава решавам, че неговите тайни любовни жестове явно са твърде потайни. Напълно разбирам какво иска да каже Ралийн и съм изцяло съгласна с нея, и все пак съм сигурна, че има определени очаквания в мен, на които Джо просто не може да реагира. Или просто трябва да се освободя от това усещане?

Може би е възможно да постигнем някакъв компромис с Джо — аз ще се опитам да бъда по-чувствителна към жестовете му, а той ще се опита да не убива романтиката поне в моменти, които иначе щяха да бъдат направо божествени. Както в онзи прекрасен апартамент на хотел „Даути Котидж“ в Ричмънд. Спомням си как тогава си мислех, че щях да се чувствам доста по-романтично, ако бях сама, но сега смятам, че щяхме да прекараме незабравима любовна нощ, ако просто си беше затварял устата.

Но ето че отново искам той да се промени, въпреки че вероятно аз съм тази, която най-много се нуждае от промяна. Все пак той е щастлив, така че как може да иска да се променя? Аз съм недоволната, тъй че редно е аз да предприема нещо по този въпрос. Очевидно като виня него, не постигам особени резултати.

И така, като пренасоча романтичните си чувства към нещата, които той прави за мен, вместо да ги противопоставям на жестовете от филмите, които той не прави, няма ли да е по-добре?

— Любовта не трябва да е логична, тя трябва само да носи наслада — потвърждава Ралийн.

Добре, имам си нов план. Само дано Данте не направи нещо твърде романтично в Болоня, с което да ме накара да размисля.

Насочвам вниманието си отново към Ралийн.

— Това, което искам да ви кажа накрая, е, че любовта е десертът — заявява тя с усмивка. — Ако сте гладни, трябва да се спрете първо на основното ястие — собствената ви самоличност. Искам да кажа, че първо човек трябва да се научи да задоволява собствените си нужди и желания. Щом постигнете това, значи сте готови за десерта!

Веднага след нейните думи около масата се появява редица от келнери, които приемат поръчките ни за мус с джинджифил и амарето, пресни горски плодове или сладолед.

— За мен мус — избира Мелвин.

— Сладолед за мен — чуруликаш аз. — А и ако може с „ночино“?

Лицето на Киър помръква.

— Какво каза?

О, боже, божичко! Не ми казвай, че Чинция е измислила рецептата!

— Просто си помислих, че може да добавя малко ликъор към сладоледа си — опитвам се да се измъкна от ситуацията.

— Познавам само един човек, който яде сладоледа си с ликъор — продължава Киър, като ме гледа свирепо. — Ти си ходила да се срещнеш с нея, нали?

Разговорите на масата затихват и всички стоят в очакване на моя отговор.

— Не съм ходила да се срещна с нея — уточнявам аз, — но да, срещнахме се.

— И похапна сладолед с нея?

О, това звуци толкова нечестно! Все едно ние двете сме седнали по приятелски да си побъбрим весело.

Преди да мога да отговоря, той става и захвърля салфетката си.

— Това е. Аз бях дотук!

— Чакай! — тичам аз след него. — Щях да ти кажа! — викам, докато той преминава през фоайето на път за предверието.

— Кога? — спира той внезапно и се обръща към мен. — Кога щеше да ми кажеш?

— Тази вечер, след като се приберем в стаята си. Всичко се случи днес следобед, но ти изглеждаше толкова щастлив, че не исках да развалям това.

Той продължава да върви с вида на буреносен облак.

— Просто не е честно.

— Кое не е честно? — питам отчасти раздразнена.

— Всичко! — звучи съкрушен и отчаян.

— Като начало...? — заставам пред него и му препречвам пътя.

Трябва да го накарам да говори и да изхвърли тягостните чувства от гърдите си.

Изглежда болезнено, когато казва:

— Не е честно, че ти си се видяла с нея, а аз не. Сърцето ми се свива заради него, това чувство ми е познато.

— Знаеш ли — казвам му меко, — ако искаш да я видиш, все още е възможно.

Той ме поглежда все едно съм полуудяла.

— Имам предвид, наистина е възможно. След като се върнем от двудневното си пътуване, ще имаме час при нея в „Любовна академия“, преподава италианска любовна поезия.

— Какво? — изглежда паникъосан.

— Разбира се не е задължително да присъстваш — изтърсвам, като се чудя дали само не влошавам нещата. — Виж, знам колко е мъчително, когато се разделих с Джо...

— Това беше временно! — казва през зъби. — Ти се върна при него. Освен това имаше избор, защото ти го разказа.

— „Разкарах“ не е точната дума — започвам да обяснявам.

— Разби ми сърцето и той въпреки това те прие отново. Аз не се ползвам с този лукс.

Да, ето ги и корените на неговата обида, точно както предполагах.

— Всичко се случва наопаки! — простенва той.

— Имаш предвид, че ти трябва да се върнеш при Чинция, а аз не е трябвало да се събирам с Джо?!

— Не! — гледа ме с побъркан поглед. — Аз трябваше да съм се родил преди теб.

— Какво? — изхвърчат ми слюнки от изненада. — Това пък откъде го измисли?

— Мъжете трябва да показват пътя на жената — така каза Имоджен.

— Имоджен? — възкликувам аз и за секунда се чудя кого има предвид. После се сещам. — Имоджен, която скоро роди?

Той кима, потвърждавайки, че става дума за стара негова приятелка от студентските му години, която скоро се сдоби с второ дете.

— Ходих да я видя точно преди да замина и тя каза, че била щастлива, че Блейк бил по-големият, така трябвало да става.

Не мога да потисна насмешката си. Да не би да иска да каже, че братята винаги трябва да се раждат преди сестрите си? За това ли е толкова бесен, откакто сме тук? Една подхвърлена глупава психологическа измишльотина от самодоволна млада майка и вече ме обвинява за всички несполуки в живота си?

— Хайде, кажи го направо — ядосан си ми, защото съм родена преди теб?

— Не съм толкова ядосан на теб, колкото на стечението на обстоятелства.

— Глупости! — вече съм ядосана. — Усещам твоята враждебност срещу мен. Усещам я! — задавям се от яд.

Не мога да повярвам! До този момент винаги съм считала брат си за безусловен съюзник, човекът, на когото мога да разчитам безрезервно. Ужасно е да разбереш, че някой, когото си смятал за толкова близък, те отхвърля.

До този момент смятах, че той обвинява развода на родителите ни за липсата на силната фигура на бащата до себе си. Очевидно това вече е стара песен. Аз съм новата изкупителна жертва. И направо ми призлява да го чуя. Аз винаги съм била на негова страна. Въпреки неизбежните хлапашки конфликти между брат и сестра през годините. Дори и по времето, когато казваше, че ме мрази всеки ден, дори когато ме удряше на едно и също място по ръката и ми напишеше злостни бележки, оставени така, че да мога да ги намеря; обичах го безусловно и търпеливо чаках да надрасне този период и да ме харесва отново. А сега това?

Аз нито веднъж не съм се оплаквала, че нямам по-голям брат, който да ме защитава. Може би ми харесало да имам някой, който да се грижи за мен, вместо обратното. Но никога не ми беше хрумвало, защото Киър и без това беше герой за мен. Възхищавах му се толкова дълго, винаги съм се гордяла с близките ни отношения, а през цялото време излиза, че той се е чувствал подопечен и омаловажаван не заради друго, а заради моето присъствие.

Сега се чувствам охладняла към него.

— Имаме само една година разлика, това не е кой знае каква разлика.

— Но ти беше тази, която успяваše.

— Успехът не е нещо, което се полага само на единия или другия, Киър. Аз не съм откраднала целия този успех, без да оставям нищичко за теб. Освен това явно имаш страхотен успех с градинарството и не виждам какъв ти е проблемът.

— Може би станах градинар по задължение, може да съм искал да стана писател!

Изобщо не разбирам с кого говоря в момента. Всичко това е доста странно.

— Така че, ако си бил роден първи... — повдигам вежди.

— Поне щях да имам шанс! Щях да мога да опитам, без да се чувствам поставен винаги на второ място. И може би щях да харесвам повече себе си.

Думите на Ралийн явно са проникнали дълбоко, но аз все още не разбирам аргументите му.

— Аз никога не съм опитвала да се състезавам с теб в каквото и да било, Киър. Аз правех едни неща, ти — други. Мога да кажа само, че и двамата знаехме, че ти си по-добрият в ученето. Можеше да се занимаваш, с каквото поискаш. Моето безспорно предимство беше, че аз исках да правя само едно нещо. Докато ти се разпилия сред многото възможности.

Той поклаща глава, сякаш иска да ми каже, че не разбирам. А и честно казано аз наистина не разбирам. В този момент съм изпълнена с презрение към него — изглежда като най-лошия вид бягство от отговорност.

Когато ми обръща гръб, раменете му са прегърбени, докато изчезва в сенките на улицата. Нека си върви. Повече няма да тичам след него.

Продължавам да стоя там, в нощния хлад, като се чувствам предадена. Чувствам се наказана за престъпление, което не съм извършила. Облягам се на стената, но не заплаквам. Все още съм твърде много огорчена. Джо все ми казваше да го оставя сам да се оправя с това, да престана да угоднича и да проявявам

снизходителност и да се опитвам да оправя всичко заедно с него. Е, предполагам, че моментът да се отдръпна най-после настъпи.

Той го направи първи, нали така? Аз също.

ГЛАВА 21

„*Amato no sari, se a te solo peneserai* (Никога няма да бъдеш обичан, ако гледаш на себе си като самотник).“

Италианска поговорка

„Идеално!“ — по пътя ми обратно към Абадеса заваля. Не можех да се върна в ресторанта на „Dei Dogi“ след онази сцена. Така че реших да се прибера, но сега се мушнах в едно нощно заведение, докато чакам пороят да отмине. Оставам цял час, просто зяпам хората наоколо и размишлявам над това как само в един миг отмереното тиктакане на ритъма на живота ти може да се промени в щракането на бомба с часовников механизъм.

Когато най-после се връщам в Абадеса, всичко наоколо е притихнало, с изключение на някакъв странен шум, който идва от вътрешната част на градината.

— Тифани? — възкликувам аз, след като идентифицирам източника на шума. — Какво правиш там?

Тя ме поглежда и изтърсва между хълцания и ридания:

— Прекараха ме!

— Какво искаш да кажеш? — питам я, страхувайки се, че има предвид — нападнаха ме, обраха ме или нещо по-лошо, и тогава тя споменава името на Алесандро. — Какво ти направи?

— Просто е прекрасен! — продължава да хлипа тя. — Изпрати ме чак дотук, защото имаше чадър, и дори не се опита да...

— Което те разочарова?

— Неее — все така хленчи тя. — Той си има момиче! И я обича! Никога не би я мамил, никога — все повече се задавя тя. — Ето защо плача.

— Толкова много ли го хареса?

— Неее — вие тя, губейки търпение. — През целия си живот не съм си представяла, че въобще съществуват такива мъже. А те

съществуват. Има ги, наистина!

— Това не е ли хубаво! — осмелявам се да внеса позитивна нотка.

— Не и когато си прекарала петнадесет години от живота си в опити да убедиш себе си, че всички те са мръсници — задавя се от рев тя в тъмното.

— Виж, най-добре да влезем вътре — опитвам се да я склоня.

— Искам да си стоя под дъжд — опъва се тя. — Обичам дъжд, тук ми е мястото.

— А какво ще кажеш да те натикам под душа, можем да си говорим и там?

Най-накрая тя се съгласява и отиваме в стаята ѝ, където сядаме, целите омотани в хавлии, върху златистата покривка на леглото ѝ.

— Знаеш ли каква дума използва, когато говори за приятелката си? Удивителна! Удивителна, в смисъл чудесна и удивителна, за това, че непрекъснато го кара да се учудва от нея, толкова е очарован и запленен от нейната уникалност... Можеш ли да си представиш как би те накарал да се чувстваш един мъж, ако се държи така с теб? — гледа ме умолително. — Само да го беше чула как описваше първата им среща, през нощта на някакво езеро, където броели падащи звезди — тя затваря очи, за да си представи отново удивителната гледка. — Той ми каза още, че когато видиш падаща звезда, може да ти се сбъдне желание. През тази нощ видял много такива, но не могъл да си пожелае нищо, защото това, което най-много искал, вече било действителност.

Сега разбирам как подобни истории могат да докарат една жена до сълзи.

— Казах му, че има предимството да живее на изключително красиво място, но той ми отвърна, че човекът до теб превръща мястото в изключително. Езерото и звездите със сигурност помагат, но те имат много по-голямо значение, ако си с някого, на когото държиш... И е прав — разперва тя отчаяно ръце. — Боже, аз живея почти на плажната ивица на Маями, стотици пъти съм се разхождала по пясъка на лунна светлина, но никога не съм изпитвала това, което той описва — чувството на такова пълно въодушевление! Дори го попитах — обръща се на една страна, — защо, въпреки че съм непрекъснато заобиколена от мъже, продължавам да съм сама?

— Какво ти каза той?

— Той каза, че около теб може да гъмжи от мъже, но не е задължително сред тях да откриеш подходящия за теб, защото случването на любовта е въпрос на вероятност. Каза още, че ако продължавам да си казвам, че не мога да намеря любовта, подходящият човек може да стои под носа ми, но тъй като главата ми е пълна с мрачни мисли, аз няма да съм в състояние да го забележа.

— Според теорията на Ралийн трябва да сме неотстъпчиви оптимисти.

— Въпреки че дори и Алесандро признава, че сърцето и логиката не следват един и същ път — казва тя замислено. — Смяташ ли, че може би има и други като него? Или той е единствен?

— Мисля, че трябва да има подходящи приятели — усмихвам се аз. — Знам какво имаш предвид. Аз самата съм преживявала подобни изпитания.

— И аз срещах точно това, което ми бяха казали, че ще срещна — казва тя, взирайки се в тавана. — Според майка ми на мъжете не може да се вярва. Според баща ми те гонят само едно нещо. Когато са те възпитали така, това те кара да не приемаш хората с отворено сърце — поглежда към мен малко срамежливо, но вече не може да спре развързания си език: — Един ден прочетох, че мъжете били безсилни към красотата, и реших, че това е начинът да ги надвия. Не мога да ти опиша колко пари пръснах в салони за красота и СПА центрове, в които да изсветлят косата ми, да стопят целулита и да мажа лицето си с всевъзможни чудодейни еликсири. Мислех си, че ако стана въплъщение на красотата, никой повече няма да може да ме нарани.

— Но не стана така?

Тя поклаща глава.

— Винаги те определяха правилата. Продължаваха да идват и да си отиват, след като са получили, каквото желаят, и да ми оставят някоя дреболия на нощното шкафче. Започнах да се чувствам като стока.

И така, тя решила, че щом всичките й връзки завършват със сълзи, може да извлеча от тях поне материална изгода — кола, последен модел мобилен телефон, бижу от марката с име като нейното...

— Трябваше да знам първо, че те могат да си позволят подобни неща, за да бъда компенсирана за риска от сърдечни мъки. Направо не

можех да повярвам, че хората си причиняват такива ужасни неща безплатно! — възклика тя. — Все пак трябва да бъдеш обезщетявана по някакъв начин, не е ли така? Нещо, с което да можеш да се утешиш, когато те зарежат хълщаща, като например — една почивка на Санта Лучия или пък да си кажеш: „Е, поне ми плати ипотеката за цяла година“.

— Звучи добре на теория — признавам аз.

— Защо тогава се чувствам така в момента? — изпада в отчаяние тя.

— Защото вече знаеш, че има и алтернатива — примъквам се до нея. — Знаеш, че това, в което си се опитвала да се убедиш, че не съществува, любов заради самата любов, всъщност съществува.

За пръв път, откакто я познавам, Тифани е видимо уязвима и определено доста по-човечна, отколкото златнорусите ѝ къдри ѝ позволяват да изглежда.

— Със сигурност знаеш, че дълбоко в себе си винаги си се надявала това да бъде така, иначе нямаше да си тук — решавам аз.

— Само като си помисля колко време похабих на вятъра — изпълва се отново с яд. — Толкова съм бясна на родителите си за всички лъжи, които са ми наговорили!

— Това вече е минало — опитвам се да я успокоя. — Вместо да се опитваш да откриеш мръсника във всеки мъж — търси Алесандро във всеки от тях. Търси само най-доброто в мъжете!

Тя се обляга обратно на възглавницата си, очевидно емоционално изтощена, да не говорим и за изтощението от алкохола.

— Може би сега трябва да опиташ да поспиш малко — казвам ѝ.

— Когато се събудиш утре сутрин, можеш да поставиш ново начало в живота си.

Тя кима, а очите ѝ вече се затварят.

— Лека нощ — ѝ пожелавам и излизам на пръсти от стаята.

„Интересно — мисля си, докато ровя за ключа — дали Лоренцо ще открие една съвсем нова Тифани на винената им обиколка утре? Сега, след като долларчетата са паднали от очите ѝ, тя може би ще бъде в състояние да види колко е мил? Или пък това просветление ще трае само докато е под въздействието на вълшебните коктейли на Алесандро? Времето ще покаже...“

Когато влизам в стаята си, поглеждам телефона и виждам съобщение от Джо. Усмихвам се признателно — той може да не е звездобroeц като Алесандро, но имам него и той държи на мен. Когато набирам номера, ме обзema топло усещане за уют и тогава забелязвам часовника, който ми казва, че в Англия вече е един през нощта!

— Не съм те събудила, нали? — потреперва гласът ми.

— Нямах този късмет — отговаря ми той, като прочиства гърлото си. — Тъкмо правя поправки в графика за утре в последната минута.

— А, да, утре е големият ден — припомням му добре известен за него факт. — Ти как се чувствуаш?

— Паника преди старта, примесена с нетърпение най-после всичко да започне — казва ми. — Големият шеф се обади днес да ни уведоми, че той все пак е решил да присъства, просто така да позасили напрежението.

— Много мило от негова страна.

— Мисля да се изправя срещу предизвикателството, вместо да ревна като малко момиченце.

— Браво на теб! — поздравявам го аз.

— С теб какво става? — пита той. — Звучиш ми малко вяло.

— Изцедена съм — въздъхвам аз. — Едно от момичетата тук се разкисна, Киър и аз се изпокарахме здраво по време на вечерята — тук правя пауза и решавам, че не искам повече да говоря и да преживявам отново тази случка. — Но нека да говорим за друго!

— Понякога си мисля — въздъхва Джо, — че е добре вие двамата да си давате почивка един от друг.

— Странно, че го казваш, защото...

— Защото?

— Киър просто се обърна и си тръгна и се съмнявам дали изобщо ще се върне...

— Е, ако нещата му са все още в стаята? — както винаги Джо е практичен.

— Да, но предполагам, че ще се е изнесъл докато аз се върна.

— Докато ти се върнеш откъде?

— От Болоня.

— Болоня? Защо ти е да ходиш в Болоня?

— Това е част от програмата на „Любовна академия“, всички трябва да заминем на двудневно пътуване с нашите Аморе.

Следва мълчание.

— Джо? Още ли си на телефона?

— Да — гласът му звучи някак напрегнат.

Ахвам — дали това е онази ревност, която толкова държах да предизвикам? Бях започнала да смяtam Джо за имунизиран срещу подобни чувства, така че не помислих много, преди да изтърся новината за пътуването.

— Е, значи ще бъде забавно — казва той малко сухо. — В кой хотел ще бъдеш?

— В „Corona D’Oro“. Ще ти пратя съобщение с номера веднага щом пристигна. Нямаш нищо против, нали? Ще спим в отделни стаи.

Той се смее.

— Какво? — питам го.

— Мисля си, че това е един от малкото случаи, в които отделните стаи ще ти излязат по-евтино, отколкото ако ви настанят заедно. Чудя се каква ли е тарифата на агенцията за пълна програма през цялата нощ?

— О, Джо! Не мисля, че хората тук се занимават с това. По-скоро изглежда, че всичко се върти около романтиката и преживяванията, свързани с нея.

— Е, може пък да си късметлийка и да получиш безплатна услуга.

Чувствам се обезпокоена. Като размислих по въпроса, ревността не носи нищо друго, освен ядове.

— Знаеш ли, трябва вече да се връщам към работата си.

— О, изчакай още мъничко! — умолявам го аз.

— Наистина трябва да довърша това. И вече ми остават по-малко от четири часа сън.

Изпитвам пристъп на паника. Винаги се чувствам така, когато той ми затваря. Не че в случая няма основания; но просто чувствам, че имам нужда от него. След това си спомням какво казваше Ралийн за нуждата — че убива романтиката. Затова бързо превключвам на жизнерадостна нотка и изчуруликвам:

— Да, да, добре! Успех утре, после се обади да разкажеш как е минало всичко!

Дали елошо итова, че го карам да ми се обажда?

— Благодаря ти — казва Джо, като усещам, че вече със сигурност е насочил вниманието към документите си. — Лека нощ, бейби!

— Лека нощ!

Връзката прекъсва.

Ето това е най-голямото разочарование при връзките — всъщност те не лекуват самотата.

ГЛАВА 22

„Никога не пътувам без дневника си. Човек винаги трябва да има нещо вълнуващо за четене във влака.“

Оскар Уайлд

Сля неспокойно и на определени интервали се будя да проверя дали Киър се е върнал, но до седем сутринта все още го няма.

Как е възможно вечерта, започнала с такъв вълшебен залез на лагуната, да приключи толкова ужасно? Чувствам, че не е справедливо — сякаш ние, неиталианците, сме осъдени да живеем живота си без достатъчно любов и разбиране.

Чудя се къде ли е Киър в момента и за какво ли мисли? Със сигурност трябва да има някакви угрizения заради нещата, които каза. Сигурно е прекарал нощ, изпълнена с размисъл? Искам да отбележа, че може и да съм засегнала неговата независимост, като твърде много се опитвах да му помогна, но в никакъв случай не съм била злонамерена към него.

Добре, че не живеем в Щатите, защото иначе без съмнение той щеше да ме съди за опит за отнемане на мъжественост.

Решавам да стана и да започна да си опаковам багажа за Болоня, така че ако Киър все пак се появи, да мога да съсредоточа цялото си внимание върху него, а не да го разпитвам какво върви най-добре със сос болонезе.

Точно съм коленичила до куфара си, когато телефонът в стаята иззвънява.

— Киър? — питам с надежда в гласа.

— Не, обажда се Мици. Искам да си грабнеш куфара и да започнеш да си опаковаш багажа.

— Вече съм изпреварила мислите ти.

— Кой ти каза?

— Какво да ми каже?

— Че заминаваш за езерото Комо.

— Никой, най-вече защото заминавам за Болоня — мръщя се.
Нещо не разбирам за какво говори.

— Комо. Заминал за Комо! — продължава да държи на своето.

— Влакът ти тръгва в единадесет, за да имаш достатъчно време за разкрасяване.

— Да се разкрасявам? За какво? — все още не разбирам аз.

— За лятната галавечеря във „Villa d'Este“.

— Звучи чудесно, но съм...

— Чух, че Джордж Клуни щял да ходи! Трябва да отидеш и да слухтиш заради нас! Със сигурност ще дебнат и папарици, но тях никога не ги допускат. Но теб ще пуснат особено в дизайнерската рокля, която Аня изпрати по куриер за теб.

Извивам очи нагоре.

— Виж, искам да ви помогна, но вече имам резервирано пътуване с моя Аморе, с когото трябва да прекараме една нощ заедно. Не искаш да оплескам статията за „Любовна академия“, нали така?

— Ще бъде една нощ в Комо вместо в Болоня — казва тя, все едно това не е никакъв проблем.

— Но трябва да бъде романтично — оплаквам се аз. Как да го постигна, ако цяла вечер зяпам друг мъж?

Мици си прочиства гърлото и започва да чете менюто:

— Коктейли и ордьоври, поднесени на терасата на езерото под звуците на пиано, галавечеря с пет ястия, оркестър за танци, фойерверки в полунощ. Мисля, че това ще замести всичко, което си могла да измислиш!

Не мога да възразя.

— Резервирахме ти стая в хотел наблизо. Да запазим ли още една стая за Лоренцо?

— Лоренцо?

— Само не ми казвай, че още си с Джепето! Мълчание.

— Виж какво, ще запазя още една стая. Само гледай да вземеш някого със себе си, тъй като така ще изглеждаш по-малко подозрителна, особено ако си с италианец. Дори можете да минете за младоженци на меден месец и така ще ти е много по-лесно да щракнеш незабелязано няколко снимки, докато уж се мъчиш да увековечиш образа на любимия...

Сядам отново на пода зашеметена и се чудя какво ли би било, ако поне малко е възможно да контролирам сама живота си. Мици беше толкова безпрекословна, че въпросът не е дали аз трябва да отида, а дали да звъня на Данте или на Сабрина преди това. Решавам да заложа на Данте. След вчерашните детайлни критики Сабрина ме изнервя.

— Какво ще кажеш за езерото Комо? — питам направо, защото нямам време за увертури.

— Това, което мога да кажа, е, че ще ходя там идния четвъртък. Трябва да направя доставка за клиент.

— А какво ще кажеш да направиш доставката днес?

— Днес ли? — задавя се той.

— Да, организират специална лятна галавечеря, ще има и заря...

— Ако това ще те зарадва, за мен ще бъде удоволствие.

— Наистина ли? — не мога да повярвам на отзивчивостта му. —

Ще можеш ли да направиш доставката си, докато си там?

— Кога тръгваме?

— Има влак в единадесет.

— Ако тръгнем два часа по-късно, вазата ми ще бъде готова.

— Дадено! — просто ще трябва да се разкрасявам два пъти побързо.

— Добре, ще се видим на Санта Лучия преди един?

— Санта Лучия ли? — питам аз.

— Гарата. Но нека да не те обърквам. Спирката на вапоретото се казва „Ferrovia“.

— Разбрах — потвърждавам аз и си записвам името. — Ще се видим там.

— В твои ръце съм — казва той вместо дочуване.

Поемам си въздух и звъня на Сабрина. Казвам й за промяната в плана и представям нещата, все едно че правя и услуга на Данте, за да успее с доставката, а и аз толкова обичам да гледам фойерверки и тя изглежда, че няма нищо против.

— Просто се върни до утрата вечер, ако искаш, можеш да пропуснеш вечерята, тъй като май отиваш по-далеч от всички останали, но ще имаме нужда от теб на следващата сутрин.

— Няма проблем — уверявам я аз. — Ммм, предполагам, че Киър не се е обаждал?

— Не се ли е прибирал снощи? — изненадва се Сабрина.

— Не, не е — въздъхвам аз. — Но той има приятели в града, така че сигурно е останал при някой от тях...

— Сигурна съм, че е така. Не се тревожи, ще се върне. Особено като знае, че всички ще са заминали до утре.

— Но ако не се появи? Какво ще прави Валентина?

— Със сигурност няма да остане сама задълго — смее се Сабрина. — Очакваме нови гости и сигурно ще ѝ намерим партньор, ако Киър не се появи днес.

— Трябва да довърша опаковането на багажа, но много ти благодаря за всичко!

— Няма защо.

— И ако Киър се появи...

— Ще ти се обадя веднага!

— Благодаря! — завършвам аз.

Затварям телефона и отделям минутка да преподредя всичко в главата си. Болоня и болонезето ги зачертваме, на ход са Комо и Клуни.

* * *

Впрочем веднъж вече съм срещала Джордж Клуни, беше през далечната 1998-ма, когато той представяше първата си голяма филмова роля след „Спешно отделение“, като се преобрази в неустоимия банков обирджия Джак Фоли в „Извън контрол“. Летях заради него до Лос Анджелис, за да присъствам на обичайното изявление, правено зад тъмни завеси, които те отделят от филмовата площадка, на маса, разположена върху специална малка сцена. Обикновено при такива случаи има още пет или шест журналисти около масата, всички нетърпеливи да пробутат напред собствените си въпроси, но този път бяхме цяла тълпа — десет на брой. Всичките жени. Той се справяше с групата с лекотата на професионалист, така че аз не си спомням да съм му задала нито един въпрос, просто се облегнах назад и наблюдавах с благоговение колко приятен и изтънчен може да бъде един актьор. Джордж беше се оставил изцяло на наше разположение и беше насочил към разговора цялото си внимание. Беше дързък, светковично остроумен, схватлив и тактичен, същевременно недопускащ

възражения, шеговито-ироничен, както и обезоръжаващо искрен и скромен. През цялото време се смееше много. Човек наистина би си помислил, че си прекарва добре с нас. Не мога да ви опиша колко често съм се чувствала, като че ли трябва да се извинявам на очевидно отегчената звезда, която и да е тя, за това, че трябва да задам неизбежните въпроси, но не и на него. В негово присъствие ти също започваш да се чувствуваш изискан, защото той се държи така.

Именно затова задачата за тази шпионска мисия mi е още по-неприятна. Той вече дава доста повече, отколкото много други звезди, така че не е много редно да искаш още. Но не можеш да кажеш „не“ на „Хот“ Като автор в списание съм толкова лесно заменима. В случай че кажеш „не“, за мястото ти чакат стотици други, които с готовност ще кажат „да“. Когато за пръв път започнах да интервиюирам знаменитости, исках да накарам читателите си да се почувствуваат така, сякаш и те са в стаята с интервиуирания, сякаш и те са споделили моята среща с него — собствена малка аудиенция, на която да зададеш въпросите си. Сега искат от мен да повярвам, че хората предпочитат да виждат как звездите се препъват пияни пред нощни клубове и не са по-различни от тях вместо това, което ги прави уникални.

Слизам на спирка „Ferrovia“ и куфарът mi се сблъска с широките стъпала на оживената венецианска гара. Странно е като се замисли човек, че Венеция се свързва с останалата част на Италия чрез нещо толкова достъпно и сухоземно — каквото е железопътният транспорт. Досега се радвах на усещането да бъда отделяна от останалия свят от лагуната, която действа като предпазен ров.

— Buon giorno, Cristi — поздравява ме Данте и незабавно взема куфара от ръката mi. — Готова ли си за приключение?

— Да! — ухилвам се с надеждата да прикрия напрежението, което чувствам за това, че го използвам като прикритие за шпионската mi мисия. — Благодаря ти, че се съгласи на промяната за дестилацията. Успя ли да завършиш вазата?

— Надеждно опакована е в багажа mi — уверява me той. — Не, не! — не mi позволява да се кача на първия вагон от влака ни, до който сме стигнали. — Ще пътуваме в първа класа.

— Колко упадъчно — гукам аз.

За момент изглежда объркан, а после кима разбиращо.

— А, да, сетих се за цените на първа класа в британските железници — казва ми. — Тук е различно.

Подава ми билета, за да се уверя.

Цената в евро е еквивалент на 42 английски лири за двупосочен билет, като разстоянието в едната посока е четири часа, за същото разстояние последното ми пътуване от Лондон до Единбург щеше да струва 300 лири за билет първа класа или 94 лири за втора, с какъвто пътувах и беше доста зле.

— Не е ли доста смущаващо? — питам аз, докато Данте ми помага да се кача във влака.

— Някои биха го нарекли кожодерство — отвръща той.

— Защо тогава в останалата част на Европа е толкова евтино? — питам, като се настаниявам на мястото си до прозореца.

— В Италия голяма част от населението пътува до работните си места на дълги разстояния, но тези хора искат също така често да се прибират при семействата си, така че е правителствена политика цените на транспорта да бъдат приемливи.

— Това показва загриженост — въздишам аз. — Предполагам, че не трябва да плащате по-високи цени, когато си купувате билет за същия ден?

— Разбира се, че не. Но плащаш повече за по-бързите влакове.

— Е, поне имаш избор — казвам, като поклащам глава, сещайки се безбожните такси на националната ни компания, когато си купуваш билета без предварителна резервация. — Направо те одират със съзнанието, че просто нямаш друг избор.

— Никога не съм те виждал такава преди — закача се Данте, — толкова разпалена.

Повдигам нагоре очи.

— Само не ме карай да започна да говоря за центровете за приемане на резервации или за банковите такси! Или за това, че Британските аеролинии ти начисляват петнадесет лири, ако си резервираш билет по телефона. Петнадесет лири! Представи си как е, ако си пенсионирана бабка без достъп до Интернет! Напоследък хората всъщност са финансово санкционирани, ако нямат двадесет и четири часов интернет.

Той споделя възмущението ми, докато влакът ни се извива между мочурлива блатиста местност от едната страна и безкрайна водна повърхност в бебешко синьо от другата, а ние продължаваме разпалено да обсъждаме всевъзможни несправедливости, от които кръвта ни кипва. Данте изразява гнева си от вноса на „стъкло от Мурано“, голяма част от което всъщност се произвежда в Китай, докато спираме на първата си гара на континента — Местре.

След като десетки часове съм съзерцавала упадъчното великолепие на Венеция, за мен е шокиращо да видя жилищни сгради във вид на високи блокове, а да не говорим за това колко странно ми изглеждат превозните средства на четири колела, които пърпорят по автомобилен надлез. След това продължаваме по полета, върху които са изникнали ниските сгради на складове, разкрасени обилно от изкуството на графитите, при гледката, на които се чувствам, сякаш съм си загубила очилата за цветно виждане. Но точно тогава пристига стюард, който ни пита какви места желаем във вагон-ресторанта, при което изведнъж светът отново започва да ми изглежда цивилизирано място.

Данте и аз седим над чинии с ароматни спагети с доматен сос и разговаряме за храна — все още не може да ми излезе от главата венецианският специалитет с бълваща чернилка сепия, което води до неизбежния въпрос дали за него готвенето на майка му надминава всичко друго.

— Разбира се, то се знае! — отговаря ми той и така минаваме на темата за семейството.

— Искаш ли да ставаш баща? — улавям се да го питам доста безцеремонно. — Разбира се, в случай че вече не си станал...

— Аз имам дете — изненадва ме той. — Дъщеря, Киара — усмихва се с възхищение, когато казва името ѝ.

Опитвам се да не изглеждам изненадана.

— И тя не живее с теб? — питам небрежно.

— Тя е в университета.

— Да не би да е някакво дете чудо? — представям си я десетгодишна, с вързана на опашки коса, с фланелка на университета.

— На осемнадесет е. Ожених се много млад.

— О, така ли? — знам, че Данте е малко по-възрастен от мен, тъй че това не изглежда толкова невероятно. — А жена ти?

— Отиде си — поклаща глава той.

Изглежда много по-щастлив, когато говори за дъщеря си и затова го питам на какво място за него е родителството сред нещата, които е постигнал в живота си, тъй като това е моята сегашна дилема.

— Това е жизненоважно — просто ми казва той.

— Жизненоважно? — повтарям след него.

Той се навежда към мен и обяснява:

— Когато станеш на петдесет, поглеждаш назад и виждаш какво си постигнал в работата си, финансово и можеш да се гордееш с това, но семейството е единственото, което остава на този свят след теб, след като вече си го напуснал — поглежда ме внимателно, преди да продължи: — По тази причина семейството е най-важното нещо, което можеш да създадеш. Да се обвържеш с някого е най-необикновеното нещо, което Господ ни е отредил да преживеем.

Мигам срещу него изненадана. Много е добър в убеждаването, трябва да се занимава с маркетинг. Не мога да си спомня какво точно казва Джо по този въпрос, когато говорехме за това, но май беше нещо от рода на: „Представи си малкия Боби с тениска на Манчестър Юнайтед“.

— А ти, готова ли си да бъдеш майка?

Въздъхвам. Почти съм готова да не му кажа истината, тъй като рискувам да го отблъсна от себе си. Но просто не мога да си представя да изтърся жизнерадостно: „Ама разбира се! Вече си складирал памперси“. Така че просто му казвам, че напоследък мисля за това, но че все още имам затруднения да си се представя в тази роля и засега тя е само абстрактна идея за мен. Казвам още, че съм сигурна, че си струва всички мъки и лишения, но ужасите, които хората разказват, ме плашат. Пропускам частта, че не съм сто процента сигурна дали искам Джо да е башата; и тайничко си мисля как гените на Данте биха били благословия за всяко дете.

— Помахай на Меган и Стефано — казвам му, когато преминаваме през Верона.

Когато поглеждам през прозореца, виждам, че пейзажът е станал много по-привлекателен — вълнисти хълмове и заснежени върхове на планини в далечината и после изведнъж на преден план изникват изумрудените води на езерото Гарда.

— Не съм си представяла, че в Италия има подобни неща — смея се и соча рекламния билборд на „Гардаленд“, украсен с мечка и скункс, които приличат на Дисни герои. — Мислех си, че сте прекалено стилни за Дисниленд.

Данте поклаща глава.

— Смяташ, че италианчетата ще предпочетат „Прадаленд“ пред „Гардаленд“? — шегува се той.

— Точно така! — смея се. — Модни ревюта вместо въртележки и цигари вместо сладолед.

Прекарваме остатъка от пътуването в разговори за неговото и моето детство, най-добрите и най-лошите спомени от ваканциите и най-големите скандали, които сме имали с родителите си. (Странно, но нещото, което най-силно извади от равновесие майка ми, беше увлечението ми към момчета, които носеха черно червило на устните си.). Данте признава, че сега, след като вече знае какво е да си баща, както и какво е да си син, гледа на нещата по много по-различен начин и е доволен, че и двамата му родители са още живи, за да може да им поднася извиненията си всеки ден.

— Не може да си бил толкова лош! — хихикам аз. — И освен това си им се реванширал с Киара.

— Вярно е — признава той.

Облягам се назад на седалката. Изведнъж Джо ми изглежда позрял от мен. Защо и аз не усещам неговата настойчивост за създаване на потомство? Ако наистина е „жизненоважно“, какво чакам още?

— Logo di Coto! — радва се Данте, когато пред погледа ни се мярва ивица от блещукащата на слънцето вода.

Това е импулсът, от който имам нужда, за да преодолея тревогите си — няма да им позволя да развалят престоя ми тук. За един ден ще си взема ваканция от собствения си живот.

И за една нощ.

ГЛАВА 23

„Ако пишете за двама щастливи любовници, нека историята се развива на брега на езерото Комо.“

Ференц Лист

Ако опишете езерото Комо като два крака, можете да си представите, че неговата малка, но спретната гара „Сан Джовани“ се намира на стъпалото на левия крак. Слязохме от влака малко след пет часа следобед и веднага скочихме в едно такси с шофьор, който подкара, все едно че при влизането му казахме: „Следвайте тази кола!“ А нашето такси е единственото превозно средство, което фучи по пътя. Което всъщност е добре.

Продължаваме напред и аз все още хвърлям блъскави погледи върху обширната водна повърхност на езерото, която изглежда толкова примамлива — като голямо водно тяло, в което би могъл да се гмурнеш, без след това да се налага да те спасяват. Колко приятно!

— Това, което се подава напред във водата, плувен басейн ли е?
— зяпвам аз и соча с пръст напред.

— Това е басейнът на „Villa d'Este“ — казва нашият шофьор, като споменава нашата вечерна дестинация с необходимото страхопочитание.

Комплексът на хотела е доста по-внушителен, отколкото съм очаквала, като доминира над езерото с величествените си сгради, елегантни тераси и частно яхтено пристанище. Всичко това е разположено на площ от двадесет и пет акра, както ни информира шофьорът, върху пищно зелен парк.

Представям как се разхождаме там след два часа с чаша просеко в ръка. Тъй като се чувствам малко уморена от впечатленията, отварям прозореца, за да вдъхна въздух, докато преминаваме покрай стари селца. Подозрението ми, че всички ще узнаят, че съм тук, за да дебна знаменитости, никак не намалява, когато шофьорът ни показва „Вила

Клуни“ вдясно от нас. Това, което всъщност виждам, е размазана каменна стена и желязна врата, но бързо след това потъвам обратно в седалката, за да избегна любопитните погледи на местните, които са насядали пред не особено хигиенично заведение, докато ние отбиваме, за да ни изпревари друга кола.

Въпреки няколкото модерни сгради и изключително примамливото ресторантче с маси на тротоара, оставам с чувството, че това място не е най-шикозното селище на езерото. Данте ми казва, че известният град в близост е Белажио — но тук атмосферата е по-автентична, личи си, че има местни жители, а не само хора, които са дошли на пазар в „Тод“ и да изпращат въздушни целувки на съседите си, притежатели на собствени малки пристанища.

Изведнъж се сещам какво разказваше скоро Джордж Клуни в шоуто на Опра Уинфри за италианците: седял си в стаята и гледал към улицата как строителни работници се прибириали вкъщи след работа в шест следобед с хляб, бутилка вино и букет цветя в ръка. И разбрал — италианците наистина умеят да превръщат в празник всеки ден.

Иска ми се да попитам Данте как минава една негова обикновена романтична среща, когато не приема екстравагантни пътувания като това, но изглежда, че вече пристигнахме.

Поне обещаният ни хотел се намира зад тежка автоматична метална врата.

Шофьорът пита за кода, след което продължава по алеята към вилата, състояща се от две сгради — едната в прасковен, а другата в керемиден цвят и двете украсени със сиво-синкави капаци на прозорците с градина отпред, засадена с розови олеандри. В този момент ни се струва, че цялата вила „Regina Teodolinda“ е предназначена само за нас — няма други гости наоколо; показват ни стаите, като навсякъде цари атмосферата на частен дом. Чувствам се все едно ни посреща върната ни икономка.

— Имаш добър вкус — отбелязва Данте в предверието на моя апартамент, от който два прозореца с гледка към езерото са разположени от двете стани на камина от сив мрамор, а едно огромно кресло с пъстра дамаска ме приканва да потъна в меките му възглавнички и да се зачета в „Един месец край езерото“ под светлината на високия хартиен лампион.

— Всъщност една приятелка ми го препоръча — казвам аз, докато се наслаждавам на детайла „Пеги Гугенхайм“ — килим с щампа на зеброва кожа, проснат на пода.

Смесването на стилове изглежда добре — цветовете са дотолкова ненатрапчиви и успокояващи, че ми се приисква да не ни се налага да излизаме оттук тази вечер. Но трябва. При това скоро.

— Да се видим след час на брега на езерото? — предлага Данте, след като го канят в стаята му до моята.

— На брега на езерото — повтарям след него, като не мога да сдържа замечтана въздишка при вида на гледката през прозореца, от който се вижда терасираната градина с голям басейн и извитите шезлонги от лико. Има дори малка затревена площадка с бюро и пейка, обърнати към езерото. Какъв офис би станало от тях за писател романист! Не мога да се сетя за друго по-стилно и по-спокойно място, на което съм била, тук наистина можеш да чуваш собственото си дишане.

За десетина минути оставам прикована до прозореца, като оставям всичките ми опасения да се изпарят в нищото. Не мога да си представя, че е възможно да се случи нещо лошо на място като това — тук просто въздухът е изпълнен с благодат.

Тогава забелязвам бележката на полицата на камината: „Мици казва: Погледни в гардероба.“

Отивам в спалнята, обхващам с поглед прекрасното легло в цвят слонова кост, украсено с копринени аметистови възглавнички, и се изправям срещу гардероба. Той е от старомодния не вграден тип, чиято врата подобаващо проскърцва, когато го отварям и откривам вътре закачена дълга опакована рокля. Не мога да отрека, че е доста вълнуващо.

При вида на неразопакованата рокля имам чувството, че съм героиня във филм. Наистина ли се случва всичко това? Действително ли съм тук? И Аня наистина ли смята, че мога да облека рокля като тази? Прехапвам устни, докато разглеждам украсеното с камъни деколте и изцяло липсващия гръб на роклята. Знам, че са снимали някои сцени за „Казино Роял“ на езерото Комо и дрехата изглежда като открадната от момичето на Бонд, но в случай че не са ми доставили и нова перфектна фигура в банята, страхувам се, че съм загазила... Проверявам веднага — мmm, не, там ме чака само комплект силно

фиксираща козметика за коса и възможно най-ароматни тоалетни принадлежности! Е, ще трябва да опитам.

Вземам си възможно най-бързия душ и включвам гигантската си маша за коса да загрява, докато аз се гримирам. В един от комплектите ми сенки има нюанс аквамарин, който никога преди не съм използвала, но много точно съвпада с цвета на роклята, така че решавам да го пробвам заедно с нежно нанесен перлен нюанс веднага под веждата. Слагам спирала „Диор“ за максимум обем на миглите, бронзов руж със златни пращинки и завършвам с най-блестящия си прасковен гланц за устни. Готово. Сега косата. Усещам сърцебиене, докато завивам отделните кичури около машата. Отивам на галавечеря под ръка със зашеметяващ венецианец, като вероятно ще бъда на един мустак на скарида разстояние от Джордж Клуни и всичко това под звуците на оркестър. Не мога да се сдържа да не изцвиля от радост и нетърпение и трябва да оставя машата за момент, за да мога да подскочам из стаята и да овладея излишъка от енергия.

Остават ми само десет минути. Довършвам прическата и е време да се намъкна в роклята. Докато я придърпвам по тялото си, ме обзема необичайното усещане, че е направена тъкмо за мен, така точно следва извивките на тялото ми, че всичките ми опасения за несъвършена фигура изчезват. Стъпвам в обувката си, после и в другата... Крачка назад да се огледам, направо се стряскам при вида на танцовката на класически танци, в която съм се превърнала. О, не! С този силен грим около очите, тази твърде натруфена прическа и блещукаща рокля — изглеждам нагласена точно като за конкурс по танци! Имам една минута да се приведа в по-нормален вид. Втурвам се в банята и смекчавам пеперудените очертания на сенките за очи, след което разтърсвам глава, за да придам по-естествен вид на къдиците си, след което заприличвам на Дрийм Гърл^[1]. В отчаян опит да понамаля още обема на косата вземам гребена си с най-широки зъби, навлажнен с малко гел, прекарвам го през „гнездото“ и добавям две нежни фиби зад ушите. Сега напомням за 20-те години, но поне няма да ме критикуват на дансинга.

Диамантени обеци, сребриста чантичка, кашмирен шал. Всичко е готово. Докато слизам по стълбите, се наслаждавам на усещането как коприната се дипли около сребристите върхове на обувките ми и изведнъж се чувствам с неоспоримо женствена и грациозна. Трябва да

забавя походката си, докато пресичам градината, и докато стигна при Данте, се чувствам почти спокойна.

Първоначално той не казва нищо, само гледа.

Иначе бих се притеснила, но съм твърде захласната от вида му в копринен смокинг.

— Изглеждаш — започваме и двамата едновременно.

Той се усмихва, пристъпва напред и нежно допира устни до ръката ми.

— Не мислех, че харесваш такива жестове — шегувам се.

— Има моменти, в които е подходящ единствено такъв почтителен и джентълменски жест.

— Е, в такъв случай — връщам му жеста аз, като оставям прасковен блясък по пръстите му.

— *Sei bellissima* — въздъхва той и ме гледа така, че ме кара да се чувствам все едно съм изпила чаша шампанско.

Иска ми се да останем така задълго или завинаги, но знам чудесно, че трябва да тръгваме и когато предлагам това на Данте, той отстъпва настрана, за да открие превозното ни средство, което ни очаква.

— С това ли ще отидем?

След Венеция си представях някаква луксозна моторница, но това пред мен е просто дървена лодка с весла и мотор.

— Знаеш ли как да я управляваш? — гледам въженцето на мотора и още по-стряскащи весла.

— Аз все пак съм венецианец, а това е лодка — хвърля ми смразяващ поглед Данте. — Би трябало да се притесняваш само ако се налага да карам кола!

Въпреки всичките си страхове не мога да не се усмихна, когато той ми предлага ръка, за да се кача.

— Ay! — чувствам се нестабилна и няма нищо наоколо, за което да се хвана, така че протягам ръце към Данте като сърфист докато лодката се поуспокои.

— Добре ли си? — питат той.

— Добре съм — отговарям му, като се съвземам и се чудя дали не трябваше да почакам и да облека зашеметяващата си рокля едва когато пристигнем.

— Мога ли да ти дам да държиш това? — пита Данте, като държи опакованата ваза.

— Да не си луд? — дърпам се аз. — Не помниш ли какво направих предишния път!

— Да, но сега знам, че ще бъдеш много внимателна — намига ми той, преизпълнен с неоправдано доверие.

Навеждам се и протягам ръце. От начина, по който с лекота я носехе в чантата си, човек би помислил, че е направена от захар, но разбира се вазата е доста по-тежка и аз почти залитам от лодката, когато усещам цялата й тежест в ръцете си.

— Ау! — извиквам отново и демонстрирам още по-несигурен танц, докато отчаяно се опитвам да намеря отново центъра на гравитация. Не помага дори това, че Данте скача в лодката, за да ме задържи: сега два чифта ръце са обгърнали кълбовидния пакет и ние двамата все едно танцуваме някакъв щур танц от 60-те около тарамбуки. Най-накрая лодката се успокоява.

— Можеш вече да я оставиш — успокоява ме той.

— Този път не я счупих! — триумфирам аз.

— Знам, доволен съм.

— Все още е цяла-целеничка! — почти не мога да повярвам.

— Да — казва той с насмешка. — Вече можем да я оставим...

— Сигурен ли си, че я държиш?

— Държа я.

— Сигурен ли си?

— Кристи!

— Да?

— Хайде, стига вече!

Той слага небрежно вазата до пейката по средата. Аз бързо уувивам спасителната жилетка около нея, за да бъде още по-защитена.

— Това всъщност е за теб — отбелязва той.

— Аз съм наред, мога да плувам, което не може да се каже за твоето приятелче, което седи под пейката — почуквам по вазата. — И освен това яркооранжевото не ми отива на роклята.

Той вдига рамене и хваща веслата.

— Моля те, седни някъде! — той показва пейката зад мен, грижливо завита с одеяло, така че да не закачи роклята ми.

Когато пристъпвам назад обаче, аз заклещвам крака си в някаква дървена сглобка.

— Нека да ти помогна — посяга той към глезена ми, за да го освободи, когато аз пронизително писвам:

— Чакай!

Той ме поглежда, все така търпелив.

— Ами ако съм пробила дъното на лодката и сега кракът ми пречи на водата да нахлуе и когато го махна, лодката се напълни и потънем?

— Сега вече искаш ли спасителната жилетка? — пита той невъзмутимо, докато освобождава крака ми с решително дръпване.

Не бликва струя вода.

— Добре, добре, без повече вълнения. Сядам си на мястото — казвам аз и правя точно това.

Данте се привежда напред и натиска веслата, като ни отгласква от кея.

— Наистина ли ще гребеш през целия път дотам? — питам го и преценявам разстоянието, което изминахме с колата, и изчислявам, че ще пристигнем тъкмо на време за поднасянето на кафето и петифурите след вечерята.

Той поклаща глава.

— Ще греба само до „Мистър Дъг“, съвсем близо е. А и е много по-безшумно, отколкото с мотора.

Никога преди не бях виждала гребец в смокинг, такова превъзходно съчетание на простота и изисканост. И освен това е прав. Така се движим много по-плавно. Скоро съм съвсем отпусната, а очите ми се реят в далечината.

Водата около нас е тъмнозелена, отразяваща зелените склонове на заобикалящите ни планини, и аз се наслаждавам на плъзгавата водна повърхност, върху която слънцето хвърля едва забележими бели отблъсъци. В този момент не мога да си представя да искам да бъда другаде. Всичко, което преживявам, mi се струва като дефиниция за идилия. Какво ли е да живееш тук и да се изправяш ежедневно срещу тази ослепителна гледка? Поглеждам нагоре — купчинки сгради в цвят на тъмна горчица, ръждивочервено и пастелно прасковено са накацали по склона на планината; чудя се дали ежедневното вдишване на толкова чист планински въздух те кара да виждаш по-ясно живота си?

— Ето го и „Мистър Дъг“ — сочи Данте към една от външителните вили край брега, покрай която минаваме.

Обзема ме любопитното усещане за нещо познато, когато гледам сградата в бледожълто с бъръшляново зелени капаци на прозорците, средно голяма градина от високи магнолии и красиво оформени цветни арки. След като отминаваме издадената към водата стена от сив камък, в която има тесен пролив за лодките (и освен това е чудесно място да провесиш крака и да гледаш залеза), продължаваме покрай частния пристан, където акостирала моторница отново ми носи усещането за дежа вю. Може би от предишен живот, чудя се?

Данте завързва нашата лодка и скача на сушата, като ми дава знак да му подам ценния ни товар.

— Добре ли си го хванал? — пръстите ми отново отказват да освободят пакета.

Той ме поглежда строго и аз я пускам.

— Ще почакам тук.

— О, не, не, не — поклаща той глава. — Някой пират би могъл да те отвлече.

Той протяга ръка към мен. Аз я поемам. Хубаво усещане е да си желан.

— Добре, сега да я разопаковаме — той слага пакета на земята и започва да маха пластовете хартия.

— Наистина ли? — изглежда ми странно да отваряш нечий подарък, преди да си го връчил.

— Това не е като да развалям коледна изненада — обяснява Данте. — Клиентът трябва да може да провери качеството и дизайна на изделието, а сега имаме най-подходящата светлина за тази цел — премигва той към слънцето.

— Както кажеш — присъединявам се и аз в разопаковането, докато...

— О, Данте! — възкликувам при вида на прекрасната форма, която блещука в бледозелено. — Поразително красива е!

Складирате остатъците от опаковката в лодката и извървяваме пътя от пристана до портата. Данте ми позволява да нося вазата въпреки първоначалните му опасенията, че не съм подходяща за тази работа. Тя е тежичка заради големия ѝ размер и трябва да гледам през нея, за да виждам къде стъпвам, но предпочитам да знам, че по

някакъв начин съм от полза, вместо да стоя настрани и навивам с пръст къдриците си, а и както казах на Данте — мога да използвам кашмирена си наметка, така че да не оставям отпечатъци по стъклото.

Той натиска звънела, казва нещо на италиански и получава очаквания отговор. Две минути по-късно виждам през стъклото разкривеното изображение на мъж, който приближава към нас. Въпреки че изображението е мъгливо, а очертанията му са доста разкривени, има нещо доста познато в небрежната му походка и късо подстриганата му сива коса. Когато приближава още повече, забелязвам онези живи кафяви очи и специфичната извивка на горната му устна.

Добре, че отблясъкът от зеленото стъкло прикрива червенината, пламнала по лицето ми.

Мъжът е Джордж Клуни.

[1] Супергероиня от комикс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

„Славата навинаги е случаина: понякога славата избира човека.“

Сенека

Когато Джордж Клуни гали вазата със загорелите си ръце, имам чувството, че погалва бузата ми. Направо е нереално. Дали може да види, че се взирям право в него? Очевидно е така!

— Ciao! — пуска той една от прекрасните си усмивки, докато се взира през стъклото в мен. — Come stai?

— Molto bene, grazie! — изхленчвам аз, като се надявам да мина за италианка, така че да не ме заподозре като шпионин, какъвто всъщност съм.

Докато те двамата си говорят, аз отклонявам поглед все едно съм се замислила за нещо съвсем различно. И въпреки че не разбирам нито дума, мистър Клуни изглежда изключително доволен от работата на Данте, докато изведнъж лицето му помръква и той въздиша: — О, не! Пак ли?

Обръщам се и виждам приближаваща моторна лодка с мъничък човек, държащ апарат с огромен обектив. Папарици!

— Имате ли нещо против да влезем вътре — кани ни Джордж в собственото си убежище.

Данте тръгва след него, но аз оставам като закована на мястото си.

— Какво ти става? — побутва ме Данте, за да се опомня.

— Аз ще почакам тук — казвам му.

Не мога да вляза вътре! Аз съм също толкова гадна, колкото и човекът в лодката, само че вместо фотоапарат нося диктофон.

Данте се мръщи срещу мен все едно иска да каже: „Ти си жена, нали? Това със сигурност е страхотна възможност?“

— Наистина добре съм си отвън, ти върви — казвам аз и се обръщам да видя папараците, след което с ужас разбирам, че той ме снима. О, не!

— Всъщност в крайна сметка ще дойда с вас! — шмугвам се вътре, като гледам да не се оглеждам наоколо, и забивам поглед в пръстите на краката си, мислено запушвам уши и въпреки това чувам Джордж Клуни да казва, че в момента давал интервю, така че дали имаме нещо против да почакаме няколко минути, за да приключи?

Данте естествено се съгласява. А аз си мисля: „Господи, дано само не е някой, когото познавам!“ Сигурна съм, че зад тези врати той допуска само журналисти от класата на „Венити Феър“, а не някой от колегите ми с въпроси като: „Ако бяхте топка сладолед, с каква есенция щяхте да бъдете?“. Надявам се само, който и да разговаря с него, да не надуши журналиста в мен.

— Много си мълчалива... — отбелязва Данте, като очевидно се опитва да прецени дали съм зашеметена от присъствието на филмовата звезда, или пък изпитвам нещо противоположно на морската болест при слизане на сушата.

— Просто съм гладна — свивам рамене аз и промърморвам нещо за паднала кръвна захар... въпреки че не съм сигурна дали тази теория е известна в Италия.

— Прекрасна градина — отбелязва Данте, като се оглежда наоколо.

— М-хм — съгласявам се аз, като гледам павираната пътека под краката си.

— Скоро ще вечеряме, обещавам — казва той, като изглежда обезпокоен.

— О, няма за къде да бързаме — уверявам го аз, като се притеснявам, че след малко ще попита Джордж дали не може да ме почерпи няколко брускети.

Съвсем случайно самият Джордж започва да говори за изискани вечери, когато журналистката го моли да опише един обикновен ден в неговата вила...

Разписанието звучи горе-долу така: сутрин разходка с лодка и хранене на патиците, следобед — четене на сценарии и топене в плувния басейн, разнообразявано с дебати какво ще се яде и какво вино ще се пие на вечерното парти с гледка към езерото в компанията

на негови приятели, дошли му на гости от Америка. И като казва приятели, аз знам, че има предвид други известни актьори.

Уай! Ама наистина, уай!

Той продължава да разказва колко много му харесва атмосферата на малкия град и описва хората като мили и ненатрапливи, които го приемат едва ли не като местен жител.

— Така че нямате проблеми с местните хора, които да ви преследват? — пита тя.

Само с хората, които са тук на почивка, както изглежда. Аз се свивам виновно, докато той обяснява как улиците били твърде тесни за пришъльците, любопитни да надничат в чужди тоалетни, въпреки че местните търговци и собственици на заведения нямат нищо против тях заради допълнителния бизнес. Или поне той се надява да е така, като обяснява, че не иска да става „персона нон грата“, особено след като вече се чувства като у дома си тук.

Въпреки че привидно изглеждам доста унесена, всъщност улавям всяка негова дума, докато той говори за страстта си към европейските състезания с мотори и колко приятно е да живее по абсолютно различен начин за няколко месеца в годината. Тя го пита за ухажването на италиански жени (той отговаря, че е малко трудно заради езиковата бариера) и иска да знае също дали би зарязал Холивуд заради живота си тук (няма нужда, нали може да има и двете), а на мен внезапно ми изниква въпрос към Данте...

— Защо го наричаше „Мистър Дъг“? — питам го, като ми се щеше да съм задала въпроса си по-рано и щях да се чувствам по-подгответена за това, което ме очаква.

— Защото винаги за това се сещам: Доктор Дъг Рос от „Спешно отделение“.

Не мога да не се усмихна. Дори не бих заподозряна, че Данте гледа телевизионни сериали.

— Харесваш ли го? — прошепвам аз, любопитна да разбера местното отношение.

Данте кима.

— Мисля, че беше много добър като италианец.

Усмихвам се, мислейки си колко голям комплимент всъщност е това. Той със сигурност е възприел присърце концепцията за „долче вита“ на Ралийн и наистина се радва на удоволствията в живота.

Вярвам му, когато споделя, че купуването на тази къща е най-романтичното нещо, което е правил в живота си. Чудя се дали ще ходи на галавечерята довечера, което е трудно да се каже, защото е винаги толкова непроницаем в стил Кари Грант.

Връща се при нас, като се извинява, че ни е задържал, и прави комплименти на Данте за произведението му, като малко след това ни казва движдане.

— Вярвам, че ще си прекарате добре на Комо — казва Джордж, като ме гледа право в очите.

Преглъщам. Вероятно думите са подбрани непреднамерено, но той изглеждаше толкова проницателен, когато произнесе „вярвам“.

Всичко, което мога да направя, е да кимна и да му отвърна с:

— Grazie!

Докато си тръгваме, си представям пълното възмущение на Мици и на всички останали в офиса: „И не му каза нито една дума на английски? Била си там, на вилата му и дори не си помолила да използваш тоалетната?!“

Рут би ме уволнила моментално, ако разбере.

Нямам търпение да се върна в нашата смешна лодчица. Когато се поуспокоявам, се сещам откъде бялата моторница ми е толкова позната — предишния път, когато я видях, беше на страниците на нашето списание, порейки водата с Brad, Джен, Мат Деймън, Лиса Сноудън и капитан Клуни на борда. Каква лятна фантазия само. Нищо чудно, че хората искат да дойдат и да я видят отблизо.

Сещайки се за манталитета на нашия таксиметров шофьор, може би ще е най-добре да се отдалечим на подходящо разстояние — не ми се ще да бъдем забавяни от други превозни средства заради тесните протоци.

— Сега вече ще използвам мотора — казва Данте, като го запалва с мощно дръпване на въженцето.

Звукът на мотора напомня този от косачка за трева, но въпреки това оценявам бързината, с която се движим. Прическата ми обаче не е така ентузиазирана. Опитвам се да използвам наметката си, за да я предпазя, но явно не мога съвсем добре да преценя посоката на бриза и най-накрая цялото ми лице е омотано като на някое от дечицата на Майкъл Джексън.

— Ето още един начин да се скриеш от папараците — подиграва се Данте.

— Представяш ли си какво е да живееш по този начин? — обръщам поглед към срещата ни с холивудското величие.

Данте поклаща глава.

— Въпреки че на Мурано всички знаят кой съм заради работата ми, аз мога да пътувам навсякъде по света и да бъда незабележим за околните.

— Едва ли — промърморвам аз.

— Какво каза? — мръщи се той заради бученето на мотора.

— Ти просто не си от незабележимия тип хора — подвиквам му аз с усмивка.

Изминаваме остатъка от разстоянието в относително мълчание, като подминаваме различни яхти и лодки, чиито пътници очевидно се радват на повиващия бриз, и си мисля как изобщо бих могла да се върна към пътуванията в задушното лондонско метро. Дори се хващам да пресмяtam цената на апартаментите около къщичката на Джордж Клуни.

ГЛАВА 25

„Най-хубавите лица могат да бъдат видени на лунна светлина — когато човек ги наблюдава отчасти със зренietо и отчасти съвображението си.“

Персийска поговорка

Докато навлизаме в пристанището на „Villa d'Este“, получаваме няколко смаяни погледа, но Данте е толкова елегантен, така че дори да бяхме пристигнали на водно колело, пак щяхме да направим добро впечатление.

— Надявам се тази вечер да е такава, каквато си си представяла — прошепва ми Данте, когато ми помага да сляза на брега.

— М-хм — мънкам аз, като се чувствам малко като лъжкиня, защото го накарах да мисли, че моето съкровено желание, а не нареждането от списанието ни е довело тук тази вечер. Но след като оглеждам царската пищност, която ни очаква, идеята започва да ми се струва напълно вероятна — кое момиче не е жадувало да бъде принцеса поне веднъж в живота си?

Поемам дъх и усещам прекрасния аромат на жасмин и рози. Пръстите ми галят цветовете им нежни като кадифе и ми се иска Киър да е наоколо, за да ми казва правилните наименования на азалии или камелии.

Според Данте градините на хотела са туристическа атракция сами по себе си, но предлага да отдадем внимание първо на пийването и хапването пред разходка в градината.

Преминаваме покрай масите на открито, подредени под балдахини от жълти завеси, и продължаваме към издигнатия обгрънат в бяло бар за шампанско с няколко маси с ленени покривки и подноси с храна около него. Има също и музикант, седнал пред малък орган „Ямаха“. Не точно това си представях, когато Мици спомена пиано

серенада, но съм сигурна, че след една-две чаши първокласно шампанско ще ми се струва, че слушам Хари Конник Младши.

— Чин-чин! — казвам на Данте, докато чашите ни звънват, и започваме разговор сред сребърните подноси на ордьоврите около нас.

— Трябва да опиташ от цветята от тиквички — препоръчва ми Данте жълти къдрави и хрупкави соленки.

Оставям наметката близо до чантичката си, за да не ги поръсвам с трохи, след което се оказвам строго съмрена от превзета и клощаща висока дама в тюркоазен костюм с панталон и обеци за хиляда паунда, които приличат на сладки за украсяване на коледна елха. Малко прилича на Селин Дион, но без присъщата ѝ уравновесеност. Представете си, прави ми забележка за лоши маниери, докато тя самата буквально дърпа минаващите покрай нея келнери за ръкавите и си взема с две ръце от това, което разнасяха, след което мяташе цели парчета пица в гърлото си подобно на тюлен, погълщащ цели риби.

— Предполагам, че е идвали тук всеки път през последните четиридесет години и сега се чувства като у дома си — отбелязва Данте почти дипломатично.

Оглеждам останалите гости и започвам да си мисля, че Мици е била погрешно информирана за присъствието на Джордж Клуни. Той може и да вечеря тук с приятели от време на време, но тази вечер, с изключение на една неловко изглеждаща красавица, хваната под ръка със съмнителен тип с восьчен тен, и децата в едно семейство като от картийка, аз и Данте сме най-младите хора наоколо. Това изобщо не са хората, от които се интересува „Хот“. В случай разбира се, че Клуни не е поканен за съдия на конкурс „Най-малко плешивият над седемдесетгодишен печели“; предполагам, че няма да го видим тук. А може би нарочно е пуснал тази клюка? Надявам се да е така. Надявам се също, където и да е тази вечер, това да остане недокументирано. Което е по-добре от всичко, което мога да кажа за моето прекарване тук с Данте.

Вече привързваме с хапването — след което ще разбера дали той само се преструва на Аморе, или след полунощ ще ми покаже, че сексуалните услуги си имат определена цена...

— Искаш ли да видим нимфеума? — предлага ми Данте ръката си.

Хммм, а може би дори няма да се наложи да чакам до полунощ. Може би той предусеща, че след две чаши шампанско аз вече пресмятам наличността в банковата си сметка.

Питам го дали можем да влезем и да разгледаме хотела отвътре вместо само да го обикаляме. Не ни разочарова. Влизаме през голямата бална зала с колони, преминаваме през залата за бридж с насконо изчеткани велурени повърхности на масите, спирате се на витрината на бижутериен магазин, за да погледаме чифт обеци във формата на лъвски глави точно като чукчетата на някои врати, и продължаваме към коридор от типа „Алиса в страната на чудесата“, като се възхищаваме на многото мраморни статуи наоколо.

— Чудя се колко ли струва нощувката тук? — прошепвам аз, като се надявам въпросът ми да не е прекалено просташки.

Данте свива към рецепцията и след кратък разговор ме осведомява: 650 евро за стандартна стая с изглед към градината и 2000 евро за свободните в момента апартаменти.

— На нощ?! — опитвам се да звуча безгрижно и да не показвам, че съм шокирана, защото за мен цената на обикновена стая тук е това, което плащам като ипотека на къщата си за две седмици.

— Изглежда имаш нужда от малко чист въздух — шегува се Данте, като ми вее с брошура на хотела и ме придружава до главния вход, опасан с подрязани дръвчета.

— Знаеш ли, че това място в миналото е било притежавано от принцесата на Уелс? — пита ме той, когато стигаме до началото на кръгообразната автомобилна алея. — Било е на Каролин Брунсуйк около 1815 година.

— Никога не съм чувала за нея — намръщвам аз.

— Нейният съпруг по-късно е станал крал Джордж IV, но той анулирал брака им скоро след сватбата, която била уредена просто за да се сдобие той с легитимен наследник — чете Данте. — Те рядко се появявали публично заедно и всеки от тях имал собствен любовен живот. Тя става известна като трагична фигура и доста клевети са изписани по неин адрес. Смъртта ѝ е преждевременна и обстоятелствата около нея остават неясни.

— Звучи доста познато.

— Добрата новина е, че тя е прекарала най-щастливите мигове от живота си тук.

— Мога да разбера защо е било така — въздишам аз, застанала пред това, което, „Villa d'Este“ явно предлага като пътека за джогинг, а именно 126 стъпки до статуите на Херкулес и Лидия в далечината.

От двете страни на стъпалата се разгръща зелен килим с еднакъв брой плитки гранитни улеи и фонтани, по които водните струйки едва се процеждат от върха към покритото с мъх дъно. Водата е подозрително разпенена и с цват на урина, така че аз бързо се отмествам към ефирните камеи от слонова кост, които привличат погледа ми. Тези структури изглежда, че също са част от нимфеума — скулптура с грото ефект, покrita с фина мозайка от сиво-зеленикови и черни мраморни парчета с петънца позлата.

— Това е един от най-сниманите паметници в Италия — отбелязва Данте. — Датира от 16-ти век.

Разглеждаме фантастичните фигури на водоливници по вътрешните стени и се забавляваме да ги оприличаваме с лицата на известни личности. За съжаление обаче на мен не са ми известните имената, които Данте споменава, а пък той не може да оцени необичайните прилики с Роуън Аткинсън, Кенет Брана и Мик Хъкнал. За части от секундата ми се иска сега Джо да беше тук. Той щеше да се скъса от смях.

Приключваме обиколката си на приятни пейки, разположени на брега, сред които се намира и най-старото дърво в Ломбардия.

— На шестстотин години е — казва нежно Данте, като го гледа.
— Преживяло е шестстотин галавечери.

— Ще ми се Киър да можеше да го види — въздъхвам аз и слагам длан върху силния му обвит с грапава кора дънер.

— Изглеждаш доста тъжна, не мисля, че дървото има намерение да се маха оттук — опитва се да ме утеши Данте.

— Снощи се скарахме — въздишам аз и добавям, — при това лошо.

Данте въздъхва с разбиране.

— Това е цената, която плащаме, за да сме близки с членовете на семействата си — когато си имаш работа с някой, в който тече същата кръв, понякога се налага да се бориш за собствената си идентичност.

— Мисля, че може би съм виновна за това, че се опитвах твърде много да го предпазя и се намесвах в живота му — признавам си.

— Естествено е да се опитваш да спестиш болката на тези, които обичаш, особено ако те са по-млади от теб — отнася се с разбиране Данте. — Но ако твърде често им показваш пътя, как те сами да се научат да го избират?

Очите ми се разширяват от изненада колко мъдро прозвуча това.

— Вземам си бележка.

После премигвам, като си спомням какво си бях обещала.

— Имаш право. Ти си много мъдър, а аз съм твърде лоша компания.

— Не, въобще не — усмихва се той снизходително. — Но може би още една чаша шампанско ще ти върне вдъхновението?

— Струва си да опитаме! — смея се аз и изпитвам внезапно вълнение, като се сещам още веднъж колко страхотен е партньорът ми.

— Заповядай, настанявай се! — приканва ме той, като ми показва една свободна коктейлна маса. — След малко се връщам.

Секунда след това един от келнерите ми предлага чаша шампанско. Чудесно, човек никога не може да изпие твърде много от него.

Седя си кратко и спокойно в здрача, когато един изключително познат глас казва:

— Ето свещ за вашата маса. Такова хубаво момиче като вас не бива да стои на тъмно.

Поглеждам нагоре. Посребрена коса, елегантно оплешивяща, заострен нос. Отварям уста от изненада — пред мен стои Лен Гудман от „Танцурай с финес“.

Когато той отминава, продължавам да зяпам след него особено развълнувана. Обожавам шоуто му! Бих искала да му кажа колко ме въодушевява и очарова, но в този момент Данте се връща.

— Виждаш ли онзи джентълмен ей там, онзи с елегантното излъчване? — прошепвам аз.

— Да — Данте ме поглежда любопитно.

— Той е съдия в телевизионно предаване за класически танци по британската телевизия!

Данте поклаща глава.

— Интересно момиче си, Кристи — усмихва се той закачливо. — Когато срещнеш известна филмова звезда, забиващ поглед в обувките

си, но този човек — махва той с ръка към Лен — изведнъж те кара да грейнеш.

— Добре че Бруно Тониоли не е тук — смея се аз. — Тогава сигурно щях да се спомина от вълнение! Страхотен е с неговите каламбури, а английският дори не му е майчин език. Боже, той е италианец! Чувал ли си за него?

Данте се смее и поклаща глава, с което ме кара да попитам:

— Пияна ли съм вече?

— Въпрос на дефиниция, да кажем „подпийнала“.

— Ами ти? — навеждам кокетно брадичка. — Усещаш ли вече шампанското?

— Ами точно се готвех да поканя близничката ти да вечеря с нас — шегува се той.

— Време ли е вече? — поглеждам към масите за хранене.

— Време е.

Данте започва с подбрани морски дарове и плодове, докато аз се спирам на удивително освежаващото гаспачо с краставица, гарнирано с пушена съомга и кисело мляко. Основното — телешко със сос, а за десерт — прелестен ликъор „Grand Mariner“ и червено парфе с праскова и лавандулов мед. Праскова и лавандула — божествена комбинация! Добрата храна е винаги такова ободряващо преживяване! Летният дъжд, който вече почуква по завесите, добавя още повече интимност и магия към вечерта.

Усмихвам се със задоволство, каква гледка сме само: Данте и аз седнали навън в дъжда в компанията на изискани старчета. Един момент — вземам си думите назад — явно имаме прилив на свежи подкрепления в компанията, една новобрачна двойка, ако не се лъжа. Гледам ги с интерес, докато си поръчат кафе. Изглеждат толкова свежи и оптимистично настроени. Някои биха сметнали това за наивност, но тези двамата изглеждат като хора, които не само се обичат, но и се харесват взаимно. Личи си от това колко лесно общуват помежду си, не мога да си представя нещо, което би усложнило бъдещето им. Чудя се дали мога да си представя копие на себе си и Джо тук... Мъж, който е напълно доволен, и жена, която не я свърта и се чувства несигурна и всъщност е своя най-голям враг. А как ли изглеждаме аз и Данте? Ще ми се да знам що за двойка сме ние, двамата, в очите на другите. Дали е очевидно, че той е по-изисканият от двама ни? Дали личи, че го

гледам с благоговение? Или другите биха казали, че взаимно се допълваме като силно ароматно еспресо и ажурна бисквита с бренди до него?

— Често водиш мислени разговори сама със себе си, нали?

За момент заемам отбранителна позиция. Ако Джо беше направил подобна забележка, тя щеше да е с негативен оттенък, но Данте просто изглежда заинтригуван.

— Да, така е — не отричам аз.

— Знаеш ли, има едно място, на което всички тези гласове в главата ти ще звучат като далечен шепот...

— Къде е то? — любопитствам малко нервна и подозрителна. Дали няма да каже „в спалнята“?

— На дансинга — отвръща той.

След минути вече танцуваме заедно под звуците на „Изпрати ме на луната“. Едва ли може да има по-подходяща песен — наистина е неземно изживяване. Толкова дълго очаквах да се озова в прегръдките му, че от усещането главата ми се замайва. Хубаво е, че има силно тяло и ме държи толкова умело, така че знам, че ще ме подкрепи, независимо от това колко съм замаяна. Когато чувам думите от песента „Целуни ме!“, тутакси съм готова да го направя. Бавно повдигам лице и го доближавам до неговото, за момент танцува само с погледа му и точно тогава се случва немислимото — оркестърът захваща „Уай Ем Си Ей“!

Оглеждам се наоколо и със смесица от ужас и удивление установявам, че всички на дансинга, включително и дамата с тюркоазния панталон, кълчат тела във формата на буквите: Y-M-C-A! Цялата романтика се изпари, след като дансингът се превърна в зала за аеробика за милионери.

Може би е по-добре да си тръгваме, преди да са започнали патешкия танц, но аз предлагам да минем за една последна напитка на бара.

— Може би да опитаме ликьор алфреско? — Данте ме подканва да излезем на терасата. — Дъждът е спрят и фойерверките скоро ще започнат.

Не всичко е загубено! Може би това ще върне романтиката.

— Да, чудесно — съгласявам се аз.

Стоим с чаши в ръка до лимоново дръвче в саксия и се взирате в черното нощно небе и белите светлини около езерото.

— Студено ли ти е? — пита Данте, като слага длан върху настръхналата кожа на ръката ми.

— Малко — признавам си.

— Позволи ми — казва той, като ме загръща с коприненото сако на смокинга си, но без да го съблича. — Телесна температура — обяснява той с намигване.

Не се шегува. Мисля, че трябва да отида и да заменя моя Бейлис с ликьор самбука в пламъци, за да достигна ефекта, който има върху мен прегръдката му. Странно е да се чувствуваш едновременно сгорещена и трепереща, замяна и все пак напълно съзнаваща какво се случва наоколо. Да не говорим за борбата между чувствата ми, която ме тласка напред-назад като дърпане на въже. Силното ми привличане към Данте и решимостта да остана вярна на Джо, която ме кара да забивам пети в земята. Тъкмо смятам да се освободя от прегръдката му под предлог да посетя тоалетната, когато нощното небе избухва в светлини, докъдето ти стигат очите.

— Оу, ууу! — дишам задъхано, моментално запленена.

Данте ме прегръща по-силно, когато флуоресциращите светлини в зелено и лилаво се появяват в кълба и се разпускат на звездички. Ахкаме в унисон с появяването на небесните искрящи сфери, които се разпадат, разпръсквайки милиони диамантени искри. Какво е това в зарята, което така завладява сетивата?! Дори и най-равнодушният възрастен не остава безучастен при гледката на избухването на ярките светлини. Поглеждам лицата наоколо — всички озарени от удивление като деца. Когато поглеждам отново към небето, очите ми съзират нещо, което не бях виждала досега — фойерверк във формата на сърце! Близо тридесет розови лъча оформят сърцето. Дори не съм подозирала, че е възможно! За момент си помислям, че само съм си го представила, но то още е там, за да не оставя никакво съмнение за посланието си. Обръщам се към Данте, но преди да мога да кажа нещо, усещам устните му да разтопяват моите с топлината си. В целувката му има толкова жар и нежност, че стомахът ми се свива от вълнение. Как бих могла да не му отвърна, когато Купидон ми поднася подобни изненади?

Чувам радостните възгласи наоколо и за момент си мисля, че хората се радват на нашата прегръдка, но през притворените си клепачи виждам още светлини и прегръдката ни е прекъсната от пика на крещендото тъкмо навреме, за да видим чудния финал на зарята, която се отразява във водите на езерото. Как след всичко това да заклеймия „Любовна академия“?!

Обръщам се към Данте, който нежно гали къдриците ми, и облягам глава на гърдите му, опитвайки се да спра въпросите, които напират в мен.

— Трябва още да потанцууваме — казвам му аз, въпреки че от известно време оркестърът е спрял.

Той се усмихва разбиращо и вместо оркестъра тихичко затананиква Синатра, галейки слуха ми с „Ти си винаги в сърцето ми“ и „Странници в нощта“ и така през целия път до нашата вила...

ГЛАВА 26

„Пътува най-добре този, който знае кога да се завърне.“

Томас Мор

След удоволствието идва болката.

Събуждам се замаяна с пресъхнала уста, слънчевата светлина грее през прозореца и дразни очите ми като лампа в стая за разпити.

„Какво си направила снощи?“ — е първото, което крещи съвестта ми.

Стискам силно очи в опит да спра всичко — светлината, спомените, главоболието, което пулсира смазващо в слепоочията ми... Иска ми се да заспя отново и да не поемам отговорност за нищо, което съм казала или направила предишната вечер, но не мога, защото телефонът ми звъни. Дори не поглеждам да видя кой е, до третото позвъняване си мисля: „Само да не е Джо, само да не е Джо!“ Поглеждам пропуснатите обаждания. Благодаря ти, господи — Мици е! Ето я, звъни пак. Трябва да вдигна.

— Най-сетне! — изпицява тя. — Разкажи ми всичко! Всичко! Боже — слуховете вече са стигнали до Лондон? Някой ме е следил във „Villa d'Este“? И после се сещам, че тя не говори за мен и Данте...

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам Мили, но единственият известен сред среброкосите гости на галата беше Лен Гудман.

— Не говоря за галавечерята! — изревава тя. — Говоря за теб и прекрасния Джордж Клуни в прелестната му вила на езерото! Невероятно! Как е отлизо?

Тя пък откъде знае за това?!

— Наистина и аз не знам — грача аз. — Видях го само за малко на пристанището...

— Не ме дразни! Имаме снимка, на която се вижда как влизаш вътре!

И тогава се сещам за папараците.

— Рут е във възторг! — продължава да плеши Мици. — Разбира се всички вестници се чудят: „Коя е мистериозната брюнетка?“, а ние знаем коя е! — издава ужасни гърлени звуци. — Рут дори свали статията на Фетън „Една вечер с Парис Хилтън“, за да пусне това. Имаш място на корицата!

— Какво? И колко голям е материалът? — прегльщам с ужас.

— Поне шест страници, така че Рут иска всяка една подробност.

Ще ми се да се изсмея. Най-после искат подробности вместо само папарашки снимки. Този материал ще бъде по-висококачествен.

Изправям се в леглото.

— Виж, Мици, всички трябва да се поуспокоите. Нямам нищо за разказване.

— Шегуваш се, нали? Аня каза, че си била зашеметяваща в роклята, която ти изпрати!

— Благодаря — казвам неуверено аз.

— Няма защо! Имаш срок до утре полунощ, за да спазиш срока за следващия брой.

— Следващият брой? — питам объркана. — Но той ще бъде публикуван, докато аз още съм тук? Ами „Любовна академия“? Тази статия може да провали всичко!

— Рут каза да я зарежеш заради това. Една ексклузивна статия за Джордж Клуни — това е много по-добре!

— Значи ще предпочетете няколко думи за Клуни вместо всичко, което съм научила за Академията?

— Да.

— И няма да се наложи да пиша за никой от тях?

— Предполагам.

Боже, това се казва дилема — да продам Клуни, за да спася Академията. Не че имам да кажа нещо лошо, за който и да е от тях, но в „Хот“ имат навика да изопачават историите и да карат хората да изглеждат много по-гадни, отколкото изобщо са възнамерявали да бъдат. Един пълен идиот, когото интервиюирах, се справи толкова добре със себе оплюването, че беше достатъчно да го цитирам дума по дума и ставаше ясно колко арогантен и откачен тип е. Но при последната

редакция Рут добави и коментари, които звучаха, сякаш аз хвърлям калта по него. Нещо, което беше напълно ненужно. И най-вече нечестно — защото не нейното лице и име излизаха като автор на тази статия. Аз бях тази, която изглеждаше злостна. Освен това най-лошото, ако им дам Джордж Клуни, е, че и Данте потъва с него. Край на първокласните известни клиенти — той доведе шпионина на прага им. Разбира се не нарочно, но кой ще му има доверие след това?

— Хващаш влака за Венеция днес, нали така? — пита Мици.

— Да — отговарям аз разсеяно.

— Чудесно, нали? Ще можеш да надраскаш материала днес, докато пътуваш, и ще ни го изпратиш, когато се върнеш. Така ще имаме един ден предднина.

— Не знам, Мици — въздишам аз. — Едва ли ще мога да извадя лаптопа си пред Данте.

— Кой е Данте?

— О, ами един човек, когото доведох за прикритие... — изльгвам аз, като изпитвам леко гадене.

— Кажи му, че внезапно ти е хрумнала идея за нова детска книга и трябва да я нахвърляш, преди да ти е излязла от главата.

— Повярвай ми, нищо от това, което преживях снощи, не е подходящо за деца.

— Боже! Още скандални неща! Разкажи ми!

— Нищо! — излайвам аз. — Нищо не се е случило. Пошегувах се.

— Не мога да повярвам, че си видяла Джордж Клуни — казва Мици с благоговение. — Това е направо страхотно!

Повдигам вежди.

— Има ли и нещо друго в тази история? — питам я.

— Не — цъка с език тя и гласът ѝ изведенъж прозвучава съвсем искрено: — За мен той е единственият, Кристи — признава си. — Той е мъжът от мечтите ми.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Е, след като пуснеш материал, който засяга личното му пространство, със сигурност ще му станеш още по-скъпа — не се сдържам да изсумтя тук. — Сигурно ще ти се обади да те покани на среща веднага щом списанието излезе в продажба.

Мълчание. След което тя с отчаян глас пита:

— Аз никога няма да се омъжа за филмова звезда, нали?

— Сериозно ли говориш?

Чувам въздишка.

— Изглеждаше като перфектната професия — да ходиш със звездите на снимки, да бъдеш около тях и да имаш някаква цел, а не само да ги дебнеш от разстояние. Мислех, че работата ми ще ме въведе в техните среди, но ето, че сега аз съм врагът.

Никога не бях чувала Мици да говори така. Тя винаги звучи толкова безмилостно жизнерадостна.

— Грегъри Пек се е оженил за репортерка от жълто списание — опитвам се да я разведря. — Интервюирала го е за „Пари Мач“, след което са живели заедно в продължение на четиридесет и осем години.

— Но това е било доста отдавна! Да имаш случайно по-пресни примери? Като изключим спорадичните задевки и флиртове, имам предвид истинска връзка...

— А може би трябва да се замислиш за актьорска кариера — е най-добрият съвет, който ми хрумва. — Кастигите са като огромни агенции за запознанства, може би това е начинът.

Тя изпуска още една въздишка, след което все едно натиска някакъв бутоң. Край на самоанализите, да се залавяме за калната си работа.

— Хайде, разказвай, достатъчно ме накара да чакам!

Правя пауза за момент и после питам:

— Ало? Мици? Още ли си там?

— На телефона съм, цялата съм в слух.

— Чуваш ли ме? Аз не те чувам — посльгвам. — Обхватът тук е отвратителен. Ще се опитам да ти звънна по-късно — и затварям телефона. След това го изключвам.

Две секунди по-късно звъни телефонът в хотелската стая. Тя естествено знае номера. Извивам очи и го оставям да дрънчи. След това се чука на вратата — да не би да е пратила куриер със съобщение? Няма ли най-после да ме остави на мира? Ставам от леглото и леко залитам, замаяна от рязкото изправяне.

— Кой е? — изръмжавам към вратата.

— Кристи?

О, боже, това е Данте!

— Мм, чакай! — Тичам да си грабна халата и отварям вратата на милиметър, за да не му дам възможност да оцени разрешената ми коса в стил „лудата дама“.

— Търсят те по телефона в моята стая.

Какво? Не може да бъде, тя не би го направила!

— Някоя си Мици, за някаква котка. Било спешно — обяснява той.

Да, мисля си, тази котка конкретно е в голяма опасност, на път е да умре от любопитство.

— Ще трябва да ме извиниш, че изглеждам така, все още не съм станала — търся оправдание за смачкания си външен вид.

— И ти мен, аз също — казва Данте, като опитва да приглади смачканата си от възглавницата коса. — Тъкмо щях да си вземам душ.

Ето затова има хавлия около кръста си. Опитвам се да не гледам голото му тяло, но то е толкова гладко и мургаво, че погледът ми просто се плъзга по него. Въобще не помага и фактът, че когато сядам на леглото и вземам слушалката, чаршафите му са още топли.

— Ало, Кристи?

— На телефона съм — промърморвам, като си представям как лежим тука, долепили тела, и как прекарвам ръка по бицепса му.

— Чуваш ли ме? Какво се случва с телефонните връзки в Италия?

— Не мога да говоря сега Мици. Ще трябва да се чуем по-късно.

— Ще се видиш ли с него днес? Заради това ли бързаш?

— Кого да видя?

— Джордж естествено.

— Не! — изревавам аз. — Защо да трябва да се виждам с него?

Виж, наистина не мога да говоря сега.

— Както кажеш, предполагам, че просто ще трябва да изчакам да прочета статията като всички останали!

След което тя затваря телефона. Облягам се на възглавниците и се улавям, че вдишвам възхитителния аромат от кожата на Данте. Затварям очи и част от мен иска да придърпа завивките и да се отдаде на усещането, но другата част, с махмурлука, иска да избяга веднага. И тя е тази, която има последната дума.

Оставям бележка: „Ще се видим на закуска!“

Връщам се в стаята си, като оставам под душа достатъчно дълго, като напразно се надявам, че водата да отмие всичките ми тревоги.

На път за ресторанта колебливо включвам телефона си, за да видя има ли други съобщения, най-вече от Сабрина или Киър, но такива няма. Значи брат ми все още е самоотъден и ядосан без съмнение. Замилям се да се обадя на Джо, тъй като през по-голямата част от деня ще бъда с Данте, докато се върнем във Венеция, но не мога да накарам себе си да набера номера. Вината е още по-силна на дневна светлина.

Беше само една целувка и толкова — опитвам се да се оправдая пред себе си.

И въпреки това мисля, че се чувствам по-зле, отколкото ако бяхме преспали заедно. Ако бяхме го направили, щях така да се отвратя от себе си, че да намразя Данте заради това, че е изкарал прелюбодейката в мен, тогава щях да избягам на секундата и да се върна с цялото си сърце при Джо. Но не стана така. Въпреки че паметта ми не е кристална по въпроса, всичко беше просто много романтично. Той ми направи серенада, притисна ме до себе си, но не се опита да ме замъкне в стаята си. Въпреки че са ни останали само още четири нощи заедно, се държи, сякаш имаме цялото време на света. Нямаше излишно прибързване, със сигурност не стана въпрос за заплащане, само наслада на момента — максималната тръпка от първата целувка, при това несмущавана от друга физическа близост. При това, не че нямаше страсть. Усещам я и сега, като се сетя за Данте, обвит с хавлията.

Объркана съм. Тези чувства са истински и неподправени. Но основното е да не се оставя да ме подтикнат към действия. Така че без повече целувки. Сгълчавам се — виж само как се поздравявам за това, че не сме правилиекс, като се опитвам да подчертая какво не сме направили, но не мога да пренебрегна това, което вече се случи. Целунах друг мъж и от тази мисъл ми се гади, докато гледам името на Джо върху дисплея. Ако той беше направил подобно нещо...

— Colazione? — появява се Данте, като носи сладкиши и портокалов сок.

— Аз... бях тръгнала да закусвам, но обещах да звънна пак на Мици — дърдоря, докато държа телефона си. Не искам да смята, че го отбягвам. — Обхватът тук е по-добър.

— Добре ли е котката ѝ?

— Котката? А, да. Просто е успяла да забие нокът в собствената си лапа.

— Ау!

— Ще се оправи. Тези неща за мен ли са?
Той кима.

— Мислех, че ще искаш да похапнеш тук, за да можем да се порадваме на езерото, преди да заминем.

Въздишам. Наистина още не съм готова за дългия път на обратно.

— Ако искаш, можем да хванем по-късен влак? — предлага Данте.

Аз му казвам с поглед: „Само ако можехме!“

Наистина трябва да потегляме обратно. Ще трябва да се видя със Сабрина и Тифани и да помоля да разменим Аморетата. Самата мисъл ме натъжава, но така трябва. Изкущението с този мъж е твърде голямо. Колко различно щеше да бъде всичко, ако бях необвързана! Само ако бях свободна да протегна ръка към него сега! Да го придърпам на стола до мен, да седна в него и да го целуна на слънчева светлина, а не само в тъмното. Той сигурно си мисли, че се държа много студено тази сутрин.

— Оставям те да говориш — оттегля се той с поклон.

— Благодаря — усмихвам му се аз. — Ще бъда готова да тръгнем след двадесет минути.

Години наред бях сама, защо ми се струпват мъже точно сега? Ужасно жестоко е. Сега се чувствам сприхава и раздразнителна вместо виновна. Добър момент да се обадя.

— Кристи? — Джо звуци никак колебливо.

Странно. Нали това е моята роля?

— Наред ли е всичко?

— Ъм, да, можеш ли да изчакаш?

Чувам женски глас до него. Наострям уши да чуя какво казва тя, но улавям само едно закачливо „Сър!“.

— Извинявай, Рич иска от мен да подпиша някакви неща.

Това определено не беше Рич. Какво става там? Отварям уста, за да му предявя обвинения, но изведнъж се сещам, че не съм в позиция да го правя.

— Какво мога да направя за теб?

— Да направиш? — смиръцвам вежди. — Не, нищо, обаждам се само да ти кажа, че тъкмо напускам хотела тук. Ще се опитам да ти звънна, докато съм във влака, ако имам такава възможност.

— Всъщност не можеш да ме потърсиш през следващите няколко часа — обявява той набързо. — Ще ти се обадя по-късно, става ли?

— Става.

— Добре, чао.

Ха! Направо нямаше търпение да затвори. Дали не... Не!

Разбира се вчера на вечерята след конференцията се е разлял доста алкохол, до голяма степен, както и на моята вечеря. Както и неизбежното чувство на облекчение, че работата е свършена. Може да е хвърлил око на някоя хубавица от маркетинга. Може би са потанцували... а после: „В твоята стая или в моята?“ Изправям се на крака. Не мога да си представя, че Джо би го направил. Би ли го направил, наистина? Вече не знам. За себе си никога не съм смятала, че мога да изневеря на някого. Поклащам глава заради абсурдността на ситуацията — ето ме в хотел на езерото Комо с друг мъж и на това му викам работа. Трябва да сложим край! Днес е последният ми ден с Данте.

Поемам дълбоко въздух, за да свикна с тази мисъл. Не мога да излагам на рисък дългогодишната си връзка заради един вакационен флирт. Глупаво е да си мисля, че това, което изпитвам, е нещо повече от авантюра, нали? Разбира се усещането е още по-силно заради обкръжаващата ни действителност, но това е само фантазия.

Поглеждам си часовника. Хм. Може би не трябва да мисля за това, но Сабрина каза, че мога да пропусна вечерята, тъй като пътуваме по-далече...

Връщам се в стаята си и ровя за разписанието на влаковете. Има влак в седем вечерта, което значи, че ще пристигнем към единадесет. Би било жалко да не се порадваме още на езерото. Не искам да бъда груба с Данте и просто да го отрежа, след като беше толкова мил, той все пак само си върши работата. Няма ли да бъде хубаво всичко да приключи след още един прекрасен ден?

Чукам на вратата на стаята му.

— Да? — отговаря Данте.

— Какво ще кажеш да обядваме в Белажио?

Хубаво е да сме отново близо до водата, този път на ферибот.

Докато плаваме, аз отбелязвам, че днес кадифените склонове на планините изглеждат още по-пищно зелени, ако изобщо това е възможно.

— А онези дървета там — казвам аз — приличат на отбор на мажоретки, привличащи вниманието с помпозните си корони.

Данте се усмихва и ми предлага да опиша цветовете на къщите, накацали по склона. Според мен те са в „млечнобяло“, „зряла кайсия“, „крем карамел“.

— Ти май вече си готова да обядваме? — питат той, като ми намига.

— Почти — признавам си аз, като посочвам овързаните пластмасови ленти около моторна лодка, които изглеждат като кръстоска между ленти за ограждане на местопрестъпление и кола на младоженци, на която са закачени консервни кутии отзад. — За какво служи това?

— За да плаши птиците — обяснява Данте.

— О — изненадвам се аз, и поглеждам към небето и точно в този момент един сокол се спуска над нас.

Продължаваме, преминавайки покрай „Villa del Balbia-nello“, където са снимани сцените с лекуването на Даниъл Крейг като Джеймс Бонд, но любимата ми гледка идва след това, когато слизаме в Белажио и откриваме църква с надпис на събркан английски: „Църковни бъркотии“ вместо „Църковни литургии“^[1].

Това малко градче, известно като „перлата на Комо“, наистина е пропито с обещаващата атмосфера на отдых и изисканост. Шляем се покрай оживените кафенета и бутици по крайбрежната алея и си избираме ресторантче в покрита пешеходна уличка до вълнолома.

Десертът, който ни предлагат, е един от най-необичайните през цялото ни пътуване, поднесен в дървена черна лакирана кутия в японски стил — повдигам капака и виждам разрязан наполовина като пасифлора, топка ванилов сладолед, два резена карамбол (звезден плод) и няколко топки пържени равиоли! Звучат несъвместимо като вкусове, но всъщност съчетанието е чудесно, вкусно и хрупкаво, като

намекът за мазнина на пържените рavioli контрастира с тръпчиво киселите плодове.

— Ммм! — наслаждавам се аз и посягам към крака на Данте, забравила за момент с кого съм, след което бързо отдръпвам ръката си и се преструвам, че се протягам за чашата си с вода.

Данте ме поглежда в очите, както винаги, без да пропуска нито един мой жест.

— Проблем ли е това, че те целунах снощи? — пита ме, защото без съмнение се чуди защо внимавам толкова да не го докосвам от вчера вечерта насам.

За секунда се чувствам твърде неудобно, за да заговоря, но после решавам, че му дължа известно обяснение, без да се вдълбавам твърде много в истинските причини.

— Виж, причината е в това, че аз се записах на този курс, защото насърко се разделих с един мъж и все още не съм го преодоляла напълно. Когато те целунах снощи, се почувствах виновна спрямо него, въпреки че знам, че е абсурдно.

— Не е абсурдно. Чувството си е чувство.

— Наистина много ме привличаш — поглеждам към него.

— Много? — усмихва се той.

— Много — потвърждавам аз с чувството на леко раздразнение.

— И освен това има го и момента, че на теб ти плащат, за да ме ухажваш.

— Не, не ми плащат.

— Не, няма нужда да отричаш, нещата са такива...

— Не ми плащат. Това беше моето условие, преди да се захвана с това. Аз естествено не осъждам другите Аморе за това, че вземат пари. Лоренцо например доста се старае за хонорара си. Но това не е за мен. Или поне не докато съм с теб.

— Какво искаш да кажеш?

Боже, това истина ли е?

— Не исках парите да бъдат част от нашите отношения, поне не в моята глава, знам, че ти за себе си си приела това отношение и за теб не е проблем.

— Е, тогава...

— Не осъждам никого — уверява ме той. — Просто исках да знаеш, че съм тук, защото така искам. Тук съм, защото искам да бъда с

теб.

О, боже, а аз вече си мислех, че не е възможно да стане още по-зле.

— Не е необходимо да казваш каквото и да било — успокоява ме Данте. — Просто исках да знаеш това. Искаш ли да се разходим до пристанището, преди да си тръгнем?

Кимвам с глава леко зашеметена. Глупава идея да прекарвам още време с него, глупава. Все повече го харесвам.

Минаваме по няколко малки улички с високи огради на къщите, които ни отвеждат далече от тълпите туристи. Като погледне Данте, човек би помислил, че любимото му занимание е да пазарува от „Коуч“ и „Гучи“, но аз съм очарована от факта, че той всъщност предпочита да бъде на места като това. Облите камъни, стените с цвят на слонова кост и малките дървени лодки с гребла придават на пристанището уют и местен колорит. Сядаме на пейка и затваряме очи, оставяйки слънцето да гали лицата ни, докато слушаме приятния плясък на водата, която залепва мокри целувки на поклащащите се лодки. Наистина ми се ще да се гмурна в хладното езеро в този момент. Представям си усещането от водата, която обгръща кожата ми, когато някакъв звук ми напомня на плясъка от влизането в плувен басейн — отварям очи и виждам скучени патици, които спорят за парче хляб.

— Изглежда смешно — соча аз една голяма бяла птица, която е украсена с нещо като гумена карнавална маска.

— Не си единствената, която е любопитна в случая — Данте кима към една млечнояла котка с тъмносива опашка и сини очи, която дебне и се примъква крадешком към нашия пернат приятел, без да съзнава, че тя самата е забелязана от едно рунтаво черно куче. Тя пропълзява по-близо с приведено тяло и вперен поглед. Тогава изведнъж кучето се спъва в каишката си и стряска котката, която подплашва птицата и тя започва да пляска с крила. Хаосът е доста комичен и ние се смеем заедно с двойката собственици на кучето, преди да преотстъпим пейката си на тях.

Време е да си вървим.

Не ми се иска, но трябва да призная, че това беше идеалният завършек на идеалния ден.

Радваме се за последно на слънчевите лъчи на ферибота от Комо, после дремем във влака, докато нощта се спуска, и пристигаме на гара

Санта Лучия, позамаяни от дрямката.

Не усещам съпротива, когато Данте ме прегръща и ме целува по челото за довиждане, усещането е по-скоро приятелско, не подканващо към повече близост.

— Grazie mille — казвам му. — Всичко беше... — всъщност нямам думи за това.

— Да, беше. И аз ти благодаря.

Чудя се дали да му кажа сега, че трябва да се разделим? Вероятно трябва, но не мога да го направя. Чувствам го толкова близък в момента, че мисълта за по-дълга раздяла от тази за една нощ ми е непоносимо чужда.

— Лека нощ — казвам му и залепям възможно най-леката целувка върху устните му.

Той се усмихва и слага пръсти върху устните си, за да ми покаже колко скъпа е за него целувката ми.

Въздъхвам и заемам мястото си на вапоретото, след което вадя тефтера си и пиша бележка на Сабрина, с която искам друг Аморе. Трябва да го направя сега. Още един ден с него и ще бъда завинаги пристрастена към този мъж. Знам го със сигурност, защото по хартията вече има капки от сълзи.

Когато пристигам в Абадеса, оставям бележката на бюрото на Сабрина и помъквам изтощеното си тяло заедно с претъпкания си куфар нагоре по стълбите, след което се затварям в стаята си. Посягам да светна лампата и чувам лекичко похъркване...

Киър! Киър се е върнал!

Изпускам въздишка на облекчение. Това е наградата ми, че постъпих правилно, като се отказах от Данте!

Обличам пижамата си в банята и се приближавам на пръсти до леглото, когато откривам, че похъркването идва от страната, на която аз спя. Дали е решил да окупира цялото легло в мое отсъствие? Е, ще спя в другото.

— О, дявол да го вземе! — удрям палеца на крака си в нощното шкафче.

Някой се раздвижва от другата страна на леглото. И един познат глас казва:

— Кристи?

Замръзвам на място. Не е Киър.

След няколко непохватни опита светвам лампата.

— Джо! — зяпвам от изненада. — Какво... какво, по дяволите, правиш тук?

[1] Mass — литургия, mess — бъркотия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

„Всички, изпитали радост, трябва да я споделят.
Щастието е за двама.“

Лорд Байрон

— Изненада!

Той явно не се шегува.

Протяга ръце към мен и се опитва да ме придърпа в леглото, но аз не помръдвам.

— Не е точно реакцията, която очаквах — мръщи се.

— Как влезе тук? Видя ли те някой?

— Седни и ще ти разкажа всичко.

Коленете ми се огъват, но гръбнакът ми остава сковано изправен. Той самият се изправя в леглото, за да говори с мен.

— Както знаеш, конференцията ми приключи по-рано, така че си помислих какво би било по-романтично от това да спретна изненада на моята мила във Венеция.

— Но аз работя и ти знаеш, че съм тук...

— На тайна мисия! — усмихва се той. — Не се тревожи и аз съм инкогнито.

— В моята стая? — обзema ме отчаяние.

— Не, не съм развалил прикритието ти, имам си собствена стая, но с Киър се разменихме за тази нощ, така че да можем да бъдем заедно. Четири нощи прекарах без коприненомеката ти кожа... — започва той да се притиска в мен.

— Чакай! — отдръпвам се аз. — Значи Киър се е върнал?

— Мм-хм! — пресегна се той пак към мен.

— И все още участва в курса?

Той кима.

— Ще ми се да кажа, че заслугата е моя, но мисля, че в крайна сметка Ралийн направи това.

Имам още милиони въпроси, но един е по-настойчив от всички останали:

— Как точно успя да се сдобиеш със стая тук? — питам то. — Със сигурност не си се записал на курса.

— Всъщност записах се — изглежда много доволен от себе си. Направо зяпвам от изненада.

— Не мога да повярвам — че си платил тази сума, за да дойдеш тук — за мен наистина е изумително.

— Е, всъщност не се стигна дотам.

— Какво искаш да кажеш? — последните му думи звучат обезпокоително.

— Ами звъннах на Хелена, за да я разпитам за подробностите. А тя се свърза с Рут, която реши, че е блестяща идея статията да бъде написана от двойка, която живее заедно, и познай...

— Какво?

— Получих първата си поръчка за статия.

Изведнъж се чувствам ужасно клаустрофобично.

— Аз много държах на изненадата, но тя каза, че ще ти звънне и ще те предупреди, в случай че трябва да подготвиш почвата тук. Не си ли получавала съобщение от нея?

Сещам се за телефона си, който все още е изключен, и отново излъгвам:

— Не, връзките са лоши, сигурно затова не съм го получила.

Той ме поглежда внимателно и казва:

— Не си много ентузиазирана, че съм тук.

Насилвам се да се усмихна.

— Просто съм изненадана, че са те включили по средата на курса или ти си с друга група?

— Не, във вашата група съм — беше щастлива случайност наистина, че един от участниците се е отказал, те казаха, че по принцип нямат такава практика, но тъй като сме приятели с Киър...

— Казал си им, че познаваш Киър? — втрещена съм аз. — Но това значи, че познаваш и мен!

— Не е задължително. И не се тревожи, когато попъльвах регистрационния формулар, написах адреса на Рич, така че не могат да ни свържат.

Най-накрая лягам свита на леглото и се опитвам да осмисля информацията за последните събития. Киър все още е тук, поне това е добре, предполагам. Приели са Джо в „Любовна академия“, защото са решили, че това ще помогне на Киър, разбирам защо са го направили, не искат още един провал особено след като някой вече се е отказал. И ако някой иска да плати половината цена на курса, а групата ще запази баланса си, в крайна сметка защо не? Но кой е напуснал — Мелвин или Адам? Изведнъж ме свива сърцето, че може би Адам си е тръгнал, чувствам се точно както на парти — набираш кураж да заговориш някого, обръщаш чаша след чаша и после разбираш, че човекът вече си е тръгнал и си пропуснал шанса си. Но шанс за какво все пак?

Обръщам се към Джо и го целувам силно по устните.

— Най-после — смее се той и ме придърпва по-близо. Постепенно топлината на тялото му стопява напрежението и аз се отпускам до него.

— Е, какво мислиш за това място? — най-сетне събирам сили да проведа нормален цивилизиран разговор.

Мълчание.

— Джо?

Той издава някакъв гърлен звук.

— Спиш ли?

— Ммм...

Това трябва да значи „да“.

* * *

Когато се събуждам на следващата сутрин, него вече го няма. За момент се замислям дали не съм сънуvalа, но после чувам душа и разбирам, че той е все още тук. Предполагам сега трябва да покажа, че се радвам да го видя, защото снощи се държах малко хладно. Чувам, че водата в банята спира и се пригответям да го посрещна с възторжено: „Здрави, миличък!“, но отново оставам изненадана.

— Киър! — зяпвам от учудване, когато брат ми излиза от банята.

— Кристи! — връща ми поздрава той подчертано, преди да ми се усмихне широко.

Наистина съм смяяна. Като се има предвид как се разделихме, не съм очаквала да ме посрещне с усмивка.

— По-добре ставай! — казва ми той и намъква сандалите си. — Сабрина иска да говори с нас преди закуска.

Искам да го попитам какво го е накарало да остане в „Любовна академия“, но не смея да рискувам да съсиша ведрото му настроение, така че вместо това го питам за Джо.

— Върна се в стаята си. Гадняр — събуди ме в шест сутринта, за да се разменим.

— Това е направо невероятно — клатя глава.

— Имаме двадесет минути, които вече текат — слага Киър часовника си, необичайно нетърпелив да започнат заниманията ни.

Какво съм пропусната?

Чакай, той двадесет минути ли каза?! — промърморвам аз и се втурвам към банята. Сега ще се изкъпя и ще се разкрасявам след закуска. Толкова по въпроса за добрата фигура.

Когато аз и Киър се отправяме във фоайето, цялата ни група се е събрала, с изключение на Адам.

— Значи той е напуснал? — питам Киър малко оклюмала.

— Да — отговаря ми вместо него Сабрина. — Тръгна си вчера. Доста внезапно.

Това звучи малко обезпокоително, надявам се всичко с него да е наред.

— За щастие имаме някой на неговото място — продължава енергично Сабрина. — Мисля, че само ти не си се запознала с Джо?

— Така ли?

— Другите вече се видяха с него по време на коктейлите снощи — обяснява тя.

— О! — протягам аз ръка към него. — Радвам се да се запознаем, но съм сигурна, че сме се виждали на някое от партитата на Киър.

— Поласкан съм, че си спомняш! — занася се той с мен.

— Ммм — отмествам поглед аз, ситуацията е дори по-неловка от срещата ми с вазата и Джордж Клуни и неговото галене на вазата.

— Добре — плясва Сабрина с ръце, за да привлече вниманието ни. — Трябва да ви съобщя за смяната на много от Аморетата днес.

— О, не! — викват Меган и Мелвин в един глас.

— Не, не за вас двамата — успокоява ги Сабрина. — Меган остава със Стефано, а Мелвин продължава с Филомена.

— Нас двамата не можете да ни разделите, дори и да искате — заявява Мелвин с вирната брадичка.

Кой би помислил, че ще се окажат толкова успешна двойка? Явно е вярно, че за всеки влак си има пътници. А понякога дори и твърде много пътници. Мисля си за мен и Джо, като му хвърлям поглед, и ми се иска да знам какво наистина чувствам към него. Кога нещата станаха толкова сложни между нас двамата? Когато за пръв път се срещнахме, аз за нищо не съм го разпитвала?

— Тифани и Кристи — продължава Сабрина със списъка, — тъй като и двете сте поискали смяна на партньорите — Кристи продължава с Лоренцо, а Тифани с Данте.

— О, благодаря! — плясва с ръце Тифани и ме поглежда с престорено съчувствие. — Толкова съжалявам.

— Недей! — казвам ѝ аз. Сигурна съм, че Данте ще съжалява достатъчно и за двете ни. Поклащам глава. Не мога да повярвам, че неволно го тласнах към Тифани. Не смятах, че от Академията ще решат да ни разменят, мислех, че ще ни предложат нови партньори.

— Кристи, не изглеждаш доволна — гледа ме Сабрина с беспокойство. — Нали това искаше?

— Аз ли... Да, Лоренцо е очарователен, благодаря — усмихвам се примирително. — Просто мислех за нещо друго — какво бих могла да ѝ отговоря.

— Киър?

— Да? — гледа той право в ясните ѝ очи.

— Тъй като се отказваш от Валентина, даваме ти Алегра.

Алегра, беше с Адам и това вече твърде много заприличва на играта „Смяна на съпрузи“.

— Което значи, че Валентина ще бъде с...

О, не! Само това не!

— ... Джо.

— Оooo, много ще ти хареса! — Издава сладострастни звуци Мелвин.

— Ние вече се запознахме снощи — осведомява го Джо. — Мария Луиза сметна, че след като няма да се срещаме с нашите Аморе днес...

— Няма ли? — пита Мелвин, видимо разочарован.

Сабрина поклаща глава и се усмихва.

— Отсъствието на любимия те прави още по-привързан към него — след което се обръща към Джо с молба да продължи.

— Е, тя реши, че имам да наваксвам, така че отидохме да вечеряме в бар „Централи“.

— Най-модното заведение в града — отбелязва Мелвин. — Хареса ли ти как барът променя цвета си? Лилаво, зелено, синьо...

— Направо хипнотизиращо! — съгласява се Джо. — Останахме там с часове.

Не мога да повярвам на ушите си! Не стига, че се появява неканен във Венеция, но и вече ходи на срещи с хубавата италианка, за да вечерят дълго заедно. Този нетипичен за Джо факт ме тревожи повече от това, че е седял срещу жена, заради чието деколте е трудно да се съсредоточиш върху порцията си гночи.

— В такъв случай какво ще правим днес? — цупи се Меган, очевидно огорчена от раздялата със Стефано за деня.

— Днес мъжете ще се изправят пред приключение тип „Казанова“. — Сабрина намига на Мелвин.

— Страхотно! — потрива ръце той.

— А приключението за жени се назова „София Лорен“. Името на филмовата звезда не е така свързано с Венеция, както това на Казанова, но е емблема на италианската женственост и няма поподходящо название за това, което ще правите.

По принцип бих била заинтригувана от тази задача, но днес целият свят ми е крив и не мога да си представя как полюшването на бедра ще ми оправи настроението.

— Е, това е всичко за момента — приключва с обръщенията си Сабрина. — Приятна закуска!

— Представете си, сервират торта заедно със зърнените храни — подхилква се Джо, докато си пълним чиниите с предложените на шведската маса храни.

— Как стана така, че забрави да ми споменеш за Валентина? — присвивам аз очи и просъсквам към него. — О, това изглежда добре, може ли и за мен едно парче — обръщам се към Мелвин, който се промъква към нас.

— Всъщност нямах подобна възможност. Ти беше твърде заета да се ядосваш на романтичната ми проява.

— Не съм се ядосвала — протестирам аз.

— Е, в такъв случай сега се ядосваш. Не мога да отрека последното.

— Кристи, ела да седнеш до мен! — спипва ме Тифани край портокаловия сок, без изобщо да отчете напрежението между мен и новото ни попълнение в групата, който се предполага, че не познавам.

— Искам да ми разкажеш всичко за божествения Данте.

Джо повдига вежди.

— Ще говорим по-късно — промърморвам аз и се запътвам към най-отдалечения ъгъл.

— Добре дошла отново — поздравява ме Меган с вдигната чаша, когато минавам покрай нея. — Липсваше ни снощи в часа по италианска поезия. Беше наистина чудесно!

— Ммм! — спират се при нея с надеждата, че Киър не е чул забележката й. — Как е Стефано?

— Сладък, твърде сладък! — заявява възторжено тя. — Снощи се измъкнахме и той ме заведе в заведение, където предлагат тридесет и шест вида горещ шоколад — с вкус на пистачио, круша, роза, дори и с люти чушки!

— Кристи! — губи търпение Тифани.

— Ще поговорим пак по-късно — обещавам на Меган, като се отправям към предназначеното за мен място.

— Е, как беше твоето пътуване с Лоренцо? — опитвам се аз да избегна темата за Данте.

— Все същата стара песен — извира тя очи нагоре, като се тъпче с нездравословна комбинация от тесто и млечни продукти — в нейния случай препечена филийка с масло. — Най-хубавото беше, че той бе толкова общителен с всички във винарните, че аз също не останах задълго насаме с него. Но пък успях да си купя каса шампанско на много добра цена.

— Но нали щеше да търсиш Алесандро в него? — не мога да скрия разочарованieto в гласа си.

— О, боже! Представяш ли си да лапна толкова по един барман? Доста смущаващо!

— Не, не е! — опитвам се да протестирам. — Ти се впечатли от човека, а не от работата му.

Тя свива устни.

— Е, нека да го кажем така — работата му едва ли ще му позволи да се грижи за мен по начина, по който съм свикнала.

— Ами ако ти самата поемеш грижата за живота си в свои ръце?

— задавам твърде дързък въпрос. — Ако ти самата плащаши за прищевките си и оставиш мъжа просто да те обича?

Тя ме поглежда малко засегната и отсича ясно:

— Аз не работя. Опитах няколко пъти, не се получи. И не ми казвай, че никога не е късно да опитам отново.

Няма как да не се чувствам разочарована. Наистина мислех, че е получила просветление. Жалко, че не продължи по-дълго.

— И така, за Данте — връща се тя на въпроса. — Където и да отида, виждам все стъкло „Соранцо“, така че предполагам той може да си позволи да живее доста прилично. Дори чух — снишава глас тя, — че имал някои доста известни клиенти!

— Наистина ли? — питам аз, като не ми се ще да си припомням скорошната среща с Джордж Клуни. Всъщност постарах се доста да прикрия този незначителен факт.

— Какво ти става? — разширява очи Тифани. — В доста странно настроение си днес, не мислиш ли?

— Да — признавам си, като се вкисвам още повече. — Моят издател ми поставил срок, който не знам как ще мога да спазя.

— Е, тази вечер сме свободни, имаме запазена маса в „Do Form“, но Сабрина каза, че можем да излезем, където пожелаем, ако искаме да разглеждаме самостоятелно града.

— В такъв случай това решава въпроса с времето — усмихвам се аз леко. — Остава само да извикам вдъхновението.

— О, ще се оправиш! Тези деца, за които пишеш, не са на повече от шест години, нали така? Откъде да знаят разликата между литературен шедъровър и нещо, което е надраскано за един час.

А аз се чудя защо Тифани не е имала успех на работното си място.

— Сега вече можем ли да поговорим за Данте? — настоява тя. — Бях твърде заета да се разправям с Лоренцо онзи ден, когато бяхме на

Лидо, за да мога лично да го прослушам, но го хванах да ме зяпа на няколко пъти.

„Да. С изумление“, мисля си аз.

— Можеш ли да ми подскажеш нещо за него, което по-късно да ми е от полза?

— Знаеш ли бисквитите ми са се навлажнили — отново си търся повод да отклоня темата. — Нека да си взема друга опаковка.

— Аз ще ти донеса — предлага услужливо Мелвин, който както обикновено подслушва.

Преди да мога да му откажа, той ми подава ново пакетче, придръпва стола си по-близо и се впуска да разказва за пътуването си с Филомена до хълмистото градче Маростико, известно с шахматната си дъска на площада, направена за фигури в човешки ръст през 1454-та година, когато местният владетел предпочел двамата рицари, съперници за ръката на дъщеря му, вместо да се бият до смърт, да поиграят шах с неговите поданици, които били използвани като пешки. Слушате ли ме, световни лидери?

Докато той говори, аз поглеждам към Джо и Киър — двамата мъже, които са ми най-близки на този свят, и си мисля, че изобщо не познавам нито един от двамата. Как те могат да са толкова весели и духовити, докато аз съм толкова напрегната и нещастна?

Докато Мелвин все още говори, аз се извинявам и ставам от масата, за да отида в стаята да преглътна неочекваните сълзи и непреодолимото желание да тичам обратно при Данте. В крайна сметка се обаждам на Мици, за да се поразсия и да видя какъв е последният, ама най-последен краен срок за материала за Клуни, който аз очевидно ще отлагам до последния възможен момент.

— Полунощ, наистина — всичко сме подготвили, просто ще налеем твоя текст веднага щом го получим. Представяш ли си, че ще бъдеш на корицата?

— Нали ще е само малка снимка? — опитвам се да омаловажа нещата.

— О, не, ще те използваме като водещо заглавие. Ти си момичето на корицата!

— Но аз нямам кой знае какво да разкажа — изпадам в отчаяние.

— Бях там за много кратко, в действителност нищо не се случи.

— Е, и? — надсмива се Мици. — Кога друг път това ни е спирало? Ние можем да напишем статия за това как някой излиза от къщи и влиза в колата си, или си забравила...

Изключвам телефона и слагам възглавница върху лицето си, чудейки се дали мога да остана така, докато паметта ми изтрие всичко.

— Ако имаш нужда от помощ... — пита Киър и на шега притиска към лицето ми възглавницата, след което се тръшва в своята половина на леглото и мърмори: — Мисля, че третата порция сухари ми дойдоха в повече.

Насочвам вниманието си към него. Изглежда доста по-весел в сравнение с преди пътуването. Той улавя погледа ми и като се нагласява в същата поза срещу мен, казва:

— Съжалявам за нещата, които ти наговорих. Това, че съм роден след теб, няма нищо общо с проблемите ми.

Готовя се да му кажа, че всичко е наред и да не се терзае повече за това, но той явно има желание да продължи.

— Когато ти замина, аз отидох да видя Тонио и той ми каза право в очите, че съм се държал като идиот. Той самият имал по-голяма сестра и това никога не го е спирало да прави каквото и да било. А после ми даде още десетина примера с негови приятели, които били в същото положение — той извива нагоре очи. — Почувствах се такъв глупак. Все едно че цял живот си търся извинение, обяснение или причина за това защо съм такъв, какъвто съм и поредната теория ми изглеждаше правдоподобна за един момент. Не било моя грешка. Просто не съм бил роден, когато трябва — самоиронизира се той. — Не мислех, че ще излезе все едно обвинявам теб, но виждам от израза на лицето ти, че точно това си помислила. Чувствах се ужасно по тази причина — изглежда искрено разкаян и поклаща глава. — Носиши си това чувство на онеправданост толкова дълго време, че даже не забелязваш как нараства. Най-лесно е да обвиняваш другите, но това е и доста пагубно, защото живееш в самозаблуда и не поемаш отговорност за себе си. А това всъщност никак не ти помога, напротив, чувствуваш се все по-безпомощен, Ралийн ми помогна да го осъзная.

— Ралийн? — значи Джо е бил прав, той е ходил да я види.

— Да, имах личен сеанс с нея, докато другите бяха в часа по италианска поезия — обяснява той. — Тя е чудесна, знаеш ли, разменихме вечеря срещу още малко теория „долче вита“.

— Знам, че е такава — казвам аз, щастлива да видя отново топлината, върнала се в очите му. — И ти също — казвам му и му давам голяма всеопрощаваща прегръдка. Невероятно е колко бързо се сдобряваме след тежките си караници с Киър, за разлика от Джо. Аз и Джо сме ужасни, когато се сдърпаме.

— А за какво беше тази възглавница, когато влязох? — надига той глава.

— О, нищо. Глупостите от списанието.

— Разкажи ми, откъде да знаеш, може пък да помогна.

Нямам какво да губя. Поемам дълбоко въздух и му обяснявам цялата ситуация. Киър слуша внимателно и след това заявява:

— Знаеш ли, както казах, може би мога да помогна.

— Така ли? — виждам светъл лъч на надежда на хоризонта.

— Мисля, че прибързах.

Клюмвам.

— Хайде стига — дърпа ме той за краката — През следващите шест часа ти не си Кристи Бейли, журналистка, а самоуверената божествена София Лорен.

— Да, а ти си Казанова.

— Не мислиш, че бих могъл да съблазня и монахиня? — държи се нахакано той.

— Монахините, които познаваш, са над седемдесетгодишни — хвърлям му унищожителен поглед.

— Е, и какво искаш да кажеш?

Смея се на глас — първият ми смях през този ден. Пак сме одобрени. Брат и сестра, завинаги заедно.

ГЛАВА 28

„Всичко, което виждате, го дължа на спагетите!“
София Лорен

Без да броим Меган и Тифани, виждам шест други жени, когато отново слизам в залата за закуска. Това е добра възможност да разузная дали те са имали някакви физически или финансови взаимоотношения с техните Аморета по време на пътуването. Знам със сигурност, че добродетелността на Меган е останала непокътната, защото тя самата призна, че вече е готова да премине към по-горещи отношения със Стефано. Очевидно Тифани не се е занимавала с нищо друго, освен да се цупи на Лоренцо, а пък Данте напълно отказал да получи каквото и да било заплащане. Чудя се дали неговата етика ще се промени, когато започне да излиза с нея. Това ново преразпределение е твърде странно за мен. Изненадана съм, че Данте изобщо се е съгласил. Мислех, че любезното ще отклони предложението. Но се сещам, че все още не знам какво го е накарала Сабрина да подпише през първата вечер...

Има още две минути преди началото на заниманието ми, така че решавам да си налея малко вода, при което се сблъсквам с лектора ни.

— Чинция! — зяпвам от изненада.

— Кристи! — грива в усмивка тя. — Значи още си тук! — прегръща ме тя. — Като не ви видях в часа по поезия, се чудех дали ти и Киър не сте си тръгнали.

— Ами... — правя физиономия аз. — Той всъщност напусна, но временно...

— Защото му каза, че сме се срещали — изглежда обезпокоена тя.

— Не беше само това — уверявам я аз. — Но той доста е размислил оттогава насам, така че не бива да се тревожиш — изведенъж

се усмихвам аз. Наистина е хубаво да я видя отново. Тя със сигурност ме кара да погледна на проблемите си от друг ъгъл.

Чинция поема дълбоко дъх и казва:

— Мисля, че трябва да започваме, можеш да ми пожелаеш успех — добавя, като се връщаме към стаята за заниманието. — Това е първият ми час по тази тема.

— Buona Fortuna! — пожелавам й melodично аз, като се отказвам от водата и заемам мястото си.

Чинция се настанява пред прозореца с изглед към канала и се обръща с усмивка към нас.

— Днес бих искала да ви приветствам в прекрасния свят на София Лорен! — започва тя, заемайки подходящо дръзка поза. — Всички вие я познавате като една от най-блъскавите и сладострастните филмови звезди, но нейният дух и земен мироглед са това, което я отличава и служи за наше вдъхновение — тя оглежда всички ни. — Аз очевидно съм в присъствието на девет естествени красавици, но кой не би искал да научи един-два трика в повече? Тази сутрин ще се възползваме от някои съвети на София по отношение на грима, прическата, дрехите и модата, както и вътрешния чар и самообладание. А в един часа ще пригответим една от специалните рецепти на госпожица Лорен — спагети с лимон и сметана. Много е вкусна! Следобед ще се върнем на темата за мъжете и любовта! Но засега ще говорим само за нас, момичета!

Усмихвам се с облекчение, радвам се, че в момента се намирам в изцяло женска компания. По-просто е. Както разбира се да знам, че Джо също е заобиколен само от мъже, а не е в компанията на жената вамп — Валентина.

Когато Чинция ни представя малко биографични данни за София Лорен, съм изненадана да науча, че тя е трябвало да преодолява доста трудности в живота си. Родена е като извънбрачно дете и е отгледана в бедност в Неапол. Въпреки че е открила любовта на живота си, продуцента Карло Понти, когато е била едва на шестнадесет (явявайки се на конкурс за красота, който той председателствал, с намерението да припечели няколко лири), тяхната връзка съвсем не е била безоблачна — първоначално той е бил женен за друга и тъй като разводът в Италия не е бил разрешен, те били принудени да живеят разделени и най-накрая станали френски граждани, за да може бракът им да бъде

считан за законен. Чинция ни разказва още как София, която винаги е искала да бъде майка, преживява два ужасни спонтанни аборта и е трябвало да бъде на легло до края на първата си бременност. Но в крайна сметка това имало ефект и тя се сдобила със син — Карло Младши. Четири години по-късно му родила и брат — Едуардо. Обхваща ме топло чувство, защото си спомням, че съм ги виждала заедно с нея в бижутерията „Дамиани“, чудесно е да знаеш, че тридесет години по-късно те все още са „момчетата на мама“ в най-добрая смисъл на този израз.

— София казва, че най-важната роля в живота ѝ е ролята ѝ на майка и дори спечелването на Оскар не може да се сравни с удоволствието и чувството за пълноценост, което ѝ е дало майчинството — разказва ни Чинция.

Отново се усмихвам. Дали това, което чувам в себе си, не е тихичко тиктакане?

След като сме се упражнили в полагането на течна очна линия и сме научили, че гроздовият сок премахва миризмата на лук от ръцете след готвене, се отпускаме да релаксираме в градината и групата се разделя на почитатели на слънцето и тези, които предпочитат сянката.

— А сега да преминем към основната тема, заради която сте постъпили в „Любовна академия“ — мъжете! — Чинция се усмихва и добавя: — А тази информация е предоставена от жена, на която е предложил Кари Грант, така че сигурно знае това-онова.

Някои от нас изглеждат изненадани.

— Да не би да искате да кажете, че тя му е отказала? — пита руса жена с невярващ глас.

— Да, защото по това време тя вече е била с Карло Понти, който за съжаление умира през януари 2007-ма година, на деветдесет и четири. Били са заедно цели петдесет години, нали знаете!

— Петдесет години! Това е повече от собствената ми възраст! — възклика най-възрастната дама от групата.

— Впечатляващо, нали?

— Уay! — казвам си, припомняйки си разходката до Сан Микеле, значи тя е една от тях. Една от онези двойки, които се обичат цял живот. Премествам се напред, нетърпелива да чуя какво още ще каже Чинция.

— Както можете да си представите, заради кариерата си София е общувала с някои от водещите филмови актьори в Холивуд и признава, че често се е забавлявала да гради образа на идеалния мъж, като подбира техните най-привлекателни черти. Ето и нейното описание: устата на Марлон Брандо, очите на Пол Нюман, носът на Грегъри Пек, гласът на Ричард Бъртън, магнетизъмът на Жан Габен, елегантността на Кари Грант и чарът на Марчело Мастрояни.

— Кой е Жан Габен? — мръщи се Тифани, като прави стъпка назад.

— Един доста противоречив френски актьор, също герой от войната, който е имал бурна връзка с Марлене Дитрих — обяснява Чинция.

— О, а Марчело Минестроне?

Чинция поглежда съвсем леко намусена.

— Мастрояни — поправя я тя. — Той е един от най-добрите италиански актьори. Не си ли гледала „La Dolce Vita“?

— Не, но прочетох книгата на Ралийн — свива рамене Тифани.

— Може би си гледала друг страховтен филм на Фелини, „Осем и половина“? — пита Чинция напразно.

— Ами „Прет-а Порте“? — сещам се аз, като решавам, че страстта ѝ по модата ще свърши работа.

— Онзи със сивата коса и акцента? Ммм, наистинаекси! — оценява го Тифани.

— Там не участваше ли също и София Лорен? — пита Меган. — С една огромна широкопола шапка?

— Esattamente! — усмихва се Чинция. — Те двамата са се снимали в тринаесет филма заедно — отпива тя от чая си. — Интересно е, че когато Марчело Мастрояни избягал от нацистки затвор, се е укривал тук, във Венеция.

— Чудесно място да се укриваш — отбелязвам аз, като поглеждам към тесните потайни улички зад вратата.

— Знаете ли, той също е имал дълъг брак. В продължение на четиридесет и осем години е бил женен за жена на име Флора Карабела — продължава Чинция. — Но също така е имал и продължителна връзка с Катрин Деньов и когато през 1996-та година умира от рак на панкреаса, и двете са били до края край леглото му.

— Уай, наистина невероятно, че са го направили! — гука Тифани.

— Както и да е, аз доста се отклоних! — смъмря Чинция сама себе си. — Най-важното е, че творението от съвкупността на идеални черти София Лорен нарича „провал“.

— Но защо? — изненадва се Меган.

Чинция се пресяга към бележките си.

— Според нея мъж, притежаващ всички тези качества, би бил провал, защото би бил съвършен, а кой би искал да живее с някой, който е съвършено красив, очарователен и подобен на светец?

— Аз не бих имала нищо против да опитам! — заявява русата дама с къса прическа.

Всички се смеем на това.

— Според нейната теория изяществото и красотата не могат да задоволят една зряла жена. Несъвършенствата са истинското предизвикателство за любовта.

Тя прави пауза, за да ни даде възможност да обмислим казаното.

— Разбирате ли, според София мъжът не бива да бъде преценяван като идеален според общоприетите стандарти. Вие трябва да намерите мъжа, който да е идеален за самите вас, без значение колко странен може да изглежда избора ви в очите на друга жена.

Е, Джо се вписва тъкмо в това определение. Не всички странични наблюдатели разбират връзката ни. Докато Данте е очебийно перфектен в очите на всяка жена. Но това непременно ли значи, че не е подходящ за мен? Няма повече да се спирам на тази мисъл. Обещах си, че това вече е минало. И освен това той вече не е моят Аморе.

— Следващата теория може да звуци малко неприемливо за целите на „Любовна академия“, но аз смятам, че е изключително важно да я обсъдим — прочиства гърлото си Чинция. — Не сме ли прекалено погълнати от идеята за романтична любов и мястото й в нашия живот до степен, която е нездравословна и непродуктивна?

— Да — отговаряме всички в един глас, като веднага признаваме слабостта си.

— Не, не трябва изцяло да се обвинявате — признава Чинция. — Това е така, защото така сме устроени. Понякога си мисля дали не ни залъгват, че любовта е толкова трансформираща и уникална, че не

може да се сравни с нито едно друго подобно чувство. Харесвам много прозрението на София, че макар и да поставяме любовта на пиедестал и я боготворим, не оставаме влюбени дълго време!

Не мисля, че само аз се чувствам малко засегната. Наистина ли смятах да се откажа от Джо толкова лесно?

— Мисля, че според София повечето от нас предпочитат да фантазират за любовта, вместо да я изживяват ден след ден.

Това ли представлява Данте за мен — любовна фантазия? Аз вече имам истински приятел, Джо, но се появява Данте — нов и привлекателен, изключително внимателен към мен. Въздишам раздразнена — как бих могла да различа временното увлечение от подълбокото привличане? И ако вече имам една несъвършена любов (а както изглежда според София Лорен всяка ква любов е несъвършена и то с цел) защо в такъв случай умишлено да я заменям с друга? Дали Данте не е моят Кари Грант, докато Джо — моят Карло Понти?

Отново съмрям себе си затова, че винаги поставям под въпрос избора си на партньор и точно тогава Чинция ме зашеметява отново с проницателен пример на жената, която е на път да се превърне в пътеводител в моя любовен живот.

— София е против непрекъснатото анализиране на връзката, против гледането ѝ под микроскоп и непрекъснатото ѝ оценяване. Тя вярва, че това стопява любовта ни до степен на пълно изчезване. И има право — колко често попълвате въпросници за любовните ви отношения в женски списания или сравнявате собствената си връзка с отношенията на друга двойка? Това кара ли ви да се чувствате по-добре?

Боже, това се отнася за мен, точно за мен! Аз винаги се вглеждам в другите двойки. Ще ми се Джо да бъде по-чувствителен като нашият приятел Бен, но за удобство пренебрегвам факта, че по никакъв начин не бих искала той да бъде толкова интимно близък с толкова много от бившите си гаджета, колкото Бен.

— Какво в такъв случай трябва да направим? — изхленчвам аз.

— София предполага, че ще ни се отрази добре, ако забравим за седмица, месец или година да дълбаем в нашата връзка.

Въздъхвам дълбоко.

— Дори не знам как да спра да се обсебвам. Казват, че мъжете мислят заекс на всеки петдесет и две секунди, нали така? За себе си

зnam, че мисля за връзката си по цял ден!

И Тифани вперва очи в мен.

— Искам да кажа, когато имам връзка, непрекъснато се чудя дали това е човекът за мен — добавям бързо аз.

Единствено си дадох почивка, когато се събрахме да живеем заедно. Преди това винаги се държах, сякаш съм готова да го напусна, но когато той направеше нещо по-неприятно, бях по-отстъпчива, защото си мислех — какво ще направя, ще се изнеса ли?

— Да, може да звучи доста крайно, но най-добрите уроци често са... — репликата на Чинция ме отвлича от мислите ми. Тя се разхожда по тревната площ и откъсва девет цветя за всички нас, след което пита: — Помните ли заниманията с дисекция в часовете по биология в училище?

Ние леко потръпваме при спомена и се чудим накъде бие тя.

— Е, София казва, че за да подложим нещо на дисекция, първо трябва да го убием. Ние разглеждаме любовта толкова отлизо, но дали тя е обект на изследване в лаборатория? В много случаи тя е необяснима, със сигурност е непредсказуема и може би дори и хаотична. Любовта не е изчеткана и напудрена. София казва, че тя повече прилича на диво цвете, отколкото на дълго и грижливо селектирана роза, и аз съм съгласна с нея.

Поглеждам нежното цвете в ръката си и разбирам, че най-бързият начин да унищожа неговата крехка хубост е да започна да скучя листенцата от цвета му или да се опитам да заменя главата му с пъпката на друго цвете. Когато погледна към цвете, първото, което виждам, е крехката му красота, а не недостатъците му. Като видя жълто лютиче, не казвам: „Щеше да ми харесва повече, ако беше лилаво!“ или „Искаше ми се цветът му да бъде кичест като на божур“. Погледнете този цвят, той няма нужда от промяна. Съвършен е такъв, какъвто си е. Защо ни е толкова трудно да възприемаме по този начин и хората около себе си?

Поглеждам към небето и си мисля — не ми трябва съвършена роза като Данте, искам си моето диво цвете.

С това часът приключва и ние силно аплодираме Чинция, при което тя се изчервява от щастие, пожелава ни приятна вечер и ни напомня, че има възможност да вечеряме в „Do Froni“ или пък да предпочетем по-уединена компания, където пожелаем.

— Каквото ви се иска — завършва тя.

Меган веднага хваща телефона си, без съмнение, за да се обади на Стефano. Чувам приглушения говор на останалите в групата, които нямат търпение да направят същото. Разбира се мислите ми отлитат отново при Данте. Трябва, поне да му се обадя и да се извиня за Тифани. И също да се опитам да предложа някакво обяснение за решението си...

— Хареса ли ти часът? — прекъсва мислите ми Чинция.

— Повече, отколкото можеш да си представиш! Кой би помислил, че цвете, подарено от жена, може да има толкова много значение? — казвам ѝ, докато поднасям цветето в бледо прасковено към носа си.

Чинция се смее заедно с мен, когато изведнъж изразът на лицето ѝ се променя.

— Какво има? — питам я аз и преди тя да може да ми отговори, се обръщам и виждам, че брат ми стои на входната пътека на палацото.

ГЛАВА 29

„Винаги съвсем съзнателно съм считал себе си като главна причина за всичко хубаво и всичко лошо, което може да ме сполети. Поради това винаги съм можел да се чувствам като ученик на самия себе си и винаги съм бил готов да обичам учителя си.“

Джакомо Казанова

Замръзвам на мястото си — не мога да повярвам, че отново ме хваща в близост с Чинция!

Докато бившите любовници се приближават по-близо един към друг, на заден план аз и Джо пристъпваме тромаво от крак на крак като придружители в неловко положение.

— Здравей! — започва Киър, очевидно замаян.

Чинция се усмихва, протяга към него ръце и го целува по бузите.

— Come stai?

Изведнъж усещам как Джо взема ключа на стаята от ръката ми и го слага в дланта на Киър.

— В случай че имате нужда от място, където да поговорите — казва той, след което ме хваща за ръката и ме помъква към изхода.

— Чакай! — противя се аз. — Къде отиваме?

— Искам да ти покажа някои неща.

— Но аз не мога да оставя Киър!

— Напротив, можеш — заявява той. — Той има нужда да остане за малко насаме с Чинция.

— Но...

— Ти не трябваше ли да се месиш по-малко? — напомня ми.

— Но не мога да те изоставя в случай на такава нужда.

— Точно в момента мисля, че той има нужда от Чинция — уверява ме Джо. — А след това по всяка вероятност ще има нужда да остане насаме със себе си. В случай че не е така и иска компания,

винаги може да ни се обади — размахва той мобилния си под носа ми.
— Ще бъдем само на двадесет минути път оттук.

Аз все още стоя като вкопана в земята.

— Хайде, Кристи! Искам да ти разкажа за всички номера на Казанова, които научих днес. Наистина ги бива!

— Не искаш ли всъщност да си с Валентина? — цупя се аз, като все още се противя.

— Не — усмихва се той. — Предпочитам да съм с теб. Ти си тази, с която искам да споделя тайните на най-прословутия любовник.

Изведнъж се чувствам неочеквано развлнувана. Може би си струва.

— Да вървим тогава — казвам му и тръгваме.

— А знаеш ли, че Казанова почти се оженил за собствената си дъщеря, без да подозира това?

О, не точно това си представях, че ще ми разкаже.

— Не знаех — казвам примирено, докато започваме да завиваме по кривите улички след „Strada Nova“.

— Или че е използвал прототип на презерватива от овче черво, привързано с панделка?

— Предполагах, че ще ми разказваш за любовните му авантюри — оплаквам се аз.

— Е, като начало ни разказаха накратко за развратния му начин на живот — обяснява той, когато излизаме на открито на пазарния площад „Сатро San Bartolomeo“. — Готова ли си за още разходки? — хваща ме той за ръката, когато стигаме до една особено оживена пръка.

— Не можем да минем оттук — дърпам се аз. — Някой може да ни види.

— А аз просто не искам да се разделим.

— Ще те държа за якето — казвам аз и се опитвам да не обръщам внимание на това колко неочеквано подходящи са неговите думи. — Не се тревожи, няма да те изгубя.

— Добре — промърморва той. — Тайнствено е, предполагам, че е подходяща за обсъждане на темата.

Чувствам се странно да бъда водена по плетеницата от малки улички от Джо, който едва вчера пристигна тук. Как успя да стане толкова сведущ само за един ден?

— Чакай малко — мръщи се той, като разтваря картата си, и ни дръпва в нишата на външна врата, където имаме достатъчно място, за да я разгърнем.

Предполагам, че прибързано съм го похвалила. Изчаквам, докато пренастрои вътрешния си компас, и потегляме отново, промъквайки се по все по-тесни и по-плътно претъпкани улички.

— Сега вече знам как се чувства каймата, докато се превръща в наденички — мрънкам аз. — Къде ме водиш?

— След следващия завой е... — дръпвам Джо за последно промушване и ние се озоваваме на... — Площад „Сан Марко“! — ликува той.

От шест дни съм във Венеция и сега за пръв пътвиждам най-известното място в града. Въртя се наоколо с известно страхопочитание. Наистина е голям. И изненадващо едноцветен — арка до арка в мокро сиво, колони от тъмносив мрамор и както изглежда гъльби, равни на броя на хората наоколо.

— Виж ги колко са охранени! — Изненадвам се от накокошинените пера и след това забелязвам причината: за едно евро можеш да купиш торбичка с храна и ако застанеш с разперени ръце като плашило, гъльб ще кацне и на главата ти, а десетки други — по ръцете и рамене ти, и си готов за класическа снимка на турист във Венеция.

— Ъъ... — потрепервам при вида на статуите, поставени върху сгради зад нас, които представляват десетки мъжки фигури с протегната напред ръка с привикващ жест, все едно искат да кажат: „Ела, ако ти стиска!“ — Приличат на инструктори по танци — кикотя се аз.

— Демонстрират венецианска макарена — съгласява се Джо и имитира позите им.

Отново се смеем, после аз ахвам, когато забелязвам друг от символите на града — „Часовника с крилатите лъвове“!

— Радваш ли се сега, че дойде? — пухти доволен Джо, все едно че е подредил целия този пейзаж заради мен.

Аз кимам и се старая да попия всички гледки.

— Мелвин каза, че още не си идвала тук — усмихва се Джо.

— Той ти е голям почитател.

— Вече започвам да го харесвам — усмихвам се и аз. — Отначало беше такава напаст, но сега... О, трябва да ти вземем чифт от тези! — разсейвам се, когато виждам на сергия чифт мъжко бельо със снимка на гениталиите на статуята Давид на Микеланджело.

— При цялото това великолепие ти все още искаш да пазаруваш? — оплаква се Джо.

— Да, даже много харесах тениските с надпис „Здравей, красавице!“ — дръпвам го. — Онези с логото на „Кока-Кола“...

— А отляво се намира дворецът на дожа — подсеща ме Джо с изкашляне, а аз се обръщам, за да му отдам цялото си внимание.

— Там, в килия под покрива, е бил заточен Казанова в затвора, известен с името „Оловните килии“ — заявява той експертно като човек, който е научил тази информация преди няколко часа. — Той е единственият затворник, успял да избяга оттам!

— А в какво всъщност е бил обвинен?

— В незачитане на религията, в измама и в разврат, предполагам — опитва се да изложи твърденията си небрежно Джо. — Това, което не мога да разбера, е защо се е възползвал от услугите на проститутки, след като е имал благоразположението на всички останали жени във Венеция — Джо спира внезапно. — Ще ти кажа нещо доста странно от историята на най-древната професия от преди двеста години. Още преди Казанова, през 15-ти век, боят на хомосексуалните мъже бил толкова голям, че местните жрици на любовта изпитвали сериозни икономически затруднения и по тази причина те започнали да се обличат като мъже, за да привличат повече клиенти!

— Сериозно ли говориш?

— Да! Единственият проблем бил, че ги осъждали на бой с камшик, ако ги заловели, докато самите мъже пък били осъждани на смърт, така че те пък започнали да се преобличат като жени, за да привличат други мъже!

— О, боже, доста объркващо!

— А ние се оплакваме от днешната политика към различните секунално ориентирани! — поклаща глава той.

Сега стоим пред червената тухлена камбанария Кампаниле, която е единственото място с чайки сред морето на гъльби.

Джо ме гледа как се взирам във високия й триъгълен покрив, и с усмивка заявява:

— Това е венецианският вариант на Емпайър Стейт Билдинг, нали? Искаш да се качиш горе, познах ли?

Аз свивам рамене, без да съм достатъчно сигурна, че наистина искам.

— Но би трявало да искаш, нали винаги така правят героят и героинята във филмите, които харесваш — срещат се на някое романтично място с живописна гледка към целия град? Само че в този случай ние ще отидем заедно, така че няма да го има напрежението дали другият ще се появи на уговорената среща!

— Добре, хайде да го направим! — решавам да се съглася, преди Джо да експлодира, преизпълнен с добри намерения.

Изчакваме опашката, за да платим входната такса, и се натъпкваме в асансьора, където Джо силно се притиска към мен. Присвивам очи към него.

— Какво? — протестира той. — Тук е много претъпкано!

— Това е кула за наблюдение — съскам аз срещу него. — Така че никога не знаеш кой те наблюдава...

Секунди по-късно вратите се отварят и аз не мога да изпитвам нищо друго, освен благодарност към Джо заради изумителната гледка, която ми подарява.

— Това е направо страхотно! — изумявам се аз на керемидените червени покриви, с които почти изцяло е покрита Венеция.

— Забелязваш ли какво липсва? — Джо ме гледа изпитателно. Обхождам с поглед далечината и успявам да забележа Академията, хотел „Dei Dogi“ в Канареджо, кварталът Дорсадуро, в който се пази колекцията на Пеги Гугенхайм, отдалечения Лидо, Мурано и Сан Микеле — островът с гробищните паркове, според мен всичко си е на мястото.

— Кое е? — питам Джо озадачена.

— Не можеш да видиш нито един от каналите оттук, нито дори най-големия — Канапе Гранде!

— Разбира се... — поглеждам бързо там, където би трявало да се вижда, и той наистина е прав — няма нищо. Мога да различа някои от най-известните дворци, но нито дори нишка от водната мрежа, само лагуната и далечната морска шир. — Не е ли странно?

Изведнъж усещам ръцете на Джо да ме обгръщат и той да целува жадно врата ми.

— Джо! — отскачам от него, за да видя дали някой не ни е видял.
— Вече два пъти те предупреждавам: никакви цуни-гуни на публични места.

— О, хайде стига, не можеш да ме обвиняваш, че поне опитах!
Прекарах цял ден в компанията на сексуален маниак, имаш късмет, че не ти се появиш в кадифени ренесансови панталони и не те награбих още в градината. Как впрочем мина денят ти? — питат ме той, докато слизаме.

— Наистина беше страхотен — казвам му, като тайничко го щипвам по задника, така че да не си мисли, че се държа като ученичка.
— Освен че е божествена, София Лорен е и една доста проницателна дама.

За нещастие мисълта за нея ме отвежда към мисълта за Киър...

Джо сякаш чете мислите ми.

— С него всичко ще бъде наред — казва ми, след като отново стъпваме на площада.

— О, Джо! — спирам малко встрани от тълпата. — Не знаеш дори половината, от това, което е преживяло горкото момиче!

Вместо да ми каже за пореден път да стоя далеч от техните лични преживявания, Джо пристъпва, за да е по-близо до мен, и казва:

— Разкажи ми!

— Какво?

— Права си, не знам нищо, затова ако ще ти олекне, тогава по-добре е да споделиш с мен.

— Наистина ли? — това е доста необичайно. Възможно ли е Валентина да му е повлияла толкова силно само за една нощ?

И тъкмо тогава той ми разкрива, че една от най-прельстителните способности на Казанова се криела в умението му да изслушва внимателно жените.

— Е, това обяснява доста неща — отбелязвам аз.

— Виж, мислех си да те заведа в „Do Spade“, където днес хапнахме с момчетата, но може би вечер е малко шумно... Така че какво ще кажеш да минем и да пийнем по едно във „Флориан“?

— „Флориан“ — кафенето на писателите? — Спомням си, че Чинция го е споменавала във връзка с една от групите си.

— Е, аз не знам за писателите, но ми е известно като свърталище на Казанова — усмихва се той и добавя: — Казват, че сутринта, когато

успял да избяга от затвора на дожа, се отбил там за едно бързо кафе. Доста дръзко, нали?

— Наистина смело — съгласявам се аз.

Джо се отдръпва настрани, за да направи място на група туристи, водена от мъж с филцова шапка с размера на триетажна сграда, като явно отказва тълпата да се намесва в неговите образи от миналото.

— Не те ли изумява фактът, че Казанова всъщност е действителна личност и наистина се е отбивал на това място, че се е хранил, където ние се храним сега?

— Наистина е невероятно — съгласявам се аз, като много повече ме изумява ентузиазмът на Джо, отколкото всичко останало. Той е последният човек за мен, който би се заинтересувал от история и романтика.

— Както и да е — казва той, — най-добре ще е да започнеш отначало, има толкова много неща, за които не знам, откакто си в „Любовна академия“.

— Е, аз смяtam, че вече си схванал основната идея... — казвam аз. Има неща, за които не mi се ще да разказвam в подробности. — И освен това ти още не си mi разказал за голямото тържествено завършване на конференцията. Което mi напомня, че когато вчера сутринта ти се обадих, ти каза, че говориш с Рич, но аз чух някакъв женски глас до теб...

— Момичето на Бритиш Еъруейз, на летището — усмихва се широко Джо. — Чудех се дали си успяла да уловиш репликата й. Та докъде бяхме стигнали...

Усмихвам се с облекчение, че и двамата имаме правдоподобни обяснения за недоразуменията помежду си и подозрението не рикошира обратно към мен.

Кафене „Флориан“ е разположено в сграда с колони отляво, ако си пред базиликата Сан Марко, обърнат с гръб към източния купол. Безупречно облечен сервитьор ни настанива на массивна мраморна маса с покрита с кадифе пейка, в която няма пружини във възглавниците.

— Това място съществува от 1720-та година — казва Джо като mi подава менюто. Погледът mi се плъзва от страницата с „tremezzini“ и „tisanes“ към интериора на няколкото салона за пушачи, които преливат един в друг. Всяка от стените е украсена с поставени зад стъкло екзотични портретни картини. Misля, че трябва да ни

предлагат старинни дрехи на входа, тъй като нашето модерно облекло никак не се вписва в обкръжаващите ни пищни костюми от портретите. Да не говорим за човека, използващ мобилния си телефон — направо да го затворят в бившата килия на Казанова!

Веднага щом сервират напитките ни, които идват върху сребърен поднос, напълно подходящ за космическите им цени, аз връщам Джо на темата за Киър и Чинция. Той слуша внимателно, с което облекчава моето терзание, отпива укрепяща гълтка вино и внезапно изстрелва:

— А този Данте? — пита той с известно напрежение в гласа, когато произнася името му.

Аз също отпивам от виното си, за да се подкрепя, преди да му отговоря.

— Мелвин каза, че изглеждал доста добре — подсказва ми той.

— Ти ли го попита за Данте? — връщам му аз топката, а Джо небрежно свива рамене.

— Попита ли го?

— Е, все пак исках да зная каква е конкуренцията. Искам да кажа, ако е нещо като мъжката версия на Валентина...

— В смисъл? — повдигам аз вежди.

— Какво? — чувства се изведнъж притиснат в ъгъла Джо.

Почуквам с пръсти по масата в знак на очакване.

— Имам предвид, че... — запъва се той.

— Не се тревожи — смея се аз. — Знам, че е невероятно гадже.

Джо изглежда облекчен.

— А той толкова зашеметяващ ли е?

— Е, в случай че си падаш точно по този тип — измъквам се аз с класическото свиване на рамене. — Във всеки случай той вече не е мой Аморе. Както ти е известно, сега съм с Лоренцо.

— Защо пожела да го смениш? — обляга се назад Джо, за да може сервитьорът да ни поднесе десерта.

— О, не е ли направо великолепно... — хваля аз деликатесите, поръсени с шоколадови стърготини.

— Той да не би да се пробва да...

— О, не! — махвам с ръка, за да елиминирам опасенията му.

— Защо в такъв случай?

— Не беше подходящ за статията ми. Той всъщност не е от официалните Аморе. Аз съвсем случайно се сблъсках с него на

улицата още първата вечер от престоя ми тук и след това го наеха за мой Аморе. Но аз трябва да говоря с някой, който повече е упражнявал професията, някой, от когото мога да измъкна повече вътрешна информация.

— Разбирам, защо тогава чака цели шест дни?

О, боже! Очите ми шарят из стаята, търсейки някакво правдоподобно извинение. И после се сещам, че всъщност имам такова.

— Всъщност според политиката на Академията трябва да останеш с твоя Аморе поне до пътуването, което трябва да направите заедно. Едва тогава може да бъде направена смяна.

— А какво се случи по време на пътуването?

Стомахът ми се свива. Страхотно! Изобщо не съм в състоянието да си изям десерта.

— Ходихме на лятната галавечеря на езерото Комо — хвърлям бърз поглед на часовника си. — О, боже, имам още само два часа! — изхленчвам аз.

— Два часа до какво?

Докато се превърнеш в тортичка? Бърча челото си в знак на раздразнение.

— Все още не съм имала възможност да ти кажа, но знаеш ли, в момента съм в малко сложна ситуация с Джордж Клуни.

— Шегуваш се, нали? — разширяват се очите на Джо.

Изведнъж Данте се превръща в незначителна опасност.

Аз му разказвам всичко. Включително и за ужаса ми моя снимка да изплюзи на корицата на „Хот“.

— Ти всъщност си влизала във вилата му? — задавя се той от изненада.

— Не! — извивам очи аз. — Стигнах само до градината. Не съм виждала нищо от интериора. А дори и да бях, не бих се чувствала удобно да го споделя с читателите. Честно казано не мога повече да върша това.

Джо оставя лъжичката си и ми се усмихва с гордост.

— В такъв случай това е твоят преломен момент. Сега трябва да теглиш чертата.

Аз го поглеждам объркана.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Кажи им направо, че съжаляваш, но няма да напишеш нищо по тази тема. Кажи им, че не се чувствува комфортно, нарушавайки нечие лично пространство.

— Но те ще ми се изсмеят в лицето! — подигравам се аз.

— Така да е! Какво толкова могат да ти направят?

— Да ме уволнят... — казвам със снишен глас.

— Не е ли това, което искаш? Изход от ситуацията? В този случай поне няма да им дължиш предизвестие.

Премигвам срещу него. Той е прав.

— Ще бъда свободна! — изненадвам се, след което веднага усещам пристъп на паника. — Ами ако не мога да си намеря друга работа? Не след дълго ще ми се носи славата, че не мога да си изпълнявам задачите.

— Все още има достатъчно много списания, които искат искрени описание от легитимни източници. — Той се поколебава. — Нали има?

— На мен наистина доста ми харесва идеята да работя за интериорно списание — споменавам аз.

— Много добре — кима той одобрително. — Звучи като по-малко поръчки за папарашки снимки на архитекти или дизайнери на тапети — отбелязва Джо. — И освен това мога да те подпомогна финансово, докато започнеш нова работа.

— Би направил това?

— Разбира се! Ти би направила същото за мен, нали?

Кимам безмълвно. Значи все пак сме истинска двойка. Правим всичко заедно. Не мислех, че е възможно, но явно е така.

— Или пък ако искаш, наистина можеш да напишеш книга за деца — добавя Джо, продължавайки темата. — Това беше алибито ти за Академията, нали?

Аз все така кимам, без да издавам нито звук.

— Не е ли нещо, което всъщност ти се иска да направиш?

Не мога да повярвам, че е толкова търпелив и се отнася с такова разбиране към мен, и също така е искрено загрижен за това да се чувствам добре. Наистина ли винаги е бил толкова мил, а аз съм била така погълната да се ядосвам, че не отговаря на романтичните ми представи, че съм спряла да забелязвам колко добър е с мен всъщност? Обмислям въпроса за момент.

— Е, винаги ми се е харесвала идеята, но не се чувствам достатъчно квалифицирана за това. Смятам, че може би е добре първо да станеш майка и наистина да си наясно какво се случва в детските умове, нали разбираш, да знаеш как да разговаряш с тях...

— Знаеш, че това е нещо, върху което можем да поработим — озарява се лицето му.

Безпокойството ми се завръща. Ето че пак се започва. Надявах се да получа някакъв вид просветление за желание за бебе, докато съм далеч от дома, но явно все още съм несигурна. При това не само защото преди две вечери „мама“ се целува с мъж, който не беше „татко“.

— Ще поговорим за това по-късно. Ето че Киър пристига — Джо става на крака и придърпва стол за брат ми.

Аз се оглеждам изненадана да го видя на вратата.

— Той ми звънна, докато ти беше в тоалетната — обяснява Джо.

— Поканих го да дойде и да пие кафе с нас.

Джо е толкова мил, че отново стопля сърцето ми.

— Благодаря ти, знам, че това е нашата романтична вечеря във Венеция...

— Няма защо! Знам, че би искала незабавно да се видиш с него. Заповядай, приятелю! — приветства той Киър. — Изглежда, че Кристи има десерт, който да ти предложи.

— Наистина ли?

Той действително има вид на човек, който не би отказал малко сладко. Това би трябвало да е добър знак.

Поемам си дълбоко въздух, преди да се обърна към него:

— Е...?

Той изпуска дълга въздишка. Аз хващам ръката му.

— Със сигурност не е било лесно!

— Не беше. Но сега знам със сигурност, че като започнеш да казваш истината за себе си на самия себе си, е много по-лесно, когато я чуваш от други хора.

— Значи тя ти е казала... — спирам аз, преди да довърша, страхувайки се да не кажа твърде много.

— Да, каза ми всичко, за болестта, за това, че ме е изльгала за бившия приятел, който отново се е появил в живота ѝ, за факта, че аз определено не съм бил човекът за нея в нейните очи.

— И ти приемаш всичко това? — аз съм просто учудена.

Той отново си поема дълбоко дъх:

— Такова облекчение бе, че отново мога да разговарям с нея. А и всичко, което тя каза, всъщност имаше смисъл. Не бих могъл да споря с нея за това. Такива са били чувствата ѝ. Това все пак е нейният живот — Киър за секунда ме гледа изпитателно — Ти наистина я харесваш, нали?

Кимвам печално.

— Е, поне знаеш, че имам напредък по отношение вкуса ми към жените — успява да се пошегува той. — Разбира се щеше ми се нещата да стояха по друг начин, но поне сега изпитвам някакъв нов вид спокойствие. Сякаш винаги дълбоко в себе си съм знаел, че тя крие нещо от мен, а сега, след като знам какво е, вече не ми се налага да се терзая непрекъснато, да мисля и да се чудя, без да мога да приема състоянието на нещата... — пуска Киър една крива усмивка. — Нали това искаше от мен от дълго време насам? Някакъв край на цялата тази история.

Кимам стеснително.

— Но обещавам, че няма да се меся повече.

— Меси се, колкото си искаш — смее се той. — Господ знае колко време още щях да вися безтегловно, ако не ме беше домъкнала тук — протяга се напред през масата и ме целува по бузата. — Не бих могъл да си пожелая по-добра сестра.

Прегльщам сълзите и го питам:

— Наистина ли?

Той кима утвърдително.

— Просто се надявам да мога да си върна услугата. Всъщност мислих по въпроса за твоя проблем със списанието и се сетих, че спомена, че Елтън Джон би заместил Клуни и че той има вила в „Guidecca“, а Тонио от своя страна има един приятел много добър с ключалките.

— И какво, предлагаш да проникнем с взлом! — Не вярвам на ушите си аз.

— Е, не точно, но...

— Няма нужда — спирам го аз, преди да се забърка в някоя противозаконна проява. — Вече реших какво ще направя с помощта на Джо — намигам към него и се обръщам към Киър: — Няма да им дам

нищо! Нищичко! И ако за тях това е проблем, могат да ме уволнят — моля се това да е така! — вдигам нагоре ръка с кръстосани пръсти.

Седим и си говорим, пиеики втора чаша кафе, дори поръчваме още два сладкиша, преди да тръгнем обратно към Канареджо.

Когато достигаме извития гръб на моста, виждам как друг мост пред нас създава идеален кръг с отражението си в спокойната вода, осветена от луната, и улавям ръката на Джо.

— Някой би могъл да ни види — кашля той многозначително и откопчва пръстите ми.

Когато той продължава напред, разбирам, че желанието ми към Джо се е върнало. Искам да го докосвам, искам да се разхождам с него, удобно сгущена в прегръдката му, искам да се гмурна в леглото с него довечера.

Надявам се, че не се чувствам така, защото той ми отказва ласките си. Емоциите са толкова противоречиви усещания!

Завиваме по „Calle Priuli“ и двамата мъже крачат унесени в разговор, а аз се чудя дали да не използвам тази възможност и да се обадя на Данте? Но после се осъзнавам — той вече не е част от живота ми. Двамата мъже пред мен — брат ми и моят приятел, са важните в живота ми. Данте принадлежи на Венеция.

ГЛАВА 30

„Създателят е сътворил Италия по скици на Микеланджело.“

Марк Твен

— Този звук беше от моя или от твоя стомах? — питам Киър на следващата сутрин.

— Мисля, че и от двата стомаха — хваща той своя. — Аз лично умирам от глад! Хайде направо да слизаме за закуска...

Аз отмятам завивките и скачам от леглото. Но точно тогава телефонът ми звъни, а името на дисплея ме кара да замръзна на място — „Хот“!

— Ти тръгвай! — казвам му. — Аз трябва да свърша още нещо, преди да си заслужа закуската.

Поемам си дълбоко въздух и си мисля: „Щом Киър може да преживее среща с Чинция, и аз ще мога да се изправя в телефонен разговор срещу редакторката от отдел «Знаменитости»“.

— Здравей, Мин!

— Рут е!

Божичко! Лицето ми се изкривява от ужас.

— Здравей — казвам й с възможно най-снишен глас.

— Е, това е — разведрява обстановката тя. — Можеш да си събираш нещата, приключихме.

Боже, отдъхвам си. Наистина се случи. Още не мога съвсем да повярвам. Вече не работя за „Хот“.

— И да ти кажа, беше права за Клуни, така нещата се получиха много по-добре!

— В какъв смисъл? — озадачавам се аз. — Аз нищо не съм написала.

— И Мици ми обясни защо. Доста добър ход. Всички са очаровани.

— Ти си я пуснала? — изумена съм аз.

— Разбира се!

— Без текст?

— Е, Мици го написа от името на редакцията точно както ти предложи — в гласа на Рут се усеща задоволство. — Току-що ставаш, нали?

— Да, всъщност, да.

— Така си и мислех. Ще ти го прочета, ако искаш: „Тези снимки показват Кристи Бейли, нашата репортерка, в света на богатите и известните, която почива във вилата на Джордж Клуни на езерото Комо.“

— Почива във вилата на Клуни... — задъхвам се от яд аз. — Не е ли малко поизопачено?

— Е, явно не си била на работа тогава, извън офиса си, при това в чужбина, на мен лично ми звучи като ваканция.

— Продължавай!

„Много бихме искали да ви разкажем за това, което тя е чула и видяла, разхождайки се из частните покой на вилата в зашеметяваща рокля на дизайнера Скот Хеншъл, но тъй като Джордж е добър приятел на екипа на списанието, ние предпочитаме да не нарушаваме правото му на личен живот, както впрочем и това на Кристи!“

— Великолепно е! — ликува тя. — Създава впечатлението, че сме много по-близки със звездите, отколкото сме в действителност. Много ми харесва.

Сега вече наистина съм озадачена.

— Щом ви харесва, защо в такъв случай ме уволнявате?

— Кой е казал, че те уволнявам? — сумти тя.

— Каза ми да си събирам нещата...

— О, таблоидите ни изпревариха с историята за „Любовна академия“, нали?

— Какво?!

— Излезе в „Дейли Нюз“ тази сутрин, някакво момиче от техните „Аморе“ на име Алегра, разкрили са, че е била проститутка на повикване, така че всичко приключи.

— Алегра?! — не мога да повярвам аз. — Има една Алегра в нашата група, тя излезе с брат ми снощи.

— А, да — „братът и сестрата — Кевин и Криста“ — продължава да чете тя. — Има цял параграф за вас двамата, поне са имали благоприличието леко да променят имената ви...

— Имаш предвид, че са писали и за нас? — поразена съм аз.

— Не се тревожи, ще се отървете леко. Горката Трикси са я разкъсали на парчета.

— Тифани — промърморвам аз.

— Доста злобно и калпаво, със сигурност няма да правя опити да привлеча Адам Бароуз в най-скоро време.

— Адам — кръвта слиза от лицето ми. — Адам е журналист?

Вие ми се свят. Дали изобщо нещо тук е такова, каквото изглежда? Каквото и да било? Сериозно се замислям да заживея във ферма в Дейвън. И да отглеждам овце. Овцете не лъжат.

— Трябва да приключваме — прекъсва ме Рут. — Имам среща.

Още седя в леглото с празен поглед, когато в стаята влизат Джо и Киър.

— Ето го и моето момиче — прегръща ме Джо. — Донесох ти кейк и — бърка из джобовете си — варени яйца — сяда до мен. — Киър каза, че от „Хот!“ са звънели. Безработна ли си вече? Аз ли съм сега богатият ти благодетел?

— Всъщност все още имам работа.

— О! Срамота! — отпуска рамене.

— Така е — съгласявам се с въздишка. — Това, което нямам, е материал за статия — поглеждам към Киър. — Адам се оказа журналист под прикритие. Пространните му разкрития са публикувани днес.

— Разкрития? — възклицива Джо. — Какво значи разкрития? Всичко тук ми изглежда напълно законно.

— Алегра е бивша проститутка — осведомявам ги аз.

— Това е било преди доста време — отхвърля обвиненията Киър.

— Ти си знаел? — изненадваме се аз и Джо едновременно.

— Тя е доста откровена по този въпрос. Било е избор на лоша компания в тийнейджърската ѝ възраст. Всъщност опитала е да проституира за една нощ, но за щастие са я арестували, преди да има клиент. Това е било достатъчно, за да поразмисли накъде отива животът ѝ.

Ние оставаме зяпнали срещу него.

— Разказа ми това, когато се заговорихме за различните кръстопътища в живота си и изборите, които се налага да правиш, когато достигнеш такъв момент... Няма значение — завършва той. — Във всеки случай е доста гадно да очерняш така някой за нещо, което е направил преди двадесет години.

— Е, във всеки случай за нас всичко тук приключи — ставам аз.
— Можем да си тръгнем днес.

За мен има едно предимство — така поне няма да се наложи да се изправя срещу Данте, след като толкова грубо си поисках заместник, написвайки бележка на Сабрина.

Изваждам куфара си изпод леглото и улавям момчетата да си разменят погледи.

— Какво? — смиръщвам вежди. — Мислех, че ще се радвате.

— Трябва ли да заминаваме? — изненадва ме още повече Киър.

— Имам предвид, че тук всичко е предплатено за нас, нали?

— Да — потвърждавам аз.

— Не можем да си тръгнем — аз току-що пристигнах — шегува се Джо.

— Освен това имаме още само две нощувки — напомня ми Киър. — Не искаш ли да завършиш курса?

Не мога да повярвам — те всъщност искат да останат!

— Нали знаеш — днес е сватбата — предизвиква ме Киър.

— Сабрина току-що направи съобщение на закуска — сватбено тържество във Флоренция! — казва Джо замечтано.

— Firenze! — въздиша Киър.

Не мога да сдържа усмивката си. Човек може да усети ясно романтичното настроение в стаята! Замилям се за момент. Може би и аз по някакъв начин трябва да се сбогувам с Данте. В края на краищата бях толкова настоятелна Киър да направи това с Чинция. Поклащам глава.

— Може би това ще бъде единствената ми възможност да облека роклята си в лилаво и златно...

— Е, в такъв случай решихме — плясва Джо с ръце, — оставаме! — след което се изправя. — Сега ще трябва да ме извините, но отивам да облека нещо зашеметяващо за Валентина.

— Ах — изписквам аз и го плясвам, докато той се измъква към вратата, и отново поклащам глава. — Това момче!

— По-добре влизай в банята! — подканя ме Киър. — Нямаме много време.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш? — колебая се аз.

— Имаш предвид така скоро след срещата ми с Чинция?

Аз кимам, а той възприема философски вид.

— Независимо дали ми харесва, или не, не мога да се скрия от любовта — насиљва се той за една смела усмивка. — Тя очевидно е навсякъде.

Пристъпвам към него, за да му дам окуражителна прегръдка, но тогава на вратата се чука. Дали Джо забрави нещо? Ммм, не. Сабрина е и изглежда някак обезпокоена.

— Много съжалявам — започва тя, — но сме изгубили вашите Аморе.

— О, много несериозно от ваша страна! — шегувам се аз, но изобщо не съм обезпокоена.

— Алегра напусна — съобщава тя печално. — А бащата на Лоренцо е починал снощи.

— О, не! — това изтрива веселостта от лицето ми. — Бедничкият Лоренцо!

Лицето на Сабрина придобива любопитно изражение.

— Какво има? — питам аз.

— Странно, че каза „бедничкият“.

— Защо?

— Баща му е оставил в наследство семейна винарна и лозя за просеко.

— Тази, в която ходи с Тифани? — сега си спомням, че тя спомена как бил изключително сърдечен с персонала там...

Сабрина кима.

— Но независимо от това сега е в траур...

— О, разбирам напълно. Може би мога да му изпратя цветя или нещо друго?

— Аз ще се погрижа за това, но се опасявам, че вече е твърде късно да уговоряме нови Аморе, които да ви придружават, колите тръгват от „Piazzale Roma“ след по-малко от час.

— Напълно разбираме затруднението — уверява я Киър. — Но за нас ще е удоволствие и сами да си правим компания, нали сестричке?

— Разбира се, братчето ми.

— Много сте мили! — Сабрина изглежда облекчена. — Ще се видим след малко във фоайето.

— Ей сега приключвам със събирането на багажа — уверявам я, въпреки че дори не съм започнала да го пригответя.

— Не забравяйте и да си вземете нещо спортно за деня след сватбата!

— Нещо спортно? Да, имам такова.

Затварям вратата и се облягам на нея за секунда.

— По-добре да не споменаваме на Тифани за наследството на Лоренцо, иначе тя пак ще го подгони.

— Ще влезеш ли най-после да си вземеш душ? — Кийр започва да губи търпение.

— Да, да, влизам веднага! — и наистина бързам да го направя.

След придвижването по каналите на Венеция и по спокойните води на езерото Комо направо се дразня, че пак трябва да пътувам с кола. Онези малки кубични метални кутийки, които сега ми изглеждат тромави и недодялани, изпускащи мръсни газове в и без това нагорещения прашен въздух. Приятно съм изненадана, когато тежкият трафик ни дава възможност да си поемем въздух под хладните сенки от короните на дърветата, засадени от двете страни на пътя, докато се катерим все по-нагоре и по-нагоре по живописните тоскански хълмове, по които пътят се къдри като лентата на състезателка по художествена гимнастика.

— Изглежда все едно се приближаваме към рая с всяко следващо завъртане на гумите на колата — въздиша Меган и отпуска глава на рамото на Стефано, където с малки прекъсвания прекарва следващите няколко часа.

За щастие ми е спестена неловката ситуация от присъствието на Данте и възможността да се намирам между него и Джо, тъй като моят бивш Аморе пътува в другата кола заедно с Тифани, Мелвин и Филомена. И въпреки това обстановката не е съвсем лишена от напрежение.

— Какъв красив пейзаж за сватба! — съгласява се Валентина, която се притиска все повече към Джо.

Бих сметнала прегръдките ѝ с моето гадже за непоносими, ако не беше фактът, че всеки път се измъква от тях с извинението, че му е „твърде горещо“ (все старият изтъркан номер). И при това си намира

поводи да се облегне или наведе към мен и да докосне ръката ми с успокояващ жест.

— От Флоренция ли са булката и младоженецът? — питам, когато за пръв път съзирам отличителния купол на галерия „Уфици“ под нас и със сигурност знам, че сме пристигнали.

— Всъщност не — отговаря ми Сабрина. — Тя е от Уелс, а той от южна Италия, от Капри. Но една среща на вила Сан Микеле тук ги е събрала заедно или по-скоро отново ги е събрала.

— Били са разделени? — пита Киър.

— За повече от четири години. Но сърцата им устояли.

— Какво се е случило? — питам заинтересувана.

— Е, аз всъщност не ги познавам лично, но мога да ви кажа това, което са ми казали за тях — признава Сабрина. — Поради лични причини, когато за пръв път са се срещнали, било невъзможно да бъдат заедно. Поддържали връзка помежду си в продължение на година, но после решили, че е твърде болезнено да им се напомня непрекъснато за нещо, което желаят, но не могат да имат, и прекратили комуникациите помежду си. Тъкмо тогава най-близката приятелка на булката, Клио, се записала на готварски курс във вила Сан Микеле и там открила, че Лука, любовта на приятелката й, вече бил свободен.

— Той също е участвал в курса? — опитва се да си изясни историята Меган.

— Всъщност не той, а синът му, Нино. Той бил само на единадесет тогава, но доколкото знам, се оказал кулинарно дете чудо. А, ето, пристигнахме.

Въпреки че фасадата на сградата, пред която слизаме, е проектирана от самия Микеланджело, балконът е това, което привлича вниманието ни. Великолепието му ни кара да се чувстваме все едно е застинал неподвижно над избуялата зеленина в градината и керемидените покриви на сградите в града под нас. С благоговение всички затаяваме дъх пред разкриващата се панорама.

— Не е ли смайващо! — обръщам се към Джо, но откривам, че той вече се е отправил към рецепцията, и виждам Данте, който е заел неговото място.

— О, здравей — казвам с треперлив гласец.

— Здравей, Кристи.

— Ъмъм, съжалявам за... за това, че помолих за друг Аморе, без да ти го кажа лично — извинявам се толкова бързо, колкото ми е възможно.

— Разбирам — слага пръст на устните си той. — Всички си имаме причини, поради които постъпваме в „Любовна академия“. Знам, че ти също имаш своите.

— Така е — потвърждавам аз, като съм му благодарна за разбирането, което проявява.

Поглеждам отново към пейзажа и се опитвам да не звуча напрегнато, когато продължавам:

— Бях изненадана, че се съгласи да придружаваш Тифани.

Той повдига рамене.

— Имам приятели, които ще бъдат на сватбата. Не е толкова мъчително, когато има много хора наоколо. И освен това утре е последният ви ден — бих искал да те видя, преди да заминеш.

— Кристи! Идваш ли? — брат ми ме вика, явно опитвайки се да ми спести неудобството.

— Харесваш ли сватбите? — питам Данте, докато отиваме към рецепцията.

— Разбира се — усмихва се той. — Знаеш ли, че във Венеция има традиция местните новобрачни двойки да бъдат разходени тържествено по Канапе Гранде от всеки гондолиер в града.

— Наистина ли? Сигурно е доста впечатляващо! — обръщам се към него на прага. — Ти и жена ти правили ли сте го?

Той кима, а очите му мигновено се замъглюват.

— Съжалявам, ако...

— Не. Беше прекрасен ден. Всъщност най-хубавият в живота ми...

Въпреки че не ми се ще да го изоставям, обхванат от носталгични чувства с потенциал за депресия, Сабрина ме побутва, за да представи мен и Киър на Марица, небрежно-елегантна пепеляворуса блондинка от Перу, която ще ни покаже стаите ни.

Оглеждам се за Джо, но той очевидно вече се е оттеглил в апартамента си. Тифани се обажда гръмко отзад:

— Този хотел би трябвало да е поне шестзвезден! — вълнува се тя от невероятната сграда на бившия манастир, превърнат в убежище за филмови звезди. — Мисля, че току-що видях Кейт Бланшет!

— Ще се видим по-късно — нежно докосвам ръката на Данте, когато минавам покрай него.

Не мога да не уважавам този мъж. Освен че е привлекателен и очарователен, на всичко отгоре е и изключително благоразумен. Винаги съм смятала, че романтичността върви заедно с горещата кръв, а той винаги изглежда забележително спокоен. Дали това е заради работата с огъня ден след ден?

— Кристи, виждаш ли тази красота? — Киър ме побутва с лакът, когато минаваме през ресторанта — лоджия, оформена с кремави арки, предлагащ още по-величествена гледка.

— Невероятно е да наблюдаваш буря оттук — казва ни Марица.

— Нямате нужда от свещи на масата, светковиците достатъчно осветяват.

Не мога да не си припомня лятната буря на „Villa d'Este“, но бързо след това се оципвам и се отърсвам от сантименталността, която ми докарва само неприятности. Това е и отчасти причината, поради която се върнах при Джо, след като се разделихме за пръв път. Чудя се дали това все повече ме тегли към него — фактът, че имаме много общи спомени заедно, от които да се разнежвам? Каквато и да е причината, има нещо у Джо, което държи сърцето ми обвързано с него дори и при такава примамлива възможност като Данте...

— Имаме чудесни стаи в главната сграда на хотела, но вие като привилегировани гости, сте настанени в един от нашите апартаменти — Марица ни води към мини вилите, сгущени в чудните хълмове. Не мога да повярвам на очите си!

Тя ни кима, подканяйки ни да влезем през малката портичка — минаваме през кокетен двор и стигаме до стъклена врата под арка, която най-точно може да се опише като растение за сватбени венци с несиметрични бели цветове и сърцевидни листенца.

— Заповядайте! — кани ни тя и отстъпва настрани.

Вътре се вижда легло, рамкирано от извито ковано желязо. Още по-артистично е положението на леглото — бързам да мина по блестящия теракотен под, така че да мога да се обърна и да погледна стаята от обратната перспектива — тежките драпирани завеси придават театрален ефект на флорентинския извънградски пейзаж, който е един от най-пищните сцени, които някога съм виждала. Чудя се какво ли още предстои да видим до довечера?

— Сигурна ли сте, че не сте ни дали младоженския апартамент?
— лаская хотела аз, като забелязвам леденостудената бутилка просеко и подноса плодове — месести и сочни, някои с големи семена, други — с нежна кора, всички подканващи да бъдат поднесени към устата на любимия.

— О, не, младоженците ще прекарат нощта в параклиса.

— Това е тукашна традиция? — чудя се аз.

— Не, не — смее се тя, като поклаща глава. — Параклисът е преобразуван като хотелска стая. Малка, но много романтична, не смятате ли?

— Със сигурност — съгласявам се.

— Трябва да видите банята — подканя ни тя да продължим напред. — Моля — повежда Киър към вратата отлясно на леглото, а на мен показва тази отляво. И двамата се изправяме пред самостоятелни мивки от мрамор в бадемов цвят, гигантска душ кабина и вана с размерите на малък плувен басейн. Но най-прекрасното е вграденият гардероб с рафтове, високи половин човешки ръст, за да поберат направо целия куфар на гостите, които не искат да си губят времето с разопаковане.

— Е, предполагам, че това ще свърши работа — казвам аз, симулирайки безразличие, докато гледам стилните хавлии и тоалетните принадлежности марка „Булгари“.

Махвам на Марица за довиждане и изказвам щедри благодарности, после забелязвам купа със зелени маслини с размера на пъдпъдъчи яйца, отхапвам от соленото изкушение и поглеждам към бутилката просеко. Дали е твърде рано да отворим шампанското? Оглеждам се за Киър, с когото да се консултирам, но той е излязъл на двора. Тайно се промъквам зад него и проследявам погледа му, насочен към зелената морава долу, където нареждат местата за сядане за сватбената церемония. Сякаш нещо ме пробожда в сърцето, като си представям как ли се чувства — мислел е, че е намерил жената, за която иска да се ожени, Чинция, но тя внезапно е напуснала завинаги живота му. Такава едновременна загуба на настояще и бъдеще.

Никога не съм имала подобни мечти за себе си, а и женитбата не е нещо, което особено вълнува Джо — той гледа на нея най-вече като огромни неоправдани разходи. Същото може да се каже и по отношение на децата разбира се, мисля си аз, като гледам двама

невръстни брат и сестра, които отказват да се подчиняват на изпадналата им в отчаяние майка. Тъкмо когато изглежда, че са решили да я послушат, малкото момче, което е на не повече от четири години, изведнъж сваля ризата и панталоните си и обявява на околните — „Аз съм гол!“ — с такава тържествена радост, че не сдържам смеха си.

— Американче — отбелязва Киър, все едно това обяснява ексхибиционистичните му наклонности.

— И те ли са гости на сватбата?

— Не мисля — поклаща глава той. — Вероятно са гости на хотела и затова майка им се опитва да ги убеди да не оставят лепкави отпечатъци от пръсти по прекрасното обзавеждане.

— Май идват насам — гледам ги аз. Докато приближават, момченцето е все още голо и имитира енергичните движения на поредица от супергерои.

— Сигурно отиват към басейна — казва Киър, когато отминават.

— Готов ли си за малко шампанско? — повдигам бутилката просеко.

Преоблечени в сватбените си тоалети и порядъчно подпийнали, слизаме към площадката на сватбената церемония, като минаваме край стогодишна глициния и невероятно преплетени розмарин и лавандула.

Опасях се, че тоалетът ми може да изглежда малко натружен при този естествено зелен екстериор, но се оказа, че майката на булката е работила в модната индустрия и е бивша собственичка на бутик в Капри и много от гостите са облечени като за блъскаво снобско яхтено парти, така че много добре се вписвам в обстановката.

— Я каква готина мацка! — промъква се Джо зад мен. — Изглеждаш великолепно!

— О, благодаря ти! — хвърлям бърз поглед наоколо, за да разбера кой би могъл да ни наблюдава, преди да му оправя вратовръзката.

— Мисля, че това ще ти отива на роклята... — тайничко ми подава малко лилаво цвете, полско, ако не се лъжа. — Смятах, че може би ще си го сложиш зад ухото. Или пък не. Всъщност не знам, просто исках да ти дам нещо, за да си мислиш за мен...

Възползвам се от случая да го целуна лекичко по бузата. Той наистина взема присърце тези романтични съвети, не искам да остане невъзнаграден.

— Помниш ли последната сватба, на която бяхме? — пита той, без да му хрумне, че току-що развали всички хубави впечатления, които оставил преди малко у мен. — На Саша и Джаред.

— Мм-хм — казвам аз, гледайки встрани.

— Какво има? — пита той.

— Нищо, просто се натъжавам, като си спомня за това.

— Какво искаш да кажеш? Защо така? — изглежда объркан.

— Ти не танцува с мен.

— Знаеш, че мразя и всъщност никога не танцувам — смиръща вежди.

— Но ми обеща. Каза, че ще направиш едно изключение, един блус заедно по време на сватба, а когато моментът дойде, ти дори не беше наоколо — въздишам дълбоко. — Аз бях единствената, останала на нашата маса. Джаред и Саша, Тим и Грета, Грег и Кейт, Пийт и Лори — всичките ни приятели се въртяха на дансинга, усмихнати и влюбени, а аз се чувствах самотна и изоставена. Сякаш всичко казваше: Всички обичаме партньора си повече, отколкото твоят обича. Внимателни и загрижени сме. Искаме да бъдем с него в тези важни моменти. Но мойт човек очевидно не иска да бъде обезпокояван.

— Знам, че звуци като хленчене, но моментът беше доста отвратителен. Дори и в „Сватбата на най добия ми приятел“ накрая Джулия танцува с Рупърт Еверът. А аз просто нямаше с кого.

— Не знаех, че си го взела толкова навътре — Джо изглежда натъжен.

— Не трябваше да го правя — признавам си аз, като вече съжалявам за емоциите, които излизат наяве след втората чаша просеко. — Но така се получи.

Беше първата сватба, на която бях официално придружавана от мъж, и мислех, че ще бъде различно и че няма да ми се налага да стоя сама, подпряна на стената като шарка от тапетите. Не мога да потисна пробождането в сърцето, когато виждам Данте. Знам какво е да си в неговите ръце по време на танц. Знам, че ако той беше с мен на тържеството, щяхме да сме двойка номер едно сред танцуващите.

— Ще отида да видя какво става с Киър... — намирам си извинение да изоставя Джо.

— Чакай! Не си тръгвай така! — поглежда ме той, решил да спечели битката. — Този път ще ти се реванширам.

— Едва ли тук е най-подходящото място — казвам му, преди да продължа нататък, нетърпелива да сменя темата на разговора, както и настроението си.

— Добре ли си? — питат ме Киър, когато доближавам до него и полагам глава на рамото му в търсене на съчувствие.

— Просто имах сълзлив момент — признавам си.

— Съвсем нормално за сватба — уверява ме момичето до него.

— Това е Клио — представя я Киър. — Най-добрата приятелка на булката, помниш ли, Сабрина ни разказва за нея?

— О, да! — ентузиазирано стискам ръката ѝ. — Ти си кулинарният Купидон, който е събрал отново Лука и...

— И Ким — подсказва ми тя (името на булката).

— Да, Лука и Ким — отново заедно. Добра работа си свършила! Впрочем как беше кулинарната школа? Изглежда като идеалното място за подобен курс.

— О, беше невероятно! Бяхме в малко помещение подобно на зимна градина, откъдето се виждаше всичко наоколо — тя протяга ръка. — И пред него имаше градина със зелени подправки, от които беряхме... — изглежда във възторг. — Това ми е мечтата. Магданозът в сандъче на прозореца в Кардиф не върши същата работа.

— Знаеш ли, че можеш да си наемеш общинска земя? — питат я Киър.

— Не — поклаща тя глава, но изглежда заинтересувана.

— Може да се наложи да чакаш шест месеца за това, но в град като Кардиф едва ли ще плащаш повече от пет лири на година за парцел с размерите на тенис kort и ако я поддържаш в добро състояние — остава твоя до живот!

— Наистина ли? — изненадва се тя. — Нямах никаква представа...

— Той е градинар — заявявам с гордост — и мой брат, освен това — добавям, за да не си помисли, че аз и Киър сме заедно.

При втората ми забележка лицето ѝ се озарява още повече и това ми подсказва, че трябва да отида да се видя със Сабрина. Малко след

като звънват чашите за тоста, който вдигам с нея, ни съобщават, че е време церемонията да започне.

— Клио изглежда много мила — прошепвам на Киър, който заема мястото си до мен.

— Да — казва той след леко колебание.

— О, да не би да е малко странна? Какво има?

— Нищо, свързано с нея. Просто съм изненадан от нещо, което каза...

— Signore e signori, il matrimonio staiper cominciare!

— Ще ти кажа по-късно — прошепва той, докато всички извръщаме глави към прекрасната булка.

ГЛАВА 31

„Младите момичета мечтаят за женитба,
омъжениите жени — мечтаят за любов!“

Италианска поговорка

— Ааа, ооу!

Докато повечето от гостите се възхищават на великолепната рокля на булката от падащ на дипли бял шифон с голям пищен букет отпред, една друга фигура спира погледа ми — малкото момченце, което видях да се разсъблича и да се преобразява на супергерой по-рано. Първата ми мисъл е, че може би е шафер на сватбата, но след това той профучава към изографисания олтар и тогава забелязвам оранжевия пластмасов воден пистолет... В какво се цели? Разбира се в булката!

Когато тя изпищява от ужас и започва див танц, за да опази прическата и грима си, всички жени наоколо инстинктивно слагат ръка пред лицата си, за да опазят червилото и очните си линии от размазване, да не говорим за ужаса от петно на роклята, която може да бъде украсена с прозиращо мокър участък.

— О, не, пак ли? — пищи Ким, а ние сме някак заинтересувани.

— Да не би да искаш да кажеш, че това се случва всеки път, когато се жени? — питайки Киър, докато майката на момчето тича към него с многообразни извинения и доста ругатни.

Преди да мога да отговоря, усещам, че Данте ме дръпва към пътеката, като ми възлага мисия.

— Ти хвани момчето!

— Signora! Чакайте! — вика той след майката.

— Итън — изревава тя, без да обръща внимание на никого. — Не ме карай да те хващам с ласо!

Притичвам покрай нея, избягвайки редицата хора по края, той тъкмо се кани да се скрие някъде, когато отнемам от ръцете му вече

празното оръжие, като се чувствам като герой от „Ченге в детската градина“. А през това време Данте успокоява ужасената майка.

— Всичко е наред — уверява я той, леко задъхан. — Мократа булка е булка с късмет!

Аз и майката се споглеждаме, чували сме как италианците галантно замазват гафове, но не и това...

— Какво? — питаме и двете в един глас.

— Не, не се шегувам, имаме такава поговорка: „*Sposa bag-nata, sposafortunata!*“ — настоява той. — Буквално казва, че ако вали на сватбата ти, ще имаш късмет в брачния живот. Днес е слънчево, но има и друга начини... — поглежда той към водния пистолет.

Итън ни поглежда с надежда в сините си с цвят на метличина очи — дали ще му се размине и този път?

Майка му изпухтява, разкъсана между задължението да наложи наказание и нежеланието да прави повече сцени. Освен това, лишен от оръжието си, той е олицетворение на невинността — съвсем гол, с бледа прасковена кожа и рус перчем като Оливър Туист. Мога да усетя бързите удари на сърцето му между ръцете ми, които го държат, радвам се, че Данте всъщност му спести едно пляскане. Поне засега...

— Защо намокри красивата булка? — пита майка му отчаяно, като се навежда към него.

— Аз само поливах цветята — отговаря той с детска логика, разперил ръце, сякаш да каже: — „Не беше ли очевидно?“

Поглеждам към застаналата пред олтара Ким с нейния огромен букет, където отново продължава церемонията (явно в поговорката има нещо вярно).

Майката въздъхва и поклаща глава, очевидно й е невъзможно да бъде ввесена задълго на малкия разбойник.

— Ще се извините ли от наше име? — обръща се тя към Данте. — Бих искала да го направя лично, но забелязах прекрасната сватбена торта и не искам да рискувам да...

— О, разбира се, считайте го за уредено! — прекъсва я Данте сред ликуването на гостите заради първата целувка на булката и младоженеца.

Всички притихват, за да се възхитят на момента, в който неговата тъмна средиземноморска къдрица пада върху келтски бледата й кожа, устните им се докосват и се сливат, за да отпразнуват дългоочаквания

им съюз. Гледката е прекрасна и ми напомня за целувашата се двойка на гара Виктория, която аз и Киър видяхме в деня на заминаването ни за Италия. Тогава и аз, и той бяхме възмутени от излагането на показ на ласките, а сега Киър се взира с копнеж към Клио, която подскача от щастие заедно с майката на Ким и Нино, а моите очи се спират нежно върху Джо, чийто поглед се лута между гостите, вероятно търсещ мен. Виждам, че разсеяно отблъска ръката на Валентина, която, ако се притисне още по-силно към рамото му, може да бъде сбъркана с част от дрехата на Джо. Това вече трябва да престане.

— Andiamo! — приканва ме Данте да го хвана под ръка.

— Ммм — колебая се аз, докато хората около нас се групират и прегрупират за снимките, и решавам, че точно в този момент никой няма да забележи липсата ми. — Ще те настигна — казвам му и добавям най-сърдечната си усмивка, за да не се чувства пренебрегнат.

Той кима разбирашо, смига на Итън и се връща към сватбеното тържество.

— Не обичаш ли сватби? — майката на Итън ми хвърля шеговит поглед.

— Мисля да стоя на безопасно разстояние от букета — шегувам се аз.

Истината е, че не мога да се откъсна от ръката на Итън. Той сложи малките си меки пръстчета в дланта ми, докато възрастните бяха заети да се суетят, и този негласен договор ме накара да се чувствам толкова ценена и отговорна, че не ми се иска да загубя това усещане.

— Искаш ли да ме гледаш как правя вълнички в басейна? — подръпва той ръката ми, поглеждайки ме с неустоимите си сини очи.

— Не мисля, че ще видиш повече мокрене днес — срязва го майка му.

Изражението му мигновено се променя към ревлива физиономия.

— О, не! — мърмори тя, като неспокойно оглежда сватбарите наоколо. Мога да се обзаложа, че Итън не е от децата, които хлипат тихичко.

— Само за пет минути! — моли я той.

Тя извръща нагоре очи наясно, че по-късно ще си плати за отстъплението.

— Добре, но без водни пистолети!

Усмихвам се и им завиждам.

— Разхлаждане в басейна изглежда страхотна идея точно сега.

— Добре дошла си, ако искаш да се присъединиш — предлага тя.

— Имам и плажно мляко със слънчев фактор 50 за млечнобели хора като теб!

— Наистина ли? — чувствам се искрено изкушена.

— Имаме и яхта! — обявява Итън.

— Яхтата е играчка — промърморва майка му.

— Тогава го уредихме! Отивам да си облека банския и ще се видим при басейна.

Чувствам се като непослушно дете и същевременно истински облекчена, че избягах от сватбеното тържество. Очевидно има някакъв лимит на романтиката, която можеш да погълъщаш без почивка. Освен това ме очаква цяла вечер, в която ще се налага да търпя неловкостта, която рикошира между Джо и Данте, така че защо да бързам да се впускам отсега в това приключение?

Захвърлям роклята на леглото, намъквам банския си и прозрачна туника и забързвам към най-високата част на градината, щастлива да бъда обута отново с джапанки.

— Впрочем, казвам се Кристи — представям се официално на семейството, след като пристигам.

— Шари — усмихва ми се в отговор майката. — Очевидно вече се познавате с Итън...

— Гледай ме как правя вълнички! — поклаща се той от ръба на басейна, готов да сътвори приливна вълна с неговия ръст.

— Гледам те! — отговарям му аз.

— А това е дъщеря ми Макензи.

По-голямата сестра на Итън вдига поглед от листа, който прилежно оцветява, за да ме погледне.

— Здравей — кимам към рисунката ѝ, — това изглежда като истинско произведение на изкуството.

Тя ме поглежда с неприязън.

— Вероятно смяташ, че говоря смешно — започвам аз извинително.

— Запозната съм с английския акцент — казва тя важно. — Гледам „Доктор Ху“.

— О, така ли?! — тя наистина ме затапи.

Тя се връща към рисуването, а Итън вече ще избухне от нетърпение да се гмурне в басейна.

— Готова ли си?

Аз му кимам да скача.

Той цопва в плиткия край, пляскайки с жълти плувки около ръцете.

— Виждаш ли? Виждаш ли?

Гледам как спокойната вода кипва и забълбуква.

— Добре, сега е мой ред! — събувам аз джапанките си.

— Наистина ли влизаш? — пита той, сякаш сам не може да повярва на късмета си.

Когато отстъпвам крачка назад, за да мога да се засиля добре, усещам, че нещо опира в гърба ми. Това е водният пистолет, който Шари ми подава със закачлив блясък в очите. Вместо да скоча, сега полека се потапям във водата, така че да напълня скришом пистолета зад гърба си. Изчаквам, докато усещам, че е пълен, и се впускам в атака като една истинска Лара Крофт.

— Ей! — протестира Итън, докато се опитва да докопа другия пистолет.

Той се цели така добре, че трябва да избягам от него в дълбокия край на басейна.

— Аз не мога да преминавам през тази линия — съобщава той, отчаян от плиткия край на басейна.

Аз го закачам, като се отпускам по гръб и весело си подсвирквам и след това с периферно зрение забелязвам, че той тича по ръба на басейна право към мен. Малък разбойник! Сега ще ме напада откъм сушата! Обаче след това виждам, че той изобщо не носи воден пистолет. И преди въобще да мога да заподозра неговите намерения, той се хвърля радостно в ръцете ми, абсолютно безразличен към факта, че аз се намирам в дълбокия забранен край на басейна. Усещам как потъвам надолу с тежестта в ръцете си и ритам с крака, за да мога да изплувам и да извадя главата му над водата. Когато достигам повърхността, отварям жадно уста за гълтка въздух и се изтласквам към края на басейна. Шари се притичва, за да го извади. Той разбира се все така безгрижно и весело се кикоти.

Спирам, за да си поема още въздух, и се удивлявам на това, което току-що ми се случи — той изобщо не се изплаши! Познава ме от

минути и изведнъж инстинктивно реши, че ако скочи, ще го хвана. Едно малко момче на име Итън току-що повери живота си на моите ръце. Чувствам се на ръба на еуфорията — точно това е момента, който очаквах! През цялото време досега винаги съм се тревожила, че няма да бъда добра майка, а сега изведнъж имам чувството, че съм получила сертификат за годност!

Докато изплувам към стъпалата и излизам от басейна, си спомням какво каза Анджелина Джоли за първата й среща с бъдещото ѝ осиновено дете Мадокс. Тя казваше, че това, че детето можело да заспи в ръцете ѝ и да се чувства спокойно с нея, ѝ дало кураж, че ще може да се грижи за него и да го направи щастливо.

Сега вече знам какво е имала предвид!

Иска ми се да сграбча Джо и да поработим по този въпрос за зачатието още сега! Предполагам, че ще трябва да я нарека Флорънс, ако е момиче, или може би Флориан, ако се роди момче?

— Добре ли си? — пита ме Шари.

Аз кимам енергично в отговор и споделям:

— Напоследък бях малко колеблива по въпроса дали трябва да имам деца, но сега, след като видях твоите, си мисля, че...

— О, не!

— Не, не това — тъкмо обратното! — смея се аз. Шари ме поглежда внимателно и след това казва:

— Точно толкова трудно е, колкото всички разправят. А може би дори и по-трудно. Но трябва да ти кажа, че колкото и лош ден да съм имала, гарантирам, че тези двамата винаги ще намерят с какво да ме разсмеят...

Поглеждаме към Итън, който сега си бръщолеви нещо в екстаз, докато се забавлява с яхтата си в басейна.

— Знаеш ли, той почти не говореше в началото и ние в един момент бяхме силно разтревожени, но сега... едва смогва да си поеме дъх!

За него всичко е „страхотно“ или „вкусно“! Неговата жизнерадостност е толкова заразителна, дава ми енергия и ме кара да се чувствам, сякаш за пръв път мога да пробия невидимата преграда, която винаги ме е отделяла от желанието да бъда майка.

— Страхотен удар — прави ми комплимент Итън, когато ритвам топката, която той е запратил към мен.

Това, което въобще не съм очаквала, е как нещо такова направо преизпълва сърцето ти. След като играем на футбол и на динозаври, разбирам, че тези смешни занимания могат да те заредят така, както дългите шопинги могат да те изтощят и отегчат. Кой беше казал, че ако се опитваш да пригадаш смисъл на безсмисленото, това те омаломощава още повече? Чувствам се по същия начин, като се сетя за многобройните снимки в нашето списание. Исках да ги сложа в категорията на вредните удоволствия, но истината е, че никога не са ми доставяли друго усещане, освен за допното и за това, че нещо липсва в собствения ми живот.

Сега, вместо да гледам снимка, разкриваща последния нюанс на косата на Линдзи Loan, гледам как Макензи създава собствено произведение на изкуството. Тя ме поглежда и след това пак връща поглед върху рисунката си и когато разбирам, че всъщност ми прави портрет, се чувствам смешно поласкана.

— Как искаш да нарисувам косата ти — шоколадовокафява или златистокафява? — питат тя, като случайно налучква моята голяма настояща дилема за боядисването.

— Ти реши — отвръщам ѝ аз.

Тя се спира на златистокафява, за да отива на звездите с метален отблъсък, които лепи върху моряшко синия фон на небето над главата ми.

— Рисувам те през нощта — обяснява тя, докато гравира множество къси и дебели линии по повърхността на луната.

— А те за какво са? — питам я аз.

Тя ме поглежда, все едно съм малоумна, след което произнася:

— Това е луна тип Ван Гог.

— О — преглъщам критиката ѝ аз и се усмихвам очарована. — Yay! Наистина е... Впечатляващо! — след което сядам отново на стола и се чудя как бих се чувствала, ако това е собствената ми дъщеря, която ме смайва с един толкова небрежен израз.

Съвсем забравих за сватбата, когато чувам радостни възгласи под нас — най-после хвърлиха букета.

— Къде отиваш? — питат ме Итън, когато се изправям на крака.

— Трябва да отида и да вечерям с оная сбирщина възрастни долу, ако разбира се нямаш нищо против?

— Нямам — съгласява се той.

— Ще ти запазя парче сватбена торта.

— Ето! — Макензи ми връчва портрета.

— Прекрасен е! — изревавам възторжено. — Трябва само да го подпишеш!

Тя естествено не слага приста завъртулка с инициалите си, а вместо това пише: „Довиждане, госпожице Кристи, беше удоволствие да се запознаем с вас!“

— И аз имам нещо за теб... — размърдва се Итън.

— Какво е то? — питам аз, виждайки, че ръцете му са празни.

— Прегръдка — казва той, като обгръща коленете ми с такъв ентузиазъм, че аз почти успявам да падна.

— Благодаря ти — казвам, безкрайно трогната.

— Мислиш ли, че ще се престрашиш? — повдига вежда към мен Шари.

Аз кимам.

— Единственото ми опасение сега е колко чудовищно разочарована бих била, ако нямам деца, които да са страхотни, колкото твоите. Страхотно си се справила!

Тя ми благодари с усмивка, в която прозира съвсем мъничко гордост.

— Благодаря!

Усещам как очите ми се насълзват, когато си тръгвам. Най-после се случи — биологичният ми часовник затиктака — сега вече мога да го чуя — ясно и отчетливо!

ГЛАВА 32

„Един неочекван и дързък въпрос често причинява изненада и прави човека уязвим.“

Франсис Бейкън

— Изглеждаш по-различно — забелязва Джо, когато отново се връщам на тържеството.

— Заради косата ми — отвръщам аз. — Наминах за едно бързо гмурване в басейна и тя стана на нищо.

— Харесва ми — усмихва се той. — Красива си!

Чудя се дали част от него несъзнателно е уловила вътрешната ми промяна, която е повече в хармония с неговите желания?

Тъкмо да му кажа, че вече съм готова да го направя баща, когато той казва високо:

— А, донесоха храната! — и се връща до Валентина, за да заемат местата си на една от двете маси, запазени за гости на „Любовна академия“.

Е, в такъв случай ще му кажа след вечеря. Не е нещо, което мога да спомена някъде между салатата и десерта.

— Знаеш ли, че Клио е правила сватбената торта? — осведомява ме Киър, докато откриваме картичките с имената си на съседната маса.

— Тя и сина на Лука, Нино, са били в кухнята от осем тази сутрин до час, преди ние да пристигнем тук, за да помогнат при приготвянето на всички ястия. Всъщност този ордъовър — кима той към чиниите пред нас с Pecorino tortino — изцяло дело на дванадесетгодишния готвач!

— Каква прекрасна идея! — усмихвам се аз. — Наистина пригответо с любов.

Храната е много изискана, но аз едва успявам да следя разговора, който се върти около представата на Меган за идеалната сватба (Стевано, схваща ли намека?). Вместо това умът ми е зает да изчислява всички неща, които ще променят живота ми, ако го завъртя

около новооткритите си майчински инстинкти. Винаги съм си мислила колко е ограничаващо човек да се превърне в роб на нуждите на едно малко създание, но сега виждам колко неподозирани удоволствия може да носи това. Със сигурност ми хареса усещането за смисъл на живота и всеотдайност, които изпитах около Итън и Макензи. Разбира се не е задължително децата да бъдат твои собствени, за да чувствуаш удоволствието да си с тях — още едно доказателство е булката, която с радост приказва с детето на Лука сега официално и неин син. По някаква причина тя го нарича Ринго, а не Нино. Те дори на шега започват да танцуват първия танц заедно, преди Лука да заеме полагащото му се място в обятията на Ким.

Дали това, което се подава изпод костюма на Лука, е татуировка? Аз съм изцяло заинтригувана от тази англо-италианска двойка. Чудя се как ли са се запознали? Дали е било ваканционна авантюра? Случайна среща в Синьото Грато на Капри? Не мога да кажа, но по лицето на Лука личи как сякаш цял живот е чакал момента, в който тя ще стане негова жена.

Когато тяхната песен свършва и пускат Дийн Мартин с „Върни се при мен“, няколко двойки от семействата им се присъединяват на дансинга, а малко след тях стават и познатите — Меган и Стефано, Мелвин и Филомена, Тифани и Данте, въпреки че той има доста отнесен вид. Къде е Джо? Поглеждам към масата му и виждам, че там не е останал никой. Тайно се надявах, че ще предизвика протокола и ще ме покани на танц, но не го виждам никъде.

— Танцувате ли? — приближава се Киър към мен.

— Каниш ли ме? — усмихвам му се в отговор. Той наистина ме кани и ето ни на дансинга.

За известно време се оставяме да се люлеем в такт с музиката, а после аз му задавам въпроса:

— Щях да те питам по време на вечерята, но какво щеше да ми казваш преди церемонията?

Той смиръцва вежди, за да си припомни.

— Беше нещо, което Клио каза...

— Като говорим за нея... — пускам го аз.

— Какво?

Аз кимам през рамото му.

— Нали не е рано за смяна на двойките? — пита тя малко нервно, като изглежда, че малко се забавлява със собствената си дързост.

Киър иска позволението ми, което аз с радост му давам.

Тъкмо смятам да заема добре познатото място на единствената останала на масата, която гледа как другите танцуват, и някой нежно докосва рамото ми, след което дрезгав мъжки глас казва:

— Танцувай с мен!

Обръщам се и виждам Данте, протегнал ръка към мен. Доста странно усещане е, но се чувствам почти разочарована. Наистина ми се искаше да бъде Джо този път.

— А Тифани? — питам, все едно наистина съм загрижена да не засегна чувствата й.

— Тя има по-добро предложение — посочва той към нея, а тя се е настанила на коляното на някакъв предполагаемо много богат и сбръчкан старец.

— О, перфектно! — подсмивам се аз.

— В такъв случай? — повдига той вежди.

— Би било чудесно — усмихвам се аз.

Това е първият път, когато съм в обятията му след галата на: „Villa d’Este“. Последния път, когато бяхме толкова близо един; до друг, това завърши с целувка, а толкова много неща са се променили оттогава. Вместо да се чувствам зашеметена от страст, се чудя дали ако някога срещна дъщеря му Киара, ще се разбираме добре.

Тъкмо му разказвам за последвалите приключения с Итън и водния му пистолет, когато някой ни прекъсва, като кашля високо и многозначително до нас.

— Може ли да ви я отнема?

Мелвин е. Данте и аз се споглеждаме.

— Това е последната ни вечер заедно — умолително гледа Мелвин.

— Наистина ли? — поглеждам към Данте. Този факт ме поразява.

Той кима утвърдително.

— Утре вечер всички сте свободни да правите, каквото искате.

— В такъв случай? — настоятелен е Мелвин.

— Защо не — съгласявам се аз, а Данте грациозно се покланя.

Мелвин и аз се тътрем по дансинга за минута-две и аз усещам сила в ръцете си, каквато никога не съм подозирала, че имам, с която успявам да го държа на поносима дистанция от себе си, и тогава усещам присъствието на друг мъж около нас — моя четвърти партньор на дансинга за по-малко от две песни. Този път е този, на когото се надявах — Джо.

— Мой ред е! — ликува той и майсторски заема мястото на Мелвин, преди той дори да разбере какво се случва.

— Добре — Мелвин отстъпва с леко придръпване на ръкавите на сакото си. — Просто исках да знам какво е да те държа в обятията си поне веднъж.

Изненадана съм от нежността на думите му и му давам бърза целувка по бузата, след което го изпращам при Филомена.

— Съжалявам, че закъснях, бях в тоалетната — съобщава ми Джо, след което смъръща поглед. — Това май не беше като много прельстителна реплика? — поклаща глава и ме придръпва по близо до себе си. — Искам да поправя грешките си, Кристи.

— За сватбата на Джаред и Саша ли говориш? — питам аз.

— За всички моменти, в които съм пропуснал да бъда романтичен с теб — въздиша той.

— Наистина ли? — питам аз, въпреки че той звучи напълно искрен.

Приближавам се към него, когато казва:

— Най-после ми просветна нас скоро, но когато се оплакваше, че не съм романтичен, аз всъщност си мислех, че ми правиш комплименти.

— Какво? — склучвам вежди аз.

— Знам, че звучи нелепо, но помисли: за мен думата „романтичен“ има такова лигаво и сълзливо звучене, че като ми казваше, че не съм такъв, това ме караше да се чувствам някак... — не намира подходящите думи той.

— По-мъжествен? — подсказвам му.

— По-голям пич, ако трябва да съм точен. Но през изминалите няколко дни разбрах, че няма нищо лигаво в това да караш твоето момиче да се разнежи до припадък. Ужасно готино е! И доста подценявано, впрочем — той се отдръпва назад, за да може да ме

погледне в очите. — Ти наистина си най-важното нещо в живота ми, Кристи.

Сърцето ми прелива. Има толкова много топлина и комфорт в този мъж. Сега е моментът да му съобщя новината.

— Хей, вие двамата, стига вече — смее се Киър, който се промъква между нас.

— Чакай! — протестирам.

— Не я давам! — хваща ме още по-силно Джо с грейнала усмивка на лицето.

— Само за минутка, има нещо, за което искам да говоря с нея — упорства Киър. Очевидно незначителният факт, който искаше да ми спомене, се е превърнал във въпрос, нетърпящ отлагане.

— Стой на тази вълна! — инструктирам Джо и изпълнявам желанието на Киър.

Той ме отвежда до масата на Клио и директно ѝ дава знак.

— Клио тъкмо ни разказваше как Лука и Данте са се сприятелили...

— Точно така — тя изглежда щастлива, че ще може да повтори историята заради мен, и ме кани да заема мястото до нея и нейната редичка от изпразнени коктейлни чаши.

— Е, всъщност всичко започва със съпругата на Данте. Тя и Лука са били съученици в Неапол. Останали приятели дори и след като тя се преместила да живее във Венеция. Първоначално Лука и Данте били просто познати, но след смъртта ѝ...

— Тя е починала? — зяпвам аз от изненада. — Жената на Данте е починала?

— Много тъжно, нали? Изглеждали като идеалната двойка. Толкова несправедливо! — поклаща тя глава.

— И тогава... — подсказва ѝ Киър.

— Малко преди погребението жената на Лука го напуснала най-накрая — тя извива очи. — И така, те двамата се озовали в положението на самотни родители и започнали да се подкрепят взаимно, макар и от разстояние.

— Колко сърдечно — промърморвам аз, като тъжа за загубата на Данте. И на Киара...

Киър ме поглежда и ме прекъсва:

— Преди малко казах, че сега разбирам защо Ким и Лука биха приели в последния момент гости от „Любовна академия“ на сватбата, и Клио тъкмо казваше...

— Че изобщо не беше в последния момент.

— Било е планирано от месеци — той ме поглежда многозначително.

— Не съм сигурна, че разбирам накъде биете? — сключвам аз вежди.

— Данте е единствената венецианска връзка със сватбата.

Защо ли изпих последния коктейл, определено ми пречи да мисля ясно!

— Е, и?

Киър въздъхва търпеливо и отново се заема да ми изяснява нещата.

— Аз казах на Клио, че това ме изненадва, защото, доколкото знам, Данте за пръв път е бил Аморе тази седмица.

О, сега схванах!

— Смяташ, че не ни е казал истината, че е Аморе от месеци насам...

— О, не, това определено му е първият път — намесва се Клио.

— До този момент той е бил ангажиран само с организацията.

Киър отново ме поглежда, сякаш иска да каже: „Схващаш ли сега?“.

— Занимава се с организацията? — аз официално влизам в списъка на кретените.

— Знаеш, че той е един от основателите на „Любовна академия“, нали? — премигва срещу мен Клио.

Това вече не мога да го понеса, направо не искам да повярвам! Поглеждам към Данте, който в момента танцува със Сабрина, и започвам да мисля, че изглеждат доста близки помежду си.

— Когато ви видях двамата да танцувате заедно — снишава глас Киър, — си помислих, че би било добре да знаеш.

Сядам обратно на мястото си, без да знам какво, за бога, да правя с информацията, която получих току-що.

Данте е един от основателите на „Любовна академия“.

— Готова ли си вече за мен?

— Не още, Джо — извинявам се на мъжа, при когото само преди няколко минути отчаяно исках да се върна. — Трябва набързо да поговоря с Данте.

— Мислех, че си приключила с него — оплаква се той.

— Не съвсем — промърморвам аз, докато се промушвам през поклащащите се тела, за да стигна до него. Трябва ми чистата истина, при това веднага!

— Может ли да поговорим? — питам безцеремонно, като се опитвам да избягвам погледа на Сабрина.

— Разбира се — показва ми той свободно място на близка до нас маса.

— Не тук. Някъде насаме.

Той се оглежда. Навсякъде наоколо е пълно с хора.

— Стаята ми е наблизо — предлага ми.

— Добре, където и да е — ставам все по-раздразнителна с всяка изминалата секунда. — Изобщо не мога да повярвам! — започвам аз веднага щом той затваря вратата зад нас.

— Какво има, Кристи? — изглежда обезпокоен.

Поемам си дъх и почти не вярвам, че мога да задам подобен въпрос:

— Вие, Данте Соранцо, не сте ли един от основателите на „Любовна академия“?

Устата му се отваря и се затваря отново. Изглежда неловко, след това казва с въздишка:

— Да.

— О, боже! — вдигам ръце към главата си и излайвам: — Защо тогава се преструваше, че всичко това е толкова непривично за теб?

— Ти защо не каза, че си репортерка? — отвръща той на удара.

Сега е мой ред да изгубя слово.

— От колко време знаеш? — питам аз с доста понижен тон на гласа.

— От първия ден.

Втрещена съм. Сядам на ръба на леглото.

— Затова ли избра да си с мен? — питам аз. — За да имаш контрол над историята?

— Не съвсем. Когато те срещнах... — той прави пауза. — Нека всъщност да ти разкажа събитията в тяхната последователност, така че

да си наясно.

— Малко яснота по въпроса наистина ще ми дойде добре — съгласявам се аз.

Той колебливо сяда до мен и започва:

— От доста време не се занимавам с ежедневното ръководене на „Любовна академия“. През изминалата година присъствах единствено на приема при посрещането, за да мога да избирам кой Аморе с кой от клиентите да бъде комбиниран. Okаза се, че имам нещо като талант да създавам подходящи двойки.

— Така ли?

— Брат ти и Клио впрочем доста си допаднаха.

— Наистина ли? — питам с надежда в гласа, след което се сещам, че твърде лесно се оставям да бъда разсейвала. — И така, появяваш се в Академията веднъж на всеки девет дни и...

— Преценявам кой с кого си отива, след което оставям всичко да се развива от само себе си. Такъв беше и планът ми във вечерта на твоето пристигане. Бях направил наблюденията си и бях изказал предложението си, след което тръгнах да направя доставката си...

— Бил си сред нас по време на приема? Не те видях!

— Носех маска. Аз бях Фантомът на операта.

— Това си бил ти! — отново зяпвам от изненада. — Аз говорих с теб!

— Спомням си — усмихва се той.

О, боже, много ми се събра! Поемам дъх, преди да продължа да задавам въпроси:

— И тогава тръгна...

— ... Тръгнах си с пакет под мишница, за да доставя произведението си, което малко след това беше жестоко натрошено!

— Аз наистина много съжалявам за това! — почти се свивам от страх.

— Имаше нещо в теб — поклаща той глава. — И реших да те придружа, за да се върнеш на партито. В този момент изобщо не ми беше хрумвало да стана твой Аморе, само исках да знам, че всичко с теб е наред, изглеждаше много притеснена.

Аз наистина бях — заради него!

— И какво се случи после?

— Сабрина ме дръпна настрана, за да ми каже, че си репортер на английско списание.

— Как е разбрала? — изпадам аз в отчаяние.

— Някаква жена се е обадила и е поискала да говори с теб. Сабрина случайно е прекъсната връзката и затова набрала номера, който се е изписал, и се свързала със списание „Хот“.

— О, боже! — лицето ми пламва.

— Тя не знаела името на жената, която е звъняла, така че попитала дали някой не се е опитвал да се свърже с Кристи Бейли, след което научила, че Кристи Бейли е командирована във Венеция и няма да бъде в редакцията до следващата седмица.

— Дотук с прикритието ми — раменете ми се отпускат надолу.

— Не мога да повярвам, че сте знаели през цялото време. Сигурно ме смяташ за ужасна лъжкиня — изведнъж поглеждам към него. — Защо ме заведе във вилата на Джордж Клуни, след като знаеш?

— Знаех, че няма да се възползваш от ситуацията.

— Откъде знаеш?

— Премина теста с полилея на Елтън Джон в ателието на Бубачо — отговаря ми той.

— Било е тест?

— Един вид. Но и без него знаех как ще реагираш. Както ти казах, мога добре да преценявам характери.

— Предполагам, че трябва да го приема като комплимент — казвам аз, като изпускам дълга въздишка.

— Ти всъщност знаеш, че не си избрала точната професия — повдига рамене той.

— Май все по-ясно разбирам, че е така. — А ти? — поглеждам пак към него. — За теб „Любовна академия“ беше ли сериозно занимание? Имам предвид как въобще започна? Исках всъщност да попитам как и с кого я създаде?

— С дъщеря ми — просветва лицето му.

— С Киара?

Той кима.

— Беше нейна идея.

— Но тя е едва на осемнадесет.

— Тогава беше на шестнадесет. Беше в Лондон по една програма за обмен в семейство с пет дъщери, всичките под тридесетгодишни,

които непрекъснато разказвали за разочароваващия си опит с мъжете. Когато се върна вкъщи каза: „Татко, трябва да научиш тези британци как да се държат с жените, те явно не знаят“.

Смея се.

— Разбира се цялата работа е в това, че често те дори не искат да знаят! Те не виждат смисъл в това да доставят удоволствие на една жена.

Изпитвам известна гордост по отношение на Джо — той схвана идеята. Вярно, съвсем наскоро, но вече е друг човек!

— И така, стигнахме до идеята да комбинираме англичанки с италианци — продължава Данте. — А после, след известно време, започнаха да се интересуват и мъже, които искаха романтична ваканция във Венеция. Трябваше да проучваме техните кандидатури по- внимателно, но открихме, че можем и да поразчупим шаблона в двойките. Във вашия случай си мислеме, че Киър и Меган може би ще...

— О, и аз си го помислих! — намесвам се, като го прекъсвам. — Бях съвсем сигурна, че са един за друг.

— Но сега — аз определено го виждам с Клио...

— Още по-добре — пискам аз.

— Именно!

Умът ми смила цялата тази нова информация.

— Ами Тифани? Защо я събра с горкия Лоренцо?

— Всъщност той поиска — информира ме Данте. — Той има способността да вижда най-доброто у всеки. Убеден е, че внимателни грижи всеки е способен да покаже и своята по-нежна страна.

— Ти сигурно знаеш, че тя даваше признания на надежда след вечерята в „Dei Dogi“ — познаваш ли Алесандро, бармана?

— Да, познавам го и бих казал, че неговата чувствителност е подобна на тази на Лоренцо, не мислиш ли?

— Да — веднага се съгласявам аз. — И двамата са толкова страстно искрени в нежността си — след което съмръщвам вежди. — Защо тогава при нея с Алесандро се получи, а с Лоренцо не?

— Мисля, че защото беше нащрек спрямо Лоренцо. Отписа го веднага, щом разбра, че е беден.

— Но не за дълго — намесвам се аз.

— Чула си за наследството?

— Да, чух, но не се тревожи, няма да ѝ кажа. Извинявай, та докъде бяхме стигнали...

— Тъкмо смятах да кажа, че Тифани е противоречива натура и тъй като знаеше, че е невъзможно да бъде с Алесандро, защото той е изцяло отдален на приятелката си, тя се е почувствала свободна да усети цялата нежност, която идва от него.

— Не са ли емоциите възможно най-странныте усещания? — поклаща замислено глава и поглежда към Данте. — Кажи ми в такъв случай какво се очаква от избраните Аморе? Знам, че не е редно, но наистина ли са само консултанти на тема „любовен живот“?

— Дори и консултантите по тази тема имат нужда от любовен живот — усмихва се Данте. — Всички наши Аморе са необвързани, за да избегнем възможните усложнения. От друга страна е нужно и истинско привличане, за да не изглеждат срещите на двойката насилини, ако възникнат и по-дълбоки чувства, още по-добре!

— Така е — съгласявам се. — Ти наистина предоставяш добра услуга.

Данте се усмихва сърдечно и след това заема доста по-делова поза.

— В такъв случай, след като знаеш всичко това, как ще го отразиш в статията си?

— Всъщност няма да се наложи — извивам очи. — Няма да има статия. Отрязаха я. Не знам дали си чул за статията на Адам в британския таблоид?

Данте кима.

— Заради нея имаме много отказали се клиенти.

— О, не! — простенвам аз. — Но тя е толкова невярна!

— Репутацията ни е опетнена — казва Данте и изглежда тъжен.

— Само времето ще покаже дали „Любовна академия“ ще оцелее след това.

Чувствам се болезнено засегната.

— Повече от всичко друго ми се иска да мога да напиша това, което наистина мисля за Академията, и да поправя това... — въздишам. — Но не виждам начин да стане. Редакторката ми не е човек, с когото можеш да преговаряш.

Данте се обляга на лакътя си:

— Имаш ли още въпроси към мен?

Замислям се за момент и след като заемам същата поза, го питам:

— Само от любопитство — с кого бяхте решили да ме комбинирате?

— С един човек, когото ти така и не видя. Носеше червена маска с две различни изражения — половината щастлива, а другата тъжна.

— Не го помня.

— За мой късмет!

За секунда се гледаме мълчаливо и после Данте ми казва с тих глас:

— След като жена ми почина, никога не съм имал намерението да потърся нова любов. В сърцето си винаги ще бъда женен за моята Габриела. Дори само спомена за нея ще ме поддържа до края на живота ми. Но за момент беше хубаво да усетя отново до себе си топлината на друг човек. Когато чух, че си дошла в „Любовна академия“ заради работата си, реших, че не си с отворено сърце за авантюри както другите момичета, така че нямаше да те нараня. И усещах, че пазеше дистанция: сърцето ти не е свободно, нали?

— Не е — казвам аз, като решавам, че е настъпил моментът да му кажа истината.

— Мисля, че това ми даде увереност да потърся и да се радвам на компанията ти. Аз не мога да се обвържа с никого. Не още. Нито сега, нито след още дълги години.

Кимам с разбиране, мислейки си за семейната двойка, погребана на Сан Микеле, и усещам, че се усмихвам, разбирайки колко уместно е било аз и Данте да прекараме това време заедно.

— Ние наистина бяхме идеална комбинация, не мислиш ли?

Данте ми се усмихва и се навежда да ми даде последна целувка по бузата, когато вратата се отваря с тръсък.

— Кристи? — вика името ми един разтревожен мъжки глас. Обръщам се и виждам Джо, а неговото беспокойство тутакси се превръща в отвращение.

— И като си помисля, че се разтревожих дали си добре!

— Джо! Чакай! — скачам от леглото, но той вече е отхвърчал.

Обръщам се към Данте:

— Ето и последното, което не ти бях казала...

ГЛАВА 33

„Няма по-добро отмъщение от прошката.“
Хенри Уилър Шоу

Слушаме последната песен за вечерта, а Джо танцува с Валентина, съвсем демонстративно. Аз опитвам с изтърканото:

— Може ли да ви прекъсна? — но той се прави, че не ме забелязва, и просто я завърта толкова силно, че си създават енергийно поле „Пази се от Кристи!“.

Решавам, че трябва да му дам възможност да изживее своето отмъщение тип „танто за кукуригу“ и се връщам на масата да чакам търпеливо и примерно да се появи, когато му мине. Разбира се наясно съм как изглеждаха нещата с Данте, но няма да изпадам в паника и да пресилвам ситуацията, поне тази вечер съвестта ми е чиста.

Когато виждам обаче, че той продължава да ме отбягва и все по-нергично изпразва чаша след чаша, разбирам, че няма да се размине просто с целувка по бузата и едно: „Не ставай глупав, бейби! Нищо не се е случило, знаеш, че обичам теб“, което да оправи нещата. Искам да го хвана, преди да се е напил до степен да не е възможно да водим смислен разговор, но се страхувам, че може и да съм пропуснала вече тази възможност, като го виждам как сяда на другото коляно на дядото, с който си говори Тифани.

— Мисля, че нещо в чантата ти звъни — информира ме Меган, прегърнала Стефано.

Поглеждам телефона си и виждам, че звънят от „Хот“. Сега пък какво искат?

Въпреки че тайната вече не е тайна, в смисъл че Данте и Сабрина са наясно, че работя за списание, не ми се иска да алармирам всички останали на тържеството особено след като статията отпадна, така че решавам да се върна до апартамента си на хълма и да говоря оттам.

— Ало? — вдигам на път към стаята.

— Кристи, Хелена се обажда! Моля те, кажи, че още си във Венеция, моля те...

— Изчакай за момент! — слагам ръка на телефона, когато минавам покрай брат ми и Клио. — Киръ, ако видиш Джо, доведи го до стаята ни, за да поговоря с него. Много е важно!

— Добре — кима той.

— Използвай сила, ако е необходимо — настоятелна съм.

— Слушам! — отдава ми той чест.

— Хелена?

— Още съм на телефона, а ти къде си?

— Във Флоренция — потръпвам аз. — Какво ти трябва от Венеция?

След няколко бурни ругатни тя въздъхва:

— Рут пак поиска проклетата статия за Академията. Надявах се въпреки здравия разум, че още си там.

— Всъщност — започвам аз предпазливо — все още не съм напуснала Академията. Пътуването до Флоренция е част от програмата ни, тук сме заради една сватба.

— Значи не е твърде късно? — изненадва се тя.

— Зависи... Защо се е тръшнала за този материал след помията, с която ни изпревари Адам?

— Отговори ми на един въпрос — настоява Хелена. — Смяташ ли, че „Любовна академия“ е това, за което те се представят, всичко законно ли е наистина?

— Да, така смяtam — казвам ѝ, като си мисля за дъщерята на Данте. — Дори повече от всякога.

— Чудесно! — извиква тя. — В такъв случай имаме добър материал.

— Какво искаш да кажеш? — мръщя се аз.

— Добре, да знаеш, че не си го чула от мен, но любовният живот е претърпял обрат насоку.

— Какво имаш предвид?

— Нали знаеш, че беше на Бахамите? Там се запознала с някого, един от масажистите в СПА центъра, били заедно в нощта преди заминаването ѝ. Той многократно ѝ обещавал да поддържат връзка, но тя разбира се като истинска недоверчива дърта вещица не му се вързала. Днес обаче той се появи в офиса!

— Какво? — изписвам аз изумена от чутото.

— Трябваше да ѝ видиш физиономията! Както и да е! Обърна с главата надолу всичко, което бяхме приготвили за следващия брой, като казва, че иска да има и статия за истинската любов!

— О, боже! — зяпвам учудена. — Това е толкова рядко, че ще се превърне в нещо като колекционерски брой.

— Е, навита ли си? — пита Хелена.

— Да! — ликувам аз.

— Кога смяташ, че ще можеш да ни я пратиш?

— Е, утре е последният ни ден тук, ако се пришпоря, мога да я направя до сряда сутрин?

— Прекрасно! Страхотна си!

Уай! Очаквай неочекваното! Мисля, че даже мога да започна да я пиша веднага, защото господ знае колко ще трае вдъхновението на Рут? Колкото по-скоро я направя, толкова по-голям е шансът да види бял свят и да помогне за оцеляването на Академията.

Изваждам лаптопа си и започвам да потраквам по клавищите. Най-следе малко вдъхновение! Започвам да оборвам всички негативни твърдения на Адам, след това преминавам на различните елементи на курса и разбирам колко много неща съм научила тук: акцентирането върху добрата фигура, наблюденето на Ралийн, че любовта трябва да е десертът, а не основното ястие (защото основна е работата върху собствената ти личност!), призовът на Мария Луиза да се съсредоточим върху настоящето; определението на Лоренцо, че романтиката не е в поезията и шоколадовите бонбони, а се поражда от наблюденията ни върху това, какво доставя удоволствие на любимия ти; увереността на италианците, че „Любовта винаги ще те застигне отново!“; предупреждението на Алесандро, че ако непрекъснато мислиш негативно за любовта, няма да можеш да забележиш възможността за любов дори и тя да стои пред теб; убедеността на Данте, че романтиката се заражда в самите нас, а не от нещо или някого и разбира се прозрението на София Лорен, че любовта е като диво цвете, а не градинска роза. Не пропускам и италианската поговорка за мократа булка, която е щастлива булка!

Поглеждам към часовника си, минали са четиридесет минути, а още няма и следа от Джо. Излизам на балкона, за да видя дали няма да го зърна, но не, нямам този късмет. По-добре е да не тръгвам да го

търся, в случай че и той тръгне насам, има шанс да се разминем по пътя. Ще продължа да работя, докато се появи. Дори може да си взема лаптопа в леглото, така е много по-удобно.

В следващия момент вече е пет сутринта и Киър се е приbral. Свалил лаптопа на пода до мен, което разбирам, когато ставам от леглото и стъпвам върху него. Внимателно включвам една от страничните малки лампи, търся из стаята бележка или някакво съобщение.

— Какво правиш? — граква Киър, надигайки глава.

— Видя ли Джо? — питам аз.

— Какво? Кога?

— Нали се сещаш, снощи, помолих те да го доведеш тук, за да поговоря с него? Той какво каза?

— По дяволите! — главата на Киър потъва във възглавницата. — Съвсем изключих, съжалявам!

Отварям уста, за да го нахокам, но се сещам, че причината, поради която е забравил, без съмнение е Клио и освен това да оправя любовния ми живот не е негова работа.

— Не се тревожи! Заспивай!

Сега наистина започвам да се чувствам на тръни. В очите на Джо аз драснах, за да се задявам с друг мъж. Не мога да понеса мисълта за това, какво той си е представял, че става между мен и Данте. Той разбира се едва ли би се възползвал от Валентина, за да си го върне? Направо ми призлява, като си помисля за тях двамата заедно. Опитвам се да се успокоя, уверявайки себе си, че всичко ще се оправи, но мисълта, че мога да изгубя Джо, е отчетливо осезаема. Въпреки че всичко това е едно невинно недоразумение, най-малкото след него ще остане кисел привкус, който не е идеалното обстоятелство да му кажа, че вече искам да опитваме за бамбино. В този момент той най-вероятно би отвърнал, че не смята идеята за добра. Едва ли ще ми отвърне с бурната радост, на която се надявах.

Поглеждам пак към часовника. Знам, че е рано, но трябва да отида и да го намеря. Ако изчакам до закуска, всички останали ще бъдат наоколо, после в колата ще е претъпкано, а кой знае какво са ни приготвили за правене в последния ден от престоя ни в Академията... Трябва да разреша този проблем сега, преди денят наистина да е започнал.

Обличам се набързо и се отправям на пръсти до вратата. Той е в един от апартаментите в съседната част на комплекса, така че напред по тази пътечка... о, боже, замръзвам на място.

Валентина излиза от един от дворовете на апартаментите, държи обувките си на високи токове в едната си ръка, а с другата е повдигнала леко вечерната рокля от снощи, като без съмнение се готви да притича до стаята си.

— Mio Dio! Che spavento mi hai fatto prendere! — възклика тя, когато ме вижда.

Тъкмо се каня да избухна в сълзи на отчаяние, когато мъж в сини боксерки, който със сигурност не е Джо, излиза от апартамента и тича след нея.

— Обещите. Забрави си обещите — замръзва и той, когато ме вижда.

Тя взема бижутата си, а той бързо влиза вътре.

— Моля те, не казвай на Джо — предлага тя, като бърза до мен.

— Ще бъде разочарован да знае, че си ме видяла с друг мъж! Аз трябваше да те накарам да ревнуваш!

— В такъв случай знаеш, че... — той трябва да си е признал, че сме гаджета.

Тя кима.

— Снощи пи толкова много, че не успя повече да опази тайната ви. Казах му, че е твърде малко вероятно да се е случило нещо между теб и Данте, но той не можа да повярва. Според него всеки мъж те намира за неустоима!

— Наистина ли? — просиява лицето ми.

— Беше много потиснат и объркан. Не мисля, че количеството алкохол, което изпи, помогна по някакъв начин.

— Не е — поклащам аз глава, загледана във вратата зад нея.

— О, не — опровергава ме тя. — Не беше опиянение от алкохол, а влюбване.

— Кой е той? — усмихвам се аз.

— Не знам името му — тя изглежда леко замаяна. — Но не чу ли неустоимия му уелски акцент?

Усмихвам се на себе си. Винаги съм се чудила какво ли може да подлуди една италианка.

— Тъкмо се канех да опитам да поговоря с Джо — обяснявам аз неприлично ранните си сутрешни разходки.

Валентина прави физиономия.

— Мислиш, че не е добра идея ли?

— Ако той спи и ти го събудиш сега, в главата му сигурно ще бият тъпани. Едва ли ще бъде в състояние да слуша какво му говориш.

Прехапвам устни. Със сигурност не искам да допринасям за махмурлука му, не е добре и за двама ни.

— Можеш да му оставиш бележка — предлага тя. — Пъхни я под вратата, така, ако е буден, може да ти отвори.

— Така ще направя — казвам и й благодаря за съвета, като ѝ махвам за довиждане.

За момент оставам там и си мисля какво да му напиша, като винаги се затруднявам да бъда лаконична, след което се връщам до моя апартамент, за да взема хартия и химикал.

„Скъпи мой Джо,

Искам да знаеш, че просто трябваше да поговоря насаме с Данте заради статията, която списанието отново е решило да пусне (сега пък изцяло с позитивна насоченост). Оказа се, че Данте е един от основателите на «Любовна академия».

Както Валентина може би ти е обяснила, той не се интересува от сърцето на никоя жена, тъй като още скърби за починалата си съпруга.

Сега, след като знаеш това, надявам се на истински романтично сдобряване!

Обичам те много и с нетърпение очаквам да се върнем към живота си в Лондон, оценявайки се още повече един друг и с много надежди за нашето бъдеще.“

Дали не е много сладникаво и твърде опростено? Знам, че той няма да се взира дълго в страници с излияния, а това, което казах, е есенцията на нещата все пак. Мога да го обясня с повече подробности, когато се видим и поговорим. Пъхам бележката под вратата. Няма никакъв смисъл отново да си лягам, тъй като ще отпътувам рано за

Венеция. Ще се приготвя и продължавам да работя върху статията си, докато стане време за закуска.

В крайна сметка поръчваме с рум сервиз, за да може Киър да хапне, докато се приготвя. Явно е бил буден до три сутринта заради Клио. Говори жизнерадостно за нея и дори споменава, че в Бют парк в Кардиф търсели градинари и той определено смятал да се кандидатира.

— Освен това има и школа за езда наблизо, а аз винаги съм искал да се науча да яздя! — ентузиазиран е Киър.

За пръв път не се опитва да омаловажава интереса си към жена или да крие мечтите си за тяхното общо бъдеще. Твърде щастлив е, за да опитва да крие оптимизма си! Каква развръзка!

Докато той е под душа, проверявам с брояча на думи статията — имам вече 1800! Остава само да я редактирам и мога да не работя повече до края на деня. Чувствам се добре — сякаш всичко върви в правилната посока. Всичко, което искам сега, е да се видя с Джо, а това напълно ще постави в ред нещата.

Някой чука на вратата.

Сърцето ми подскача и аз се втурвам да видя кой е, след което се изправям пред Тифани.

— О, здравей! — казвам ѝ, като прикривам разочароването си с жизнерадостен поздрав. — Как си в тази слънчева сутрин?

— Изпратиха ме, за да видя готови ли сте да тръгваме? — прекъсва ме тя, като явно не се чувства в особено повищено настроение тази сутрин.

— До пет минути — отвръщам аз. — Киър е почти готов.

— Добре, не се размотавайте много, останалите вече отпътуваха.

— Кои останалите? — Смръщвам вежди аз, Тифани беше в „другата“ кола, когато пътувахме насам...

— Сабрина, Мелвин, Филомена, Джо и Валентина — уточнява тя.

— Какво? — прегълъщам аз.

— Бяха готови и тръгнаха, какво толкова? — недоумява тя. — Едва ли имат повече от пет минути преднина, щели сме да присъстваме на някакво голямо събитие, като се върнем във Венеция...

Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че е тръгнал без мен! Грабвам телефона си и набирам Джо, но се свързвам веднага с гласова

поща. Възможно ли е още да ми е сърдит? Не вярва ли, че нищо не се е случило между мен и Данте? Бях се надявала, че Валентина ще го осветли напълно по въпроса и ще му каже, че съм го търсила сутринта, но после се сещам, че това ще разкрие и нейните похождения и не си представям да му се обяснява под зоркия поглед на Сабрина.

Тръшвам се на ръба на леглото. Защо аз и Джо точно когато би било подходящо да напуснем Академията щастливо влюбени на седмото небе, всъщност отношенията ни са достигнали критична точка? Надявам се — след романтичното пътуване до Венеция — ние двамата няма да се прибираме с различни гондоли...

ГЛАВА 34

„Няма друго лекарство срещу любовта, освен още любов.“

Хенри Дейвид Торо

Всички в колата ни изглежда, че страдат от нещо, докато се прибираме във Венеция: Меган и Стефано — от махмурлук, Данте — от навехнат глезен (подхълзнал се на яхтата на Итън, оставена на стълбите пред апартамента му), Киър — от скорошната раздяла с Клио, Тифани — от някаква своя вътрешна борба, която я кара да се държи, сякаш е готова да ни сдъвче и да ни изплюе, ако посмеем да я закачим, а аз — заради неразрешения въпрос с Джо.

Прекарвам по-голяма част от пътуването в размисли за нещата, които обичам у него — да не говорим за нещата, които бих променила, ако имам такъв шанс, като например да го освободя от задължението да ме прави щастлива.

Данте е като нежна тръпка по кожата ми, Джо е този, който се е вкоренил под нея. Когато се сетя за целувката с Данте на „Villa d'Este“, си спомням фойерверките и невероятно романтичната обстановка, но Джо може да ме сграбчи и да ме целуне, докато стоя в кухнята с белачка за картофи в ръката, и тръпката от задоволство да ме прониже от главата до петите.

Да срещна Данте беше невероятно преживяване, но без Джо не бих могла да живея. Надявам се и да не ми се наложи.

Когато пристигаме на Piazzale Roma, багажът ни директно отпътува за Академията, а нас ни пращат право в „Dei Dogi“, където в бара на хотела ни чакат останалите.

— Получи ли бележката ми? — директно се обръщам към Джо, без да се интересувам какво ще си помислят останалите.

— Да, получих я — отговорът му е твърде безгрижен, за да ми хареса.

Иска ми се да ме обгърне с ръце и да ми каже, че дълбоко в себе си винаги е знаел, че никога не бих го мамила, но знам, че не може да го направи, най-малкото защото аз му забраних всякааква интимност пред групата. Все пак едно леко загатване, че всичко между нас ще се оправи, би било добре дошло точно в този момент.

— Е, как преживяваш раздялата с Клио? — обръща се той към Киър, прескачайки присъствието ми.

Очевидно не е в настроение да разрешава проблемите в нашия любовен живот, така че аз решавам да се оттегля и да ги оставя сами, като с благодарност приемам предложения ми от Алесандро прекрасен коктейл за справяне с махмурлука. Тифани наблюдава всяко движение на бармана, все едно иска да види дали това, което каза за него онази нощ, е вярно и на ярка слънчева светлина и без влиянието на коктейлите.

— *Buon giornol.* Как сте всички? — обръщаме се и виждаме, че се е появила Мария Луиза, внасяйки ореол от ярка светлина със себе си. Тя буквально е един от най-слънчевите хора, които съм срещала. — *Bene! Bene!* — кима тя одобрително към щастливите двойки — Меган и Стефано, Мелвин и Филомена, след което се обръща към Киър: — Обади й се, нали? — пита го тя, явно вече осведомена за ситуацията с Клио.

— Да — кима той и се усмихва широко.

— И тя се съгласи?

Той кима отново.

— Добре, добре.

Моля, моля, какво става тук? Нямам време да размишлявам по въпроса, защото погледът на Мария Луиза се спира върху мен. И после върху Джо. И пак върху мен.

— Хммм — възклика тя, взирайки се в нас.

Иска ми се да ни поръси с вълшебен прах и да направи така, че всичко да заблести в щастие преди нашето заминаване, но напразно се надявам. Тя просто свива рамене и все едно ни казва: „*Вас двамата ви оставям да подредите нещата помежду си!*“, след което отива и прегръща Данте, сякаш й е син. Чудя се дали той й е казал за нас? Не че той е запознат с всички подробности — когато останах за малко насаме с него във вила Сан Микеле, предпочетох да му кажа добрите

новини от „Хот“ за позитивна статия за Академията, вместо да обсъждам с него личните си проблеми.

Най-накрая Мария Луиза стига до Тифани, хваща я под ръка и ѝ казва:

— Хайде, да повървим заедно, тиа сага!

Те двете си говорят съсредоточено и ни отвеждат до мястото в градината, където преди няколко вечери с Ралийн си говорихме по залез-слънце. Очаквах нещо като церемония по завършването, може би сертификати — навити като свитъци на пергамент, които да удостоверяват, че сме отговорили на строгите стандарти за романтика на Академията, но по-скоро изглежда, че ще бъдем покръствани в лагуната.

— Какви са всички тези лодки на хоризонта? — пита Киър, като се взира напред.

Мария Луиза изглежда изключително доволна от себе си, когато ни съобщава:

— Днес се провежда годишното състезание с лодки „Vogalonga“.

Затова ли поискаха да бъдем спортно облечени днес? И ние ли ще участваме? Вместо да ни отговори направо, Мария Луиза предпочита да ни обясни връзката между съвременното състезание и старинните обичаи.

— Състезанието е било организирано ежегодно, за да отбележи символичния брак на венецианския дож с морето — разказва ни тя. — Всяка година на Възнесение той повеждал тържествена процесия от лодки отвъд лагуната и хвърлял осветен пръстен във водата с думите: „Desponsamus te, mare.“ — „Венчавам се с тебе, море.“ — превежда тя. — След ритуала се смятало, че Венеция и морето стават едно цяло — усмихва се Мария Луиза.

Как да не обичаш този град — дори политиците му са романтични!

— Тъй като времето ви в „Любовна академия“ привършва, надяваме се, че усещате желанието на сърцата си — продължава Мария Луиза. — Надяваме се също и че всеки от вас е усетил любовта по някакъв начин, докато е бил тук.

Не се сдържам и поглеждам към Данте — очите му ми казват, че за него е било така. Щастлива съм, че аз съм част от това усещане.

— Ако продължавате да вярвате в нея, любовта ви ще продължава да расте — уверява ни тя, преди да подаде на Сабрина бланките за записване на участници в състезанието.

— Всички сте поканени да участвате във „Vogalonga“, има осигурени гребни лодки и в случай че не си носите, предлагаме и подкрепления — усмихва се тя и ни повежда към кея, където няколко различни лодки ни очакват завързани. — Водното трасе е тридесет километра дълго, но имаме специалното разрешение вие да се включите оттук и да продължите по Канале Гранде до площад „Сан Марко“, където е финалът.

Звучи направо невероятно, но не се сдържам да попитам:

— Абсолютно задължително ли е участието?

— Не, въобще не — отговаря Сабрина за мое истинско облекчение. — Какво са спортистите без публика, която да ги аплодира? А сега всички, които искате да участвате, моля вдигнете ръце!

Доброволци са всички момчета — Киър, Джо, Стефано, Данте, дори и Мелвин вдига ръка без колебание.

— Дами? — обръща се Сабрина към нас, момичетата.

Филомена и Валентина решават всяка да управлява собствена лодка, което е доста мъдро, като се има предвид, че гърдите им могат да бъдат смятани за свръхбагаж. Но останалите — Тифани, Меган и аз любезно отказваме, преценявайки, че нашите възможности ще са много по-полезни, ако викаме за тях от брега.

Докато Сабрина раздава на участниците червени ленти с логото на Академията, Мария Луиза разпределя двойките и лодките: Стефано и Данте ще гребат заедно срещу Джо и Мелвин, което изглежда малко нагласено в полза на италианската двойка. Поглеждам към Киър да го питам защо не мине в подкрепа на Джо, той обаче недвусмислено показва, че иска да се състезава сам.

— Имаме още едно свободно кану — предлага ни го Сабрина. — Не иска ли някое от момичетата да се представи като амазонка? — навива ни на шега тя.

Аз и Меган поклащаме отрицателно глави, но Тифани ни изненадва, като вдига ръка и заявява:

— Аз искам!

— Наистина ли? — Сабрина изглежда прилично шокирана, но Мария Луиза радостно я приветства, докато Тифани изхлузва определено неспортивните си високи обувки и ми ги връчва, за да не губи време в подготовка.

— Имаш ли някоя лента за коса, която мога да заема? — питат тя с треперлив глас.

Роя в чантата си, а тя надлежно изпъва грижливо поддържаните си кичури, за да ги върже във висока конска опашка.

— Не мога да повярвам, че правиш това! — изумена съм аз. — Какво те накара да размислиш?

Тя поглежда в посока към Алесандро и после хвърля благодарствен поглед на Мария Луиза, след което признава:

— Сещаш ли се за онова деди, с което си говорех по време на сватбата снощи?

— Милионерът ли? — прошепвам аз.

— Знаеш ли на колко години е? — питат ме Тифани.

Поклащам глава.

— Осемдесет и две! — възклика тя. — В един момент, докато аз говорех, той заспа и за един ужасен миг си помислих, че може и да е умрял.

— Имаш пет минути — осведомява Сабрина Тифани за времето за тръгване, докато другите състезатели размахват ръце в кръгове, за да разпуснат ставите си.

— Продължавай — насырчавам я аз да разкаже това, което започна.

— Всичко, за което можех да мисля в остатъка от вечерта, е, че не мога повече да живея така! — поглежда ме тя сериозно. — В онзи ден, когато ми предложи да започна да изкарвам пари за прищевките си, веднага отхвърлих идеята, която ми изглеждаше невъзможна — прекарала съм целия си живот да чакам някой, който да се появи и да се погрижи за мен, някой, който да ме накара да се почувствам ценена и да плаща сметките ми! Не знам как да живея по друг начин! И преди малко Мария Луиза ме попита дали искам да се върна в Маями като същата Тифани, която пристигна тук, и тогава усетих паника — не искам и не мога! — тя гледа кануто от фибростъкло пред себе си. — Това може и да е доста незначителна стъпка — поема си дъх Тифани, — но искам да знам какво е сама да управлявам лодката си!

Не се стърпявам и я прегръщам силно и насърчително.

— Не трябваше ли да запазиш поздравленията за финала? — смее се тя.

— Не, гордея се с теб точно в този момент! — втъквам разрошен кичур от косата ѝ зад отрупаното ѝ с обеци ухо. — Искаш ли да пазя бижутата ти, докато гребеш?

— О, не — отклонява тя предложението ми. — Ако ще го правя, нека да е със стил!

Когато тя спуска слабото си тяло в кануто и хваща греблото, забелязвам изненадана колко умело и самоуверено въщност го прави.

— Като дете с баща ми плавахме доста и на мен също така доста ми харесваше... — признава си тя, като гледа лукаво.

И потегля. Докато гледам плавните ѝ движения и идеална стойка, се усмихвам — наистина има надежда за всеки на този свят. Нещо ми подсказва, че следващият курс, на който ще се запише Тифани, ще бъде нещо като екстремен рафтинг. И мисля също, че ще си прекара страхотно.

— Давай, Киър! — брат ми е следващият, който потегля с такава свирепа решителност, каквато не съм виждала у него от години. Винаги забравям колко е силно въщност жилестото му тяло, докато не го видя в действие, и тогава си спомням, че той извършва ежедневно тежък физически труд. Задминава Тифани, без да поглежда назад — никога не съм смятала, че има състезателен дух, но днес изглежда много нахъсан.

На позиция са Данте и Стефано заедно с Джо и Мелвин, застанали под малък ъгъл помежду си. Джо упорито отбягва погледа ми, но когато се приготвят за първия плясък с веслата, аз събирам възможно най-много въздух в дробовете си и се провиквам:

— Давай, Джо! Давай, Мелвин! — за части от секундата Джо се обръща и поглежда към мен, използвам възможността да му кажа беззвучно: „Обичам те!“ и му показвам, че стискам палци за него, но той изглежда повече объркан, отколкото щастлив.

Междувременно Меган, може би изненадана от това на кого избрах да дам подкрепата си, набързо загърбва кроткия си нрав и смирението си обноски и вика с цяло гърло:

— Стефано! Данте! Avanti, avanti!

Кикотим се, докато се надвижваме една друга, докато гледаме как напредват нашите гребци, докато те започват да се сливат с тълпата от състезатели. Сигурно има хиляди лодки в лагуната, вариращи от тънките тип „писалка“, до големите тежки дървени сандъци, всички обаче задвижвани с гребци. Когато се вглеждам, забелязвам многообразието от техники на гребане — от седящия тип, известен от състезанията на Оксфорд и Кеймбридж, до традиционния за Венеция изправен тип за боравене с весла.

— Правят го, за да могат да виждат плитчините от кал — обяснява Сабрина как се е зародил стилът.

Провеждането на венецианското състезание носи собствен уникален отпечатък. Не само защото някои от участниците гребат в костюми, подходящи за комикса „Астерикс“, в ярки цветове като червено, синьо и жълто, със сладки триъгълни шалчета, вързани около вратовете им. Една от лодките се отличава особено по цветовете на отбора си — гребат шест жени в зелени потници, бели къси поли и бели хавлиени ленти през косите — изглежда все едно дузина фитнес инструкторки са си дали среща на лодката. Забелязвам, че някои от по дългите съдове имат отзад барабанчик, който да определя ритъма на гребане, което малко напомня за отминалите времена, докато състезателите в самостоятелни канута ни връщат към съвремието.

— Оттук! — води ни Сабрина по преки улички през вътрешността, за да спестим път и да излезем там, където трябва да се появят състезателите, където се бълскаме с другите наблюдатели, опитвайки се да не изпускаме от поглед нашите хора.

Лесно е да забележиш Тифани, Филомена и Валентина — човек просто трябва да следва мъжките подсвирквания. Цялата атмосфера е задружна и приятелска — когато от една лодка гребец изпусна греблото си и се гмурна яростно след него, хората от друг съд наблизо го спасиха и го причислиха към екипажа си.

Единственият, който гребе така, сякаш има какво да доказва, е Джо. Докато Данте е спокойно съсредоточен подобно на дзенбуудист в доближаването на финала, очите на Джо са непрестанно приковани към човека, който той смята за свой най-опасен противник. Поironия на съдбата това се случва, след като Данте престана да бъде каквато и да било заплаха за нашата връзка поне от моя гледна точка.

— Давай, не остана много! — опитвам се да го окуражка, въпреки че той едва ли ме чува.

Не мога да не му съчувствам — определено си е поставил сериозна задача — иска да бие двама венецианци, които са като полуамфибии по рождение, при това с такъв полуръст за сътборник. Е, явно онези негови измислени скуюш мачове дават резултат — когато ги оставяме на „Riva del Carbon“, те все още са наравно.

Аз, Сабрина и Меган поддържаме доста сериозно темпо на ходене и минаваме през „Campos Manin“, „Sannzolo“ и „San Stefano“, за да достигнем следващата си точка за наблюдение — на моста на Академията. Когато те минават под нас, напрежението наистина започва да проличава, но вълнението достига истинската си връхна точка, когато те вече виждат двореца на дожа. За нас е агония, но трябва да изоставим гледането на състезанието за няколко минути, докато напредваме, хванати за ръка през вътрешните улици около площад „Сан Марко“. Пред финалната линия има такъв хаос от лодки и хора, че е трудно да различиш, когото и да било, но Мария Луиза ни вика от една издигната платформа, откъдето е наблюдавала участниците внимателно в последния един час, и насочва погледите ни към наближаващите гребци с червени ленти...

Ние викаме, подскачаме и направо прегракваме от крясьци, когато първата лодка на Академията пресича линията на финала. Това е брат ми Киър.

— Яу! — прегръщам го бурно аз. — Беше страхoten! Откъде се взе тази сила у теб?

— Опитвах се да впечатля момиче — казва ми той със срамежлива усмивка.

Оглеждам се и проследявам погледа на Киър до женски силует в слънчогледово жълто.

— Клио — провиквам се изненадана. — Какво...

— Тя каза, че никога не е била във Венеция, и аз предложих да ѝ покажа града.

— Но ние си тръгваме утре!

— Аз всъщност мисля, че мога да поостана още някой ден...

— Наистина ли! — очите ми се разширяват.

Киър кима, като междувременно получава прегръдка от обекта на своето обожание.

— Мария Луиза ни покани да останем в Палацо Абадеса.

Усещам как се усмихвам. Той отново е възвърнал любовта си към този град и явно възнамерява да замени горчивите си спомени с щастливи — не бих могла да бъда по-радостна! А може би бих...

— Ето ги и другите! — алармира Мария Луиза. Обръщаме се и виждаме да приближават Данте и Стефано, следвани от потните и разрошени, но иначе гребящи в идеален синхрон Джо и Мелвин, които явно усилено се борят, за да напреднат. Аз определено съм впечатлена от състезателния дух на Мелвин — сякаш си отмъщава за всеки път, когато някой висок хубавец му е отмъкнал момичето.

— Давай, Филомена! — дори успява да извика той на половинката си от „Момичетата Вали“, както междувременно кръстихме отбора на Валентина.

— Идвам! — вика в отговор тя.

Виковете на тълпата преминават в кресчендо.

— Тифани! — размахвам аз яростно ръце, когато тя се появява на хоризонта. Сега опашката ѝ се е смъкнала на една страна, но никога не съм я виждала да изглежда по-красива, отколкото в този момент със здравословно поруменели бузи, а очите ѝ са невероятно блеснали и оживени.

— Данте! Стефано! Джо! Мелвин! — скандираме имената им при непрекъснато нарастване на шумотевицата с приближаването им към финала. Кой ли от тях ще бъде пръв?

— Хайде, Джо! — давам му аз вик за кураж.

Но определено триумфът този път е за Данте и Стефано. Около тях отекват викове като: „Congratulazioni! Ben Fatto!“

Опитвам се да стигна до Джо, за да го поздравя за неимоверните усилия, но не мога да се добера до него заради тълпата, която вече го поздравява. Единствено успявам да зърна от време на време обезсърчената му физиономия, докато изтощената му фигура се бълска в тълпата. Но после ръката му се протяга в моята посока и за секунда си мисля, че я протяга към мен... Но вместо това той решително разтърсва ръката на Данте и чувам как промърморва:

— Предполагам, че най-добрият спечели.

— Спечелих само състезанието, Джо — заявява Данте, като едновременно с това ме придърпва към него. — Но ти, Джо, спечели наградата!

Той поглежда и двама ни, по-смутен от всяко, и решава да свърне встриани, но някой е препречил решително пътя му — брат ми.

— Поемаш в грешната посока, приятелю — изръмжава Киър като нюйоркско ченге.

— Киър, нима ми се месиш? — не мога да не зяпна от учудване, но и с благодарност.

Той ми кимва бързо, преди отново да насочи вниманието си към Джо.

— Е?

Джо изпуска тежка пораженческа въздишка.

— Сестра ти заслужава някой по-добър от мен; някой, който няма да се окаже, че е в тоалетната по време на първия танц на сватбата — хвърля бърз поглед към Данте. — Би трябало да бъде с някой, който наистина разбира от романтика, а не с такъв, който се преструва, че разбира.

О, няма да се отърве така лесно!

— Ти да не би да си се престорил, че пътува до Венеция? — предизвиквам го аз.

— Не — признава той с полуобърнато към мен лице.

— Защото според мен някой, който е минал през ада от мерки за сигурност на венецианското летище в разгара на туристическия сезон само за да види момичето си, явно е доста романтичен.

— Наистина ли? — погледът му търси одобрение от Данте, като неоспоримия експерт по тези въпроси.

— Не гледай към мен! — смее се Данте. — Всичко, което искаш да видиш, е в очите й...

Най-накрая Джо поглежда към мен и погледът ми го стопля с топлината на цялата ми любов към него, виждам как очите му овлажняват, той прегльща буцата в гърлото си и признава:

— Мислех си, че съм те загубил отново!

— Тук съм! — уверявам го аз.

И най-накрая се срещаме в прегръдката валиум, за която мечтаех от толкова време; той ме притиска все повече, все по-силно, все поблизо и все по-дълго до себе си, отколкото когато и да е преди това. Толкова дълго, че останалите малко по малко се оттеглят и оставаме само аз и Джо на големия финал.

— Не мога да повярвам, че преплава онези зелени води! — удивлявам се аз. — Ще ми се и аз да имах този кураж.

— Може би следващата година ще се пробваме да спечелим състезанието заедно? — предлага Джо. — В кану за двама.

И точно тогава виждаме свободна гондола — дългата черна лимузина в света на лодките.

Точно тази е изключително елегантен екземпляр, с полирана до блъсък черна повърхност, орнаментирана със златни завъртулки и с изключително примамливи червени кожени седалки с пискюли.

— Предполагам, че ти вече си... — кимва Джо в посока на гондолата.

— Всъщност не... — погледите ни се срещат.

— Дали е твърде банално, за да се брои за романтичен жест? — питат той нерешително.

— Не и с теб — усмихвам се аз.

— Signore! — провиква се Джо към гондолиера със сламена шапка. — Може ли?

— Si, si, — подканва ни той с ръка. — Казвам се Мило — представя ни се, когато се качваме на лодката.

— Харесва ми това име! — грейвам аз и смушквам с лакът Джо.

— А на теб?

Той ме поглежда въпросително.

— Да, готово е!

— Достатъчно готово за нашето първо момченце?

— Сериозно ли говориш? — зяпва ме Джо.

Аз кимам.

— Наистина ли... Искаш да кажеш, че си готова да опитаме...?

Добавям и широка усмивка към кимането.

— О, Кристи! — въздъхва той и ме притиска към възглавничката с формата на сърце, след което ме целува, целува, целува.

— Знаеш ли, когато се върнем в Лондон, дори ще се запиша на уроци по танци заради теб — усмихва се той примириително.

Аз се смея и галя лицето му:

— Това вече е Аморе!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.